

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

ปริญญา

เศรษฐศาสตร์

สาขา

เศรษฐศาสตร์

ภาควิชา

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
อาเซียน

Factors Affecting Foreign Direct Investment in ASEAN Economic Community

นามผู้วิจัย นางสาวกนิษฐา ไทยศิริ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์สุภาณี หาญพัฒนະนุสรณ์, ศ.ด.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ กู้เจริญประสิทธิ์, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์โสมสกา เพชรานนท์, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. ....

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ
ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

Factors Affecting Foreign Direct Investment
in ASEAN Economic Community

โดย

นางสาวกนิษฐา ไทยศิริ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต
พ.ศ. 2556

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กนิษฐา ไทยศิริ 2556: ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ปรินญาเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อาจารย์สุภาณี หาญพัฒนานุสรณ์, ศ.ด. 212 หน้า

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือเพื่อศึกษาปัจจัยต่างๆที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กรณีศึกษา ได้แก่ประเทศ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา เรียกว่า ข้อมูลอนุกรมเวลาภาคตัดขวาง (Panel Data) ซึ่งเป็นข้อมูลทศวรรษรายปี ในประเทศกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทั้ง 4 ประเทศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 – 2553 ในการศึกษาครั้งนี้ได้มีการนำวิธีการทดสอบความมีเสถียรภาพ (Stationary) หรือการทดสอบ Unit Root ของตัวแปรในรูปแบบของ Panel Unit Root, ทดสอบ Panel Cointegration ตามวิธีของ Pedroni และ Kao เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ในแบบจำลองว่าเป็นความสัมพันธ์ดุลยภาพในระยะยาวหรือไม่ และการคาดประมาณของข้อมูลแบบพาแนล ด้วยวิธี Panel Model คือ Fixed Effects Model และ Random Effects Model

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้แก่ ปัจจัยขนาดของตลาด ระดับของการเปิดประเทศ และระดับการเปิดเสรีทางการเงิน โดยทั้งสามปัจจัยดังกล่าวมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ส่วนปัจจัยทางด้านต้นทุนด้านแรงงานเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และในขณะที่ปัจจัยทางด้านคุณภาพของแรงงานนั้นไม่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

ผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้รัฐบาลสามารถใช้เป็นแนวทางในการกำหนดมาตรการหรือนโยบายต่างๆ เพื่อเป็นการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ซึ่งรัฐบาลต้องให้การส่งเสริมและพัฒนาปัจจัยด้านขนาดของตลาดหรืออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ นโยบายทางการส่งออก การนำเข้า หรือนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการเปิดประเทศเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ รวมไปถึงนโยบายหรือมาตรการในการเปิดเสรีทางการเงินที่ต้องมีความระมัดระวังในการกำหนดและวางแผนนโยบายการเปิดเสรีทางการเงิน และทางด้านค่าจ้างแรงงานและคุณภาพของแรงงานรัฐบาลควรที่จะมีการพัฒนาแรงงานทั้งสองด้านควบคู่กันไปเพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพและประสิทธิภาพของแรงงานให้เพิ่มสูงขึ้นและยังคงสามารถเป็นปัจจัยในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้อย่างเป็นอย่างดี

Kanittha Thaisiri 2013: Factors Affecting Foreign Direct Investment in ASEAN Economic Community. Master of Economics, Major Field: Economics, Department of Economics.
Thesis Advisor: Miss Supanee Harnphattanusorn, Ph.D. 212 pages.

This study is about the factors affecting foreign direct investment in the ASEAN Economic Community. The objective of this research is to study the factors that affect foreign direct investment into the ASEAN Economic Community in the case of Indonesia, Malaysia, Philippines and Thailand. The data were of the panel type and the secondary data which used the annual reports of Indonesia, Malaysia, Philippines and Thailand from 1990 – 2010. The estimation methods are the Panel Unit Root Test, the Panel Cointegration Test and the Panel Model both the Fixed Effect Model and the Random Effect Model.

According to the results of the analysis, market size, the degree of openness and the degree of financial liberalization, are factors which affect levels of foreign direct investment, the factor in the cost of labor and foreign direct investment has negative relationship. The quality of labor has no affect on foreign direct investment.

The results of the study provide criteria that the government can use when designing policies aimed at and policy for support and competition to attracting on foreign direct investment, and maintaining appropriate levels of foreign direct investment. The government must ensure the promotion and development of the market in order to encourage growth within rate of the economy. It must also implement effective the export-import policies and policies relating to the opening of the country, which can increase efficiency. In addition, there must be a carefully defined and planned policy of financial liberalization. Finally, the wages of labor and the quality of the work-force should be developed simultaneously in order to enhance the efficiency of labor increases. This continues to be a factor in attracting foreign direct investment from other countries as well.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับคำแนะนำที่ดีจากหลายๆฝ่าย ทั้งนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก อ.ดร.สุภาณี หาญพัฒนานุสรณ์ และท่านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ กู้เจริญประสิทธิ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาในการค้นคว้าวิจัย ให้ความช่วยเหลือแนะนำตลอดจนการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องวิทยานิพนธ์มาโดยตลอด และกราบขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา พี่ชายทั้ง 2 คนของข้าพเจ้าพี่อ้มและพี่โอ้ครวมไปถึงคณาญาติที่คอยสนับสนุน คอยเป็นทั้งกำลังใจและเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุดให้กับข้าพเจ้าเสมอมา ขอขอบคุณกำลังใจจากเพื่อนๆกลุ่ม FoNgT@AmP ทุกคนสำหรับกำลังใจและการดูแลเพื่อนคนนี้เสมอ ขอขอบคุณอ้อ ขอขอบคุณโอมที่คอยช่วยเหลือในทุกๆด้านทั้งกำลังกายและกำลังใจมาโดยตลอดและได้เดินทางไปให้กำลังใจข้าพเจ้าในการประชุมวิชาการฯที่ จ.เชียงใหม่ด้วย ขอขอบคุณเพื่อนๆ Ag-Econ และ MECON 70 ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา คำแนะนำ อีกทั้งยังคอยเป็นแรงสนับสนุนและกำลังใจที่ยิ่งใหญ่แก่ข้าพเจ้าเสมอมา ขอขอบคุณเจ้าปอม เจ้าโกล่าที่ทำให้ข้าพเจ้าได้ผ่อนคลาย หายเครียดและได้วิ่งออกกำลังกายในทุกๆวัน ทำยที่สุดนี้หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าขออภัยไว้แต่เพียงผู้เดียวและขอภัยไว้ ณ ที่นี้

กนิษฐา ไทยศิริ

พฤศจิกายน 2555

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	11
ขอบเขตของการวิจัย	11
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	11
นิยามศัพท์	12
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	13
แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย	13
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26
กรอบแนวคิดในการวิจัย	40
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	42
การเก็บรวบรวมข้อมูล	42
การวิเคราะห์ข้อมูล	42
แบบจำลองที่ใช้ในการวิจัย	60
สมมติฐานในการวิจัย	63
บทที่ 4 สภาพทั่วไป	64
ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน	64
ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศอินโดนีเซีย	71
ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศมาเลเซีย	90
ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศฟิลิปปินส์	116
ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศไทย	137

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 ผลการวิเคราะห์	170
บทที่ 6 สรุปและข้อเสนอแนะ	183
สรุปผลการวิจัย	183
ข้อเสนอแนะ	190
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	193
ภาคผนวก	198
ภาคผนวก ก การคำนวณค่าดัชนีวัดการศึกษา	199
ภาคผนวก ข ตารางแสดงข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาและผลการประมวล จากโปรแกรมคอมพิวเตอร์	201
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	212

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1.1	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในกลุ่มประเทศอาเซียน ในปี 2541 – 2551	9
1.2	แหล่งที่มาของกระแสการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน 10 อันดับแรกในปีพ.ศ. 2551-2553	10
4.1	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนปี 2553	66
4.2	แหล่งที่มาของกระแสเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่เข้าสู่ภูมิภาคอาเซียน	68
4.3	แหล่งที่มาของกระแสมูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่เข้าสู่ภูมิภาคอาเซียน ปี 2000 – 2010	70
4.4	การเติบโตของเศรษฐกิจโดยการประมาณการ	74
4.5	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจำแนกตามอุตสาหกรรม ในไตรมาสที่ 1 ปี 2012	88
4.6	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจำแนกตามพื้นที่การลงทุน ในไตรมาสที่ 1 ปี 2012	89
4.7	การลงทุนที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดในประเทศมาเลเซีย ในปี 2010 – 2011	97
4.8	โครงการในภาคการผลิตที่ได้รับการอนุมัติในปี 2010 – 2011	101

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.9	โครงการในภาคการผลิตที่ได้รับการอนุมัติด้วยมูลค่าการลงทุนตั้งแต่ 100 ล้านบาทขึ้นไป ในปี 2011	103
4.10	โครงการในภาคการผลิตที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรม ในปี 2010 – 2011	106
4.11	แหล่งที่มาของการลงทุนจากต่างประเทศในโครงการภาคการผลิตที่ได้รับการอนุมัติ ปี 2010 – 2011	111
4.12	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายประเทศ สำหรับ ไตรมาสที่ 1 ปี 2009 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2010	118
4.13	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายประเทศ สำหรับปี 2009 ถึง ปี 2010	119
4.14	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรม ไตรมาสที่ 1 ปี 2009 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2010	120
4.15	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรม ปี 2009 – 2010	121
4.16	เงินลงทุนที่ได้รับการอนุมัติรวมตามสัญชาติ (ฟิลิปปินส์และต่างประเทศ) โดยสำนักงานส่งเสริม ปี 2009 – 2010	123
4.17	การจ้างงานที่คาดการณ์จากเงินลงทุนที่ได้รับการอนุมัติจากชาวต่างชาติ และชาวฟิลิปปินส์ ไตรมาสที่ 1 ปี 2009 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2010	124

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.18	การจ้างงานที่คาดการณ์จากเงินลงทุนที่ได้รับการอนุมัติของชาวต่างชาติ และชาวฟิลิปปินส์ในปี 2009 – 2010	125
4.19	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติ โดยสำนักงานส่งเสริมการลงทุน ไตรมาสที่ 4 ปี 2009 และ 2010	127
4.20	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติ โดยสำนักงานส่งเสริม ไตรมาสที่ 1 ปี 2009 และ 2010	127
4.21	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติ โดยสำนักงานส่งเสริม ปี 2009 – 2010	128
4.22	การจ้างงานจากโครงการที่ได้รับการอนุมัติจากความสนใจของต่างประเทศ ไตรมาสที่ 4 ปี 2009 และ 2010	133
4.23	การจ้างงานจากโครงการที่ได้รับการอนุมัติจากความสนใจของต่างประเทศ ปี 2009 – 2010	134
4.24	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงินสำหรับเดือน ต.ค-พ.ย ปี 2009 และ 2010	135
4.25	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงิน ในเดือน ม.ค-พ.ย ปี 2009-2010	136
4.26	ภาวะเศรษฐกิจไทยปี 2553 และ 2554	137

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.27	เงินลงทุนโดยตรงสุทธิจากต่างประเทศในไทย ปี 2553-2554 จำแนกตามแหล่งที่มา	140
4.28	เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในปี 2554 เปรียบเทียบกับปี 2543 จำแนกตามสาขาการลงทุน	141
4.29	เปรียบเทียบโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นขอรับการส่งเสริม ในปี 2553 และปี 2554	149
4.30	เปรียบเทียบโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับอนุมัติ ในปี 2553 และ 2554	151
4.31	แหล่งที่มาของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ 5 อันดับแรก ที่เข้าสู่ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย ในปี 2551-2553 จำแนกตามประเทศผู้ลงทุน	168
4.32	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิที่เข้าสู่ประเทศ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย ในปี 2551-2553 จำแนกตามสาขาการลงทุน	169
5.1	แสดงผลการทดสอบ Panel Unit Root ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ณ ระดับ (at level)	171
5.2	แสดงผลการทดสอบ Panel Unit Root ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ณ ระดับผลต่างที่ 1 (at First Difference)	172

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
5.3	แสดงการเปรียบเทียบผลการทดสอบ Panel Unit Root ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	174
5.4	แสดงผลการทดสอบ Panel Cointegration ด้วยวิธีของ Pedroni	175
5.5	แสดงผลการทดสอบ Panel Cointegration ด้วยวิธีของ Kao	176
5.6	แสดงผลการประมาณแบบจำลอง Panel Data โดยวิธี Fixed Effects และ Random Effects	177
5.7	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำรายวันและรายเดือนของประเทศไทย ณ วันที่ 30 เมษายน 2555	179
ตารางผนวกที่		
1	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ณ ราคาปีฐาน (โดยที่ปีฐานคือปี 2000)	202
2	ดัชนีวัดการศึกษา (Education Index: EI)	203
3	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยเฉลี่ยต่อปี (Annual Minimum Wage Rate)	204
4	มูลค่าการส่งออกสินค้าและบริการที่แท้จริง ณ ราคาปีฐาน (โดยที่ปีฐานคือปี 2000)	205

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
5	มูลค่าการนำเข้าสินค้าและบริการที่แท้จริง ณ ราคาปีฐาน (โดยที่ปีฐานคือปี 2000)	206
6	มูลค่าการไหลของเงินทุนภาคเอกชน (Private Capital Flows: PCF)	207
7	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้า	208
8	ผลการคาดประมาณ โดยใช้ Fixed Effect Model	209
9	ผลการคาดประมาณ โดยใช้ Random Effect Model	210
10	ผลการทดสอบ Hausman's Specification Test	211

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	การขยายตัวของปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ	2
1.2	แนวโน้มการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิใน ASEAN 5 ซึ่งประกอบไปด้วยประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย	6
1.3	แนวโน้มการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิใน BCLMV ซึ่งประกอบไปด้วยประเทศบรูไน กัมพูชา ลาว พม่าและเวียดนาม	6
2.1	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ	41
4.1	ภาพรวมภาวะเศรษฐกิจ	71
4.2	อัตราเงินเฟ้อจําแนกตามองค์ประกอบต่างๆ ปี 2009 – 2012	73
4.3	อัตราแลกเปลี่ยน	75
4.4	ดัชนีความเชื่อมั่นของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศโดย The A. T. Kearney, 2012	77
4.5	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและมูลค่าการลงทุนภายในประเทศ รายปี 2006 – 2011	78
4.6	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศรายอุตสาหกรรม ปี 2006 – 2011	79

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
4.7	มูลค่าการลงทุนจากทั้งในประเทศและจากต่างประเทศ ในไตรมาสที่ 1 ปี 2012	80
4.8	มูลค่าการลงทุนที่เกิดขึ้นจากการลงทุนในประเทศและจากต่างประเทศ ในไตรมาสที่ 1 ปี 2012 จำแนกตามอุตสาหกรรม	81
4.9	มูลค่าการลงทุนที่เกิดขึ้นจากการลงทุนในประเทศและจากต่างประเทศ ในไตรมาสที่ 1 ปี 2012 จำแนกตามพื้นที่การลงทุนที่สำคัญ	82
4.10	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศประเทศ จำแนกตามแหล่งที่มาของเงินลงทุน	82
4.11	มูลค่าการลงทุนในและนอกพื้นที่การลงทุนชวา (Java) ในไตรมาสที่ 1 สำหรับปี 2011 และ 2012	84
4.12	มูลค่าการลงทุนที่เกิดขึ้นตามแนวพื้นที่การลงทุนที่สำคัญ สำหรับไตรมาสที่ 1 ปี 2012	85
4.13	แนวโน้มทัศนทัศน์ทางด้านเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซีย ปี 2020	92
4.14	การลงทุนที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดในประเทศมาเลเซีย ในปี 2011	97
4.15	การลงทุนในโครงการที่ได้รับการอนุมัติในปี 2006 – 2011	99
4.16	แหล่งที่มาของการลงทุนในโครงการที่ได้รับการอนุมัติ ในปี 2010 – 2011	100

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
4.17	โครงการการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติรายสาขาอุตสาหกรรม ในปี 2010 – 2011	104
4.18	การลงทุนและการจ้างงานในโครงการที่ได้รับการอนุมัติ ในปี 2006 – 2011	107
4.19	โครงการการลงทุนในประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรมหลัก ในปี 2011	108
4.20	โครงการการลงทุนจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติ รายอุตสาหกรรมหลักปี 2011	109
4.21	แหล่งที่มาของการลงทุนจากต่างประเทศในโครงการที่ได้รับอนุมัติ ในปี 2011	110
4.22	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ	116
4.23	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงิน ในเดือน ต.ค-พ.ย ปี 2010	122
4.24	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงิน ในเดือน ม.ค-พ.ย ปี 2009-2010	122
4.25	การจ้างงานจากโครงการที่ได้รับการอนุมัติจากความสนใจของต่างประเทศ สำหรับไตรมาสที่ 4 ปี 2009 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2010	125

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
4.26	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติ สำหรับไตรมาสที่ 1 ปี 1996 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2010	126
4.27	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายประเทศสำหรับ สำหรับไตรมาสที่ 4 ปี 2010	129
4.28	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายประเทศ สำหรับปี 2010	130
4.29	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรม ไตรมาสที่ 4 ปี 2010	131
4.30	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรม สำหรับปี 2010	132
4.31	สถิติการยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุน	143
4.32	จำนวนโครงการลงทุนจากต่างประเทศในชั้นคำขอ	144
4.33	โครงการลงทุนที่ยื่นขอส่งเสริมในปี 2554	145
4.34	สถิติการลงทุนที่ได้รับการส่งเสริม	145
4.35	สถิติการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ	146
4.36	สถิติการให้ส่งเสริมโครงการลงทุนไทย	147

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
4.37	โครงการลงทุนที่ได้รับการส่งเสริมในปี 2554	148
4.38	โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริม ในปี 2554 จำแนกตามขนาดการลงทุน	152
4.39	โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริม ในปี 2554 จำแนกตามขนาดการลงทุน	153
4.40	โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นขอรับการส่งเสริม จำแนกตามลักษณะโครงการ	156
4.41	สถิติการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จำแนกตามลักษณะการลงทุน	157
4.42	สถิติการยื่นขอรับส่งเสริมโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในปี 2554 จำแนกตามสาขาการลงทุน	158
4.43	สถิติการให้ส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปี 2554 จำแนกตามสาขาการลงทุน	159
4.44	สถิติการขอส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จำแนกตามที่ตั้งโครงการ	162
4.45	สถิติการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จำแนกตามที่ตั้งโครงการ	162

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
4.46	โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพื่อการส่งออกในชั้นคำขอ จำแนกตามสาขาการลงทุน	164
4.47	สถิติการส่งเสริมโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพื่อการส่งออก จำแนกตามสาขาการลงทุน	165

บทที่ 1

บทนำ

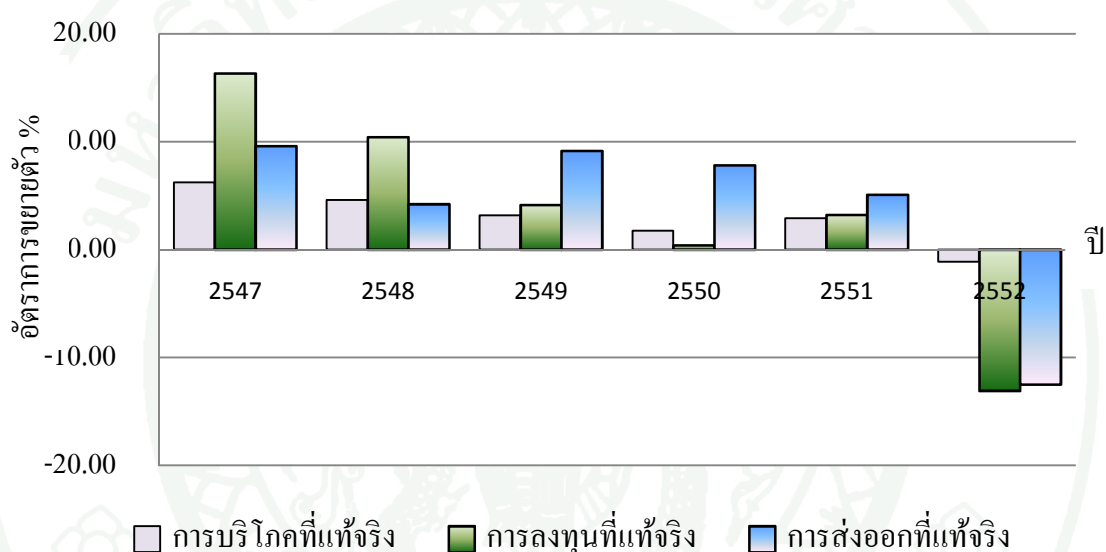
ความสำคัญของปัญหา

การลงทุนถือว่ามีส่วนสำคัญอย่างมากในการพัฒนาประเทศและถือว่าเป็นส่วนหนึ่งในระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศกำลังพัฒนาและโดยเฉพาะในประเทศไทยซึ่งมีทรัพยากรและแรงงานเป็นจำนวนมากซึ่งเป็นเหตุผลหรือแรงดึงดูดให้เกิดการลงทุนมากมาย แต่ประชาชนภายในประเทศในภาพรวมยังถือว่ามีรายได้ต่ำ การบริโภคจึงมีสัดส่วนที่สูง ทำให้การออมภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการลงทุนของประเทศ ดังนั้นการลงทุนจากต่างประเทศถือได้ว่าเป็นการกระตุ้นให้เกิดการลงทุนขึ้นได้ โดยการลงทุนที่เพิ่มขึ้นจากต่างประเทศดังกล่าว ย่อมสามารถทำให้เศรษฐกิจของประเทศไทยสามารถขยายตัวในอัตราที่สูงขึ้นได้ หรือส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจเติบโตของประเทศไทยได้ การที่ต่างประเทศเข้ามาลงทุนในประเทศไทยสามารถสร้างงานกับแรงงานภายในประเทศได้ ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มขึ้นและยังมีผลผลิต เงินทุน ตลอดจนการนำเอาเทคโนโลยีการผลิตใหม่ๆ ที่ทันสมัย (Advance Production Technology) เข้ามาในประเทศอีกด้วยไม่ว่าจะเป็นเทคโนโลยีโดยตรงในการผลิต การบริหารจัดการ (Managerial Skills) ความเชี่ยวชาญในการจัดการและช่องทางการจัดซื้อวัตถุดิบและจัดจำหน่ายสินค้า ซึ่งเทคโนโลยีเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นหัวใจที่ช่วยส่งเสริมให้ประเทศต่างๆ เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะยาว ดังที่สะท้อนอยู่ในแนวคิดทฤษฎีของ Endogenous Growth (Romer, 1986) ซึ่งการนำเอาเทคโนโลยีหรือปัจจัยต่างๆ ดังที่กล่าวเข้ามาอาจจะมีผลทำให้แรงงานมีทักษะและความสามารถเพิ่มขึ้นได้ โดยจากการอบรมและพัฒนาไปพร้อมๆ กับการที่มีเทคโนโลยีใหม่ๆ ด้วย แต่ในขณะเดียวกันนักลงทุนจากต่างประเทศที่เข้ามาลงทุนในประเทศกำลังพัฒนา ก็ต้องการผลกำไรตอบแทนที่คุ้มค่างับความเสี่ยงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายเงินทุนและเทคโนโลยีมายังประเทศกำลังพัฒนาด้วยเช่นกัน หากว่าประเทศไทยเรามีความอุดมสมบูรณ์ในเชิงของทรัพยากรและแรงงานจริง ต้นทุนของปัจจัยการผลิตต่างๆ จะถูกมาก ซึ่งทำให้เกิดผลตอบแทนของประเทศต่อทุนสูงอย่างแน่นอน ดังนั้นปัจจัยด้านทรัพยากร แรงงาน และความพร้อมในการมีนโยบายของประเทศที่สอดคล้องกับการเคลื่อนย้ายเงินทุนจากต่างประเทศเข้ามาภายในประเทศไทยก็มีส่วนสำคัญเป็นอย่างมากที่จะดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาภายในประเทศไทย

ถ้าจะกล่าวถึงปัจจัยที่เป็นตัวขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจของประเทศ ตามแนวคิดของเคนส์ (Keneysian) ที่มองทางด้านอุปสงค์ พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งสะท้อนจากผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Y) ประกอบด้วยการบริโภคมวลรวม (C) การลงทุนภาคเอกชน (I) การใช้จ่ายของรัฐบาล (G) และการส่งออก (X) ซึ่งสามารถเขียนเป็นแบบจำลองเบื้องต้นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายได้ ดังนี้

$$Y = C + I + G + X - M$$

โดยที่ M คือ การนำเข้า

ภาพที่ 1.1 การขยายตัวของปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

พิจารณาจากภาพที่ 1.1 พบว่าในช่วงปี 2547-2548 การขยายตัวในด้านการลงทุนที่แท้จริง นั้นส่งผลให้มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ต่อมาในปี 2549-2551 ปัจจัยที่มีความสำคัญนั้นกลับเป็นด้านการส่งออกที่แท้จริง แต่ในปี 2552 นั้นการขยายตัวทางด้านการบริโภคที่แท้จริง ด้านการลงทุนที่แท้จริงและด้านการส่งออกที่แท้จริงนั้นลดลงอย่างมากจนติดลบ ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้ว่าการลงทุนนั้นก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมทางการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจไทยได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการลงทุน (Investment) เป็นกลไกหลักที่สำคัญที่ทำให้เศรษฐกิจมีการเจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน เนื่องจากการลงทุนที่ดี จะก่อให้เกิดการผลิตสินค้าและบริการที่เพิ่มขึ้นได้ในอนาคต ซึ่งจะทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้นได้เช่นกัน แม้ว่าจะมีการผันผวนมาก

ที่สุด แต่มีบทบาทต่อเศรษฐกิจของประเทศอย่างมากและมากกว่าการบริโภคที่ถึงแม้จะค่อนข้างจะมีเสถียรภาพ คือไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลงมากนักแต่ก็ไม่ได้ก่อให้เกิดการผลิตขึ้น

ในปัจจุบันเกิดการลงทุนระหว่างประเทศเกิดขึ้นมากมายในยุคโลกาภิวัตน์ที่การติดต่อสื่อสารในประเทศต่างๆสามารถเชื่อมโยงเครือข่ายไปได้ทั่วโลก ยิ่งส่งผลให้การลงทุนระหว่างประเทศไม่เป็นเรื่องที่ยุ่งยากแต่ประการใดอีกต่อไป ซึ่งจะเห็นว่านับวันองค์กรธุรกิจในกลุ่มบริษัทข้ามชาติจะขยายการลงทุนไปทั่วทุกมุมโลก แต่เงินลงทุนจากต่างประเทศนั้นมี 2 ประเภท คือ 1. การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment) 2. การลงทุนโดยอ้อมหรือการลงทุนในสินทรัพย์ทางการเงิน (Indirect Investment or Portfolio Investment) ซึ่งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีความสำคัญ หรือมีข้อดีกับการพัฒนาเศรษฐกิจและการเจริญเติบโตของประเทศผู้รับทุน ในหลาย ๆ ด้าน คือ ในด้านการลงทุนนั้นจะเป็นการลงทุนในระยะยาวเพื่อสร้างโรงงาน ซื้อเครื่องจักรการผลิต และเพิ่มการจ้างงานมากขึ้นเป็นการสร้างกำลังการผลิตในสาขาต่างๆของอุตสาหกรรมไทย และช่วยลดปัญหาการขาดแคลนเงินออมในประเทศจากการที่มีเงินลงทุนจากต่างประเทศ อีกทั้งยังเป็นการลงทุนที่มีคุณภาพเพราะมักจะนำเอาเทคโนโลยี และวิธีการบริหารแบบใหม่ที่ประสบความสำเร็จมากมาจากประเทศอื่น ๆ แล้ว และเป็นการลงทุนที่มีผลในการจัดโครงสร้างเศรษฐกิจของไทย เช่น การลงทุนพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอในช่วงทศวรรษ 70 ก็ทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอไทยกลายเป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดและมีสัดส่วนการส่งออกมากที่สุด จนกระทั่งกลางทศวรรษ 80 และต่อมาในทศวรรษ 90 การลงทุนในอุตสาหกรรมจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมรถยนต์ก็ทำให้อุตสาหกรรมรถยนต์ของไทยเติบโตขึ้นแบบก้าวกระโดด ต่อมาเมื่อเกิดการลดค่าเงินบาทในปี 1997 ประเทศไทยก็สามารถส่งออกรถยนต์ได้เป็นจำนวนกว่า 2 แสนคันต่อปี (ศุภวุฒิ สายเชื้อ, 2546)

ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา เอเชียได้ก้าวเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจโลกมากขึ้นเป็นลำดับดังเห็นได้จากสัดส่วน GDP ของเอเชีย (ไม่รวมญี่ปุ่น) ต่อ GDP โลกเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก 9.7% ในปี 2541 มาอยู่ที่ 16.3% ในปี 2552 เช่นเดียวกับมูลค่าการค้าของเอเชียที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนในปี 2552 มูลค่าส่งออกและนำเข้าของเอเชียคิดเป็นสัดส่วนราว 1 ใน 4 ของมูลค่าส่งออกและนำเข้ารวมของทั้งโลก ส่งผลให้ความมั่งคั่งของประเทศในเอเชียเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด แสดงให้เห็นได้จากทุนสำรองระหว่างประเทศของประเทศในเอเชียรวมกันเพิ่มขึ้นจาก 1.8 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2546 เป็นกว่า 4.9 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐในปัจจุบัน เมื่อประกอบกับวิกฤตเศรษฐกิจโลกที่เกิดขึ้น ซึ่งส่งผลให้ประเทศเศรษฐกิจหลัก ต่างได้รับ

ผลกระทบอย่างรุนแรงและดูเหมือนว่าปัญหาต่างๆ จะยังไม่ยุติลงในระยะเวลายันใกล้ ทำให้หลายฝ่ายมองว่าเอเชีย กำลังก้าวเข้ามาเป็นเครื่องยนต์ขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลักของโลกตัวใหม่ ถนนทุกสายที่กำลังมุ่งหน้าเข้าสู่เอเชียในขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็น การค้า การลงทุน รวมถึงเงินทุน กำลังผลักดันทิศทางเศรษฐกิจโลกให้เข้าสู่ยุคสมัยแห่งเอเชียอย่างแท้จริง ซึ่งไทยควรต้องรู้จักใช้ประโยชน์จากยุคสมัยแห่งเอเชียให้เต็มประสิทธิภาพ เพราะลำพังตลาดในประเทศไทยอย่างเดียว ซึ่งมีประชากร 0.9% ของประชากรโลก ขณะที่ GDP คิดเป็นสัดส่วนเพียง 0.46% ของ GDP โลก ไม่เพียงพอที่จะผลักดันการขยายตัวของเศรษฐกิจไทยได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น กลยุทธ์ในการก้าวไปสู่การรวมกลุ่มเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มกันเพื่อความเข้มแข็งก่อนที่จะขยายไปสู่ ASEAN+3 และ ASEAN+6 จะยิ่งทำให้ไทยสามารถใช้ประโยชน์จากตลาดขนาดใหญ่ได้มากขึ้น (ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย, 2553)

จุดมุ่งหมายหลักของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือ การนำอาเซียนไปสู่การเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน (Single Market and Production Base) ซึ่งหมายถึงการทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีใน 5 สาขา ประกอบด้วย การเคลื่อนย้ายสินค้าเสรี การเคลื่อนย้ายบริการเสรี การเคลื่อนย้ายการลงทุนเสรี การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือเสรี และการเคลื่อนย้ายเงินทุนเสรี ซึ่งแน่นอนว่าการเปิดเสรีดังกล่าว ย่อมมีทั้งผู้ที่ได้ประโยชน์และเสียประโยชน์เล็กน้อยแตกต่างกันตามศักยภาพของผู้ประกอบการในแต่ละประเทศ จากการเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกันในอาเซียนนั้น จะทำให้เกิดตลาดที่ใหญ่มากขึ้นซึ่งจะเกิดการผลิตที่มากและมีต้นทุนที่ต่ำลง ระบบโลจิสติกส์ในภูมิภาคสะดวกมากขึ้นและมีค่าใช้จ่ายที่ต่ำลง การได้รับประโยชน์จากทรัพยากรในภูมิภาค มีการขยายโอกาสทางการค้าและการลงทุนให้เพิ่มขึ้นในภูมิภาค และการเพิ่มขีดความสามารถในการเป็นแหล่งดึงดูดการลงทุนได้ ดังนั้นจึงสามารถดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามประเทศไทยเราก็ต้องมีการรับมือและเพิ่มศักยภาพต่างๆ ให้มากขึ้นด้วยเช่นกัน เนื่องจากบริษัทที่อยู่ในอุตสาหกรรมรองรับหรือเคยผลิตส่งบริษัทแม่อาจถูกแย่งลูกค้าไปโดยคู่แข่งในประเทศอื่นที่ได้เปรียบกว่าในการเป็นฐานการผลิต และอาจจะเกิดการแย่งแรงงานที่มีฝีมือในประเทศออกไปได้ง่ายอีกด้วย ดังนั้นแล้วถ้าประเทศไทยเราไม่รับมือหรือเพิ่มศักยภาพได้ทันก็จะส่งผลให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นเลือกหรือโยกย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศที่ได้เปรียบมากที่สุดในกลุ่มประเทศ AEC ด้วยกันได้ เนื่องจากกลุ่มประเทศที่มีวัตถุดิบและแรงงานคือ เวียดนาม กัมพูชา พม่า ลาว กลุ่มประเทศที่มีความถนัดด้านเทคโนโลยี คือ สิงคโปร์ มาเลเซีย ไทย และกลุ่มประเทศที่เป็นฐานการผลิต คือ ไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย และเวียดนาม ซึ่งพิมพ์เขียวในการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC Blueprint) มีองค์ประกอบสำคัญ 4 ส่วนหลัก

ซึ่งอ้างอิงมาจากเป้าหมายการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนตามแถลงการณ์บาหลี ฉบับที่ 2 (Bali Concord II) มีดังนี้

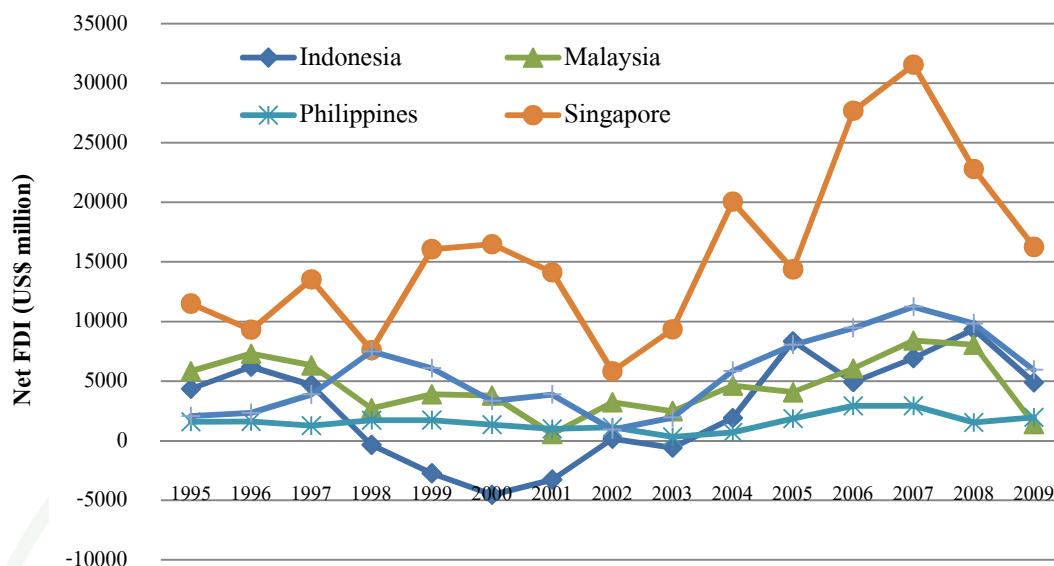
1. การเป็นตลาดเดียวและฐานการผลิตร่วม โดยให้มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมืออย่างเสรี และการเคลื่อนย้ายเงินทุนอย่างเสรีมากขึ้น

2. การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียน ซึ่งจะให้ความสำคัญกับประเด็นด้านนโยบายอื่นๆ ที่จะช่วยส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ เช่น กรอบนโยบายการแข่งขันของอาเซียน สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา นโยบายภาษี และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การเงิน การขนส่ง และเทคโนโลยีสารสนเทศ)

3. การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค สนับสนุนการพัฒนา SMEs และเสริมสร้างขีดความสามารถผ่านโครงการต่างๆ เช่น IAI (Initiative for ASEAN Integration) เป็นต้น

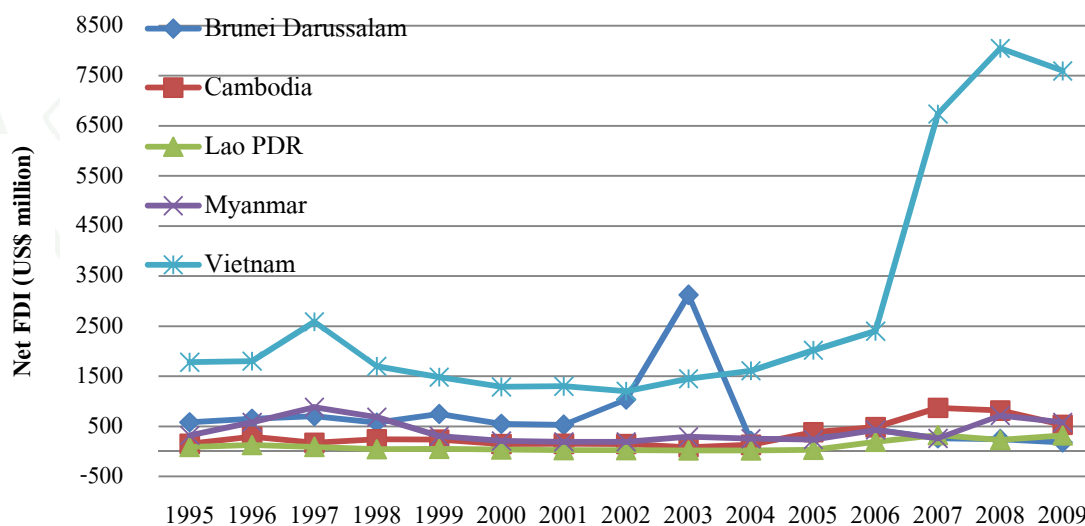
4. การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก เน้นการปรับประสานนโยบายเศรษฐกิจของอาเซียนกับประเทศภายนอกภูมิภาค เช่น การจัดทำเขตการค้าเสรี การให้สิทธิพิเศษด้านการลงทุนภายใต้เขตการลงทุนอาเซียน (AIA) กับนักลงทุนภายนอกอาเซียน และการสร้างเครือข่ายในด้านการผลิต/จำหน่าย เป็นต้น

จากตารางที่ 1.1 แสดงให้เห็นได้ว่าช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2548–2550 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในกลุ่มประเทศอาเซียนนั้นมีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้นแต่จะลดต่ำลงในปี พ.ศ. 2551 โดยมีอัตราการเปลี่ยนแปลงในปี พ.ศ. 2548–2549 อยู่ที่ 38.70 อัตราการเปลี่ยนแปลงในปี พ.ศ. 2549–2550 อยู่ที่ 26.42 และอัตราการเปลี่ยนแปลงในปี พ.ศ. 2550–2551 อยู่ที่ -12.79 ตามลำดับ โดยที่ปี พ.ศ. 2548 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในกลุ่มประเทศอาเซียน 3 อันดับแรกอยู่ที่ประเทศสิงคโปร์ อินโดนีเซีย และไทย และตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549–2551 นั้นมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในกลุ่มประเทศอาเซียน 3 อันดับแรกกลายเป็นประเทศสิงคโปร์ ไทย และมาเลเซีย ตามลำดับ และแนวโน้มการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิ ดังภาพที่ 1.2 และภาพที่ 1.3

ภาพที่ 1.2 แนวโน้มการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิใน ASEAN 5 ซึ่งประกอบไปด้วย ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย

ที่มา: ASEAN Statistical Yearbook (2009) by Association for Southeast Asian Nation.

ภาพที่ 1.3 แนวโน้มการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิใน BCLMV ซึ่งประกอบไปด้วย ประเทศบรูไน กัมพูชา ลาว พม่าและเวียดนาม

ที่มา: ASEAN Statistical Yearbook (2009) by Association for Southeast Asian Nation.

จากตารางที่ 1.2 จะเห็นได้ว่าช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2551–2553 สัดส่วนของประเทศผู้ลงทุนในภูมิภาคอาเซียนที่สูงที่สุด คือกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป ซึ่งมีมูลค่าสูงถึง 33,107.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยมีการคิดเป็นสัดส่วนร้อยละอยู่ที่ 20.6 ของปริมาณเงินลงทุนทั้งหมดในภูมิภาคอาเซียน รองลงมา คือ กลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกัน ประเทศญี่ปุ่น และประเทศสหรัฐอเมริกาโดยมีมูลค่า การลงทุน 26,779.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ, 16,278.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และ 16,182.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ตามลำดับ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละอยู่ที่ 16.7, 10.1 และ 10.1 ของปริมาณเงินลงทุนทั้งหมดในภูมิภาคอาเซียน ตามลำดับ

ในภาวะปัจจุบันนี้ ทิศทางของเศรษฐกิจโลกนั้นได้มีการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจกันมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นในทวีปอเมริกาเหนือ ที่มี NAFTA ทวีปอเมริกาใต้ที่มีกลุ่ม MERCOSUR (อาร์เจนตินา บราซิล ปารากวัย อุรุกวัย) ทวีปแอฟริกาใต้ มี สาคว (SACU: Southern African Customs Union) และกลุ่มทวีปที่มีการรวมตัวทางเศรษฐกิจที่มีความคืบหน้ามากที่สุดอย่างเช่นสหภาพยุโรป ซึ่งปัจจุบันมีสมาชิกถึง 27 ประเทศแล้วและมีการพัฒนาความร่วมมือไปจนถึงระดับที่มีการใช้เงินสกุลเดียวกัน โกลด์เข้ามาในภูมิภาคเอเชียก็อาทิเช่น การรวมกลุ่มของประเทศในตะวันออกกลาง หรือ GCC (Gulf Cooperation Council) และในเอเชียใต้ก็มีกลุ่ม BIMSTEC (Bay of Bengal Initiative for Multi Sectoral Technical and Economic Cooperation) มีสมาชิก 7 ประเทศ ด้วยประชากรรวมกันกว่า 1,300 ล้านคน นอกจากนี้ในแถบแปซิฟิก ก็ยังมีการรวมกลุ่มของออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ หรือ ที่รู้จักกันในชื่อ CER (Closer Economic Relation) จึงนับเป็นความจำเป็นของอาเซียนที่จะต้องเร่งรัดการรวมตัวทางเศรษฐกิจให้ก้าวทันกับกระแสเศรษฐกิจโลกในปัจจุบัน และปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่ง ก็คือ บทบาทของประเทศจีนและอินเดีย ที่เพิ่มมากขึ้นในภูมิภาคนี้ หากอาเซียนไม่เร่งรัดการรวมกลุ่มให้เข้มแข็ง ก็มีความเป็นไปได้ที่จะสูญเสียตลาดทั้งด้านการค้า และการลงทุนให้กับทั้งสองประเทศนี้ ซึ่งไทยเราเองในฐานะประเทศสมาชิกอาเซียน คงหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการดำเนินงานรวมกลุ่มของอาเซียน เพื่อสร้างอำนาจต่อรอง และเปิดโอกาสทางการค้าและการลงทุนให้กับภาคธุรกิจและผู้ประกอบการของประเทศไทยเรา ดังนั้นแล้วประเทศสมาชิกในกลุ่มประชาคมอาเซียนนั้นจะต้องหันมาให้ความสำคัญต่อการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจอย่างจริงจังมากขึ้น ทั้งทางด้านการค้า การลงทุน การบริการ ด้านอุตสาหกรรม และการคมนาคม เพื่อให้เป็นมาตรการในการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งจะนี้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาไปสู่กระบวนการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในเชิงลึกมากขึ้น

จะเห็นได้ว่าการแข่งขันในการดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศนั้นมีการแข่งขันกันสูง โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนา ทั้งนี้เนื่องจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นจะก่อให้เกิดการพัฒนาในด้านต่างๆ แก่ประเทศผู้รับทุน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการลงทุนที่มาจากประเทศพัฒนาแล้วและมีเทคโนโลยีขั้นสูง ระบบการจัดการที่มีประสิทธิภาพ และมีเงินทุนจำนวนมาก ส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแก่ประเทศนั้นๆ ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ จึงได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) โดยทำการศึกษาซึ่งประกอบไปด้วย 4 ประเทศ ได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย

ตารางที่ 1.1 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในกลุ่มประเทศอาเซียนในปี 2541 – 2551

(หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ, ร้อยละ)

ประเทศ	มูลค่า											อัตราการเปลี่ยนแปลง	
	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2549- 2550	2550- 2551
บรูไน	573.3	747.6	549.2	526.4	1,035.30	3,123.00	212	288.50	433.5	260.2	239.2	-39.98	-8.07
กัมพูชา	242.9	232.3	148.5	149.4	145.1	84	131.4	381.20	483.2	867.3	815.2	79.49	-6.01
อินโดนีเซีย	-356	-2,745.10	-4,550.00	-3,278.50	144.7	-595.6	1,894.50	8,336.00	4,913.80	6,928.30	8,339.80	41.00	20.37
ลาว	45.3	51.6	34	23.9	25.4	19.5	16.9	27.7	187.4	323.5	227.8	72.63	-29.58
มาเลเซีย	2,714.00	3,895.10	3,787.60	553.9	3,203.40	2,473.20	4,623.90	4,063.60	6,059.70	8,401.20	8,053.00	38.64	-4.14
พม่า	683.4	304.2	208	192	191.4	291.2	251.1	235.90	427.8	257.7	714.8	-39.76	177.38
ฟิลิปปินส์	1,718.00	1,725.00	1,345.00	982	1,111.00	319	688	1,854.00	2,921.00	2,916.00	1,520.00	-0.17	-47.87
สิงคโปร์	7,594.30	16,067.40	16,485.40	14,121.70	5,821.30	9,330.60	20,052.20	14,373.20	27,681.10	31,550.30	22,801.80	13.98	-27.73
ไทย	7,491.20	6,090.80	3,350.30	3,886.00	947	1,952.00	5,862.00	8,048.10	9,459.60	11,238.10	9,834.50	18.80	-12.49
เวียดนาม	1,700.00	1,483.90	1,288.70	1,300.30	1,200.10	1,450.10	1,610.10	2,020.80	2,400.00	6,739.00	8,050.00	180.79	19.45
รวม	22,406.30	27,852.80	22,646.70	18,457.10	13,824.70	18,447.00	35,342.20	39,629.00	54,967.20	69,481.60	60,596.00	26.41	-12.79

ที่มา: ASEAN Statistical Yearbook (2008) by Association for Southeast Asian Nation

ตารางที่ 1.2 แหล่งที่มาของกระแสการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน 10 อันดับแรกใน
ปีพ.ศ. 2551-2553

(หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ; ร้อยละ)

ประเทศ	มูลค่า				สัดส่วน			
	2551	2552	2553 ^{1/}	2551- 2553	2551	2552	2553	2551-2553
สหภาพยุโรป	7,010.1	9,112.9	16,984.1	33,107.2	14.9	24.1	22.4	20.60
อาเซียน	9,449.3	5,222.5	12,107.5	26,779.3	20.1	13.8	16.0	16.66
สหรัฐอเมริกา	3,517.5	4,086.7	8,578.1	16,182.4	7.5	10.8	11.3	10.07
ญี่ปุ่น	4,129.4	3,762.6	8,386.1	16,278.1	8.8	9.9	11.1	10.13
เกาหลี	1,595.7	1,471.5	3,769.4	6,836.7	3.4	3.9	5.0	4.25
เกาะเคย์แมน	4,673.0	(693.2)	3,089.4	7,069.2	9.9	(1.8)	4.1	4.40
จีน	1,874.0	3,925.6	2,701.0	8,500.6	4.0	10.4	3.6	5.29
อินเดีย	547.3	826.5	2,584.3	3,958.0	1.2	2.2	3.4	2.46
ออสเตรเลีย	787.3	775.9	1,765.1	3,328.4	1.7	2.0	2.3	2.07
แคนาดา	661.1	503.9	1,641.0	2,806.0	1.4	1.3	2.2	1.75
รวม 10 อันดับ	34,244.7	28,995.0	61,606.1	124,845.8	72.7	76.5	81.3	77.68
อื่นๆ	12,830.9	8,886.3	14,151.6	35,868.8	27.3	23.5	18.7	22.32
รวม	47,075.6	37,881.3	75,757.7	160,714.7	100.0	100.0	100.0	100.00

ที่มา: ASEAN Statistical Yearbook (2008) by Association for Southeast Asian Nation

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อทำการศึกษาถึงภาพรวมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ภูมิภาคอาเซียน ได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย
2. เพื่อศึกษาปัจจัยต่างๆที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ภูมิภาคอาเซียน ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษานี้จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งประกอบไปด้วยประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์และไทย ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาและการวิเคราะห์เป็นข้อมูลแบบทุติยภูมิ (Secondary Data) ประเภท Panel Data เป็นข้อมูลรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 – 2553 เป็นระยะเวลา 21 ปี ของประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทั้ง 4 ประเทศ เพื่อพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆที่ส่งผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีผลต่อกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้เข้าใจถึงบทบาท ภาวะการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เกิดขึ้นของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และทำให้ทราบถึงลักษณะของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เกิดขึ้นในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเพื่อเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจและการค้นคว้าสำหรับผู้วิจัยและผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป
2. ทราบถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และมีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เกิดขึ้นในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อให้สามารถประเมินสถานการณ์เบื้องต้นของปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เกิดขึ้นในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อเป็นพื้นฐานส่วนหนึ่งในการนำไปปรับใช้ และเป็นแนวทางที่เป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบายต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่สอดคล้อง และส่งเสริมกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และเพื่อการบรรลุเป้าหมายในการเติบโตทางเศรษฐกิจตามแนวทางการพัฒนาของประเทศ

นิยามศัพท์

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment) เป็นธุรกรรมการลงทุน ซึ่งมีเสถียรภาพที่ผู้ลงทุนที่มีถิ่นฐานในประเทศหนึ่งมีต่อธุรกิจที่มีถิ่นฐานในอีกประเทศหนึ่ง โดยผู้ลงทุนมีส่วนในการบริหารธุรกิจนั้นๆ ทั้งที่จัดตั้งเป็นนิติบุคคล และส่วนบุคคล ประกอบด้วยเงินลงทุนสามลักษณะคือ หนึ่งเงินลงทุนในเรือนหุ้น (Equity Capital) หมายถึงการลงทุนด้วยการถือหุ้นในกิจการ โดยมีสัดส่วนการถือหุ้นตั้งแต่ร้อยละ 10 ขึ้นไปหรือมีสิทธิในการร่วมบริหารกิจการ สองเงินกู้จากบริษัทแม่หรือบริษัทในเครือ (Loans from parent company or from affiliates) ยกเว้นกรณีบริษัทเงินทุน บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ โดยจะถือเป็นเงินกู้ยืมอื่นๆ แทน และสามกำไรที่นำกลับมาลงทุน (Reinvested Earning) หมายถึงรายได้ในรูปเงินปันผลของผู้มาลงทุนโดยตรงที่สมควรได้รับตามสัดส่วนการถือหุ้นในวิสาหกิจนั้นๆ หรือรายได้ของสาขาที่ไม่ส่งกลับผู้ลงทุน

ดัชนีการศึกษา (Education Index: EI) หมายถึง ตัวชี้วัดทางการศึกษาที่วัดจากจำนวนปีที่ได้รับการศึกษาเฉลี่ยของผู้ใหญ่ และปีการศึกษาที่คาดว่าจะได้รับการศึกษา ซึ่งปีการศึกษาเฉลี่ยของผู้ใหญ่ หมายถึง จำนวนปีที่ได้รับการศึกษาโดยเฉลี่ยของคนทุกเพศทุกวัยที่อายุ 25 ปีและที่อายุมากกว่า 25 ปี และจำนวนปีการศึกษาที่คาดว่าจะได้รับการศึกษา ตั้งแต่เริ่มถึงเกณฑ์เข้าเรียน และที่คาดว่าจะใช้เวลาที่โรงเรียนหรือที่มหาวิทยาลัย รวมทั้งปีที่ใช้ในการศึกษาซ้ำ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ในส่วนของการตรวจสอบเอกสารจะประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง เป็นการทบทวนทฤษฎีต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศซึ่งเป็นส่วนของทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้ในการวิจัยและส่วนที่สองจะเป็นการทบทวนผลงานที่ได้มีผู้ศึกษาไว้ในอดีตที่ผ่านมาและที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

ทฤษฎีบทที่เกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (นิธิภัทร ตั้งจิรวงษ์, 2551)

ในอดีตมีความพยายามใช้ทฤษฎีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Comparative Advantage) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงการเกิดขึ้นของการค้าระหว่างประเทศและมีสมมติฐานว่าองค์กรธุรกิจพอใจในระบบการค้าเสรี การแข่งขันที่สมบูรณ์ มีความแน่นอน มีต้นทุนในการได้มาซึ่งข่าวสาร ข้อมูลที่ต่ำและปราศจากการแทรกแซงจากรัฐบาล โดยมีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

1. ผู้ส่งออกในประเทศ ก ขายสินค้าหรือบริการ ไปให้ผู้ส่งออกที่ไม่เกี่ยวข้องกันในประเทศ ข
2. บริษัทในประเทศ ก มีความชำนาญในการผลิตสินค้าซึ่งสามารถผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดความสามารถในการใช้ปัจจัยการผลิตของประเทศ ก ทั้งที่ดิน แรงงานทุน และเทคโนโลยี ในทำนองเดียวกัน ประเทศ ข มีความสามารถในการใช้ปัจจัยการผลิตของประเทศ ข ดังนั้นเมื่อรวมผลผลิตทั้งสองประเทศแล้วจึงก่อให้เกิดการใช้ประโยชน์สูงสุด
3. เนื่องจากไม่สามารถเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตจากประเทศ ก ไปยังประเทศ ข ได้อย่างอิสระ ดังนั้นการค้าระหว่างประเทศจึงทำให้ความชำนาญในการผลิตสินค้าของแต่ละประเทศเกิดประโยชน์

4. ประโยชน์จากการค้าระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นจะแบ่งให้แก่ฝ่ายต่างๆ โดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขทางการค้า Term of trade ซึ่งเป็นอัตราส่วนของปริมาณสินค้าที่ถูกซื้อขาย โดยส่วนใหญ่แล้วจะไม่มีประเทศใดสูญเสียผลประโยชน์เมื่อเทียบกับก่อนเกิดการค้าระหว่างประเทศ โดยทั้งสองประเทศจะได้รับผลประโยชน์ที่มากขึ้น ถึงแม้ว่าจะได้รับในสัดส่วนที่ไม่เท่ากันก็ตาม

ในปัจจุบัน การค้าระหว่างประเทศมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น ทฤษฎีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Comparative Advantage) จึงมีข้อจำกัดในการอธิบายเหตุการณ์ดังต่อไปนี้

1. ประเทศต่างๆ มีความชำนาญในการผลิตสินค้าไม่เพียงแต่สินค้าที่สามารถผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดโดยปัจจัยการผลิตของประเทศนั้นๆ นอกจากนี้รัฐบาลยังเข้าแทรกแซงเพื่อเหตุผลทางเศรษฐกิจและการเมือง เช่น เพื่อให้มีการจ้างงานสูงสุด เพื่อให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจ และการปกป้องภาคเกษตรกรรม การแทรกแซงของรัฐบาลสามารถทำได้โดยผ่านมาตรการทางภาษี โควตาและข้อจำกัดที่ไม่ใช่มาตรการทางภาษีอื่นๆ

2. ปัจจัยการผลิต เช่น ทุนและเทคโนโลยีสามารถถูกเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศได้โดยตรงอย่างง่ายดายแทนที่จะเคลื่อนย้ายโดยทางอ้อมผ่านทางการค้าขายสินค้าหรือบริการ

3. ปัจจัยการผลิตสมัยใหม่มีรูปแบบที่ซับซ้อนขึ้นและมีจำนวนมากกว่าในสมัยอดีตมาก ปัจจัยในการพิจารณาเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานจะรวมถึง ทักษะการบริหาร และความรู้ที่เกี่ยวกับท้องถิ่น โครงสร้างทางกฎหมายที่ใช้ตัดสินกรณีข้อพิพาท ความสามารถในการวิจัยและพัฒนา ระดับของการศึกษาของแรงงาน พลังงาน อุปสงค์ในสินค้า Brand-name แหล่งวัตถุดิบที่มีอยู่ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน ความแตกต่างทางภาษี โครงสร้างพื้นฐานที่รองรับ เช่น ถนน ท่าเรือ โครงสร้างระบบโทรคมนาคม

4. ถึงแม้ว่าเงื่อนไขทางการค้าจะถูกกำหนดโดยอุปสงค์และอุปทานแต่กระบวนการในการกำหนดเงื่อนไขจะแตกต่างจากทฤษฎี โดยจะถูกกำหนดจากการตั้งราคาในตลาดผู้ประกอบการน้อยราย

5. ทฤษฎีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Comparative Advantage) เปลี่ยนแปลงไปตามเวลาเนื่องจากประเทศที่ด้อยพัฒนาจะสามารถปรับตัวพัฒนาขึ้นและตระหนักถึงโอกาสและความสามารถที่แฝงอยู่ของตนเอง

6. ทฤษฎีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Comparative Advantage) ไม่สามารถอธิบายปัญหาอื่นๆ ได้ เช่น ผลกระทบจากความไม่แน่นอน และต้นทุนของข่าวสารข้อมูล บทบาทของสินค้าที่แตกต่างในตลาดแข่งขันไม่สมบูรณ์ และการประหยัดจากขนาด

ในปัจจุบันมีความพยายามที่จะหาทฤษฎีที่จะมาอธิบายการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศหนึ่งในทฤษฎีเหล่านั้น คือ ทฤษฎีความไม่สมบูรณ์ของตลาด (Market Imperfection) ซึ่งอธิบายว่าบริษัทข้ามชาติที่พยายามจะหาผลประโยชน์จากความไม่สมบูรณ์ในตลาดระหว่างประเทศในด้านสินค้า ปัจจัยการผลิตสินค้า และสินทรัพย์ทางการเงิน ความไม่สมบูรณ์ของตลาดในด้านสินค้านั้นก่อให้เกิดโอกาสสำหรับบริษัทข้ามชาติ บริษัทข้ามชาติขนาดใหญ่สามารถจะหาผลประโยชน์จากปัจจัยการแข่งขันทันทีที่แข็งแกร่งกว่าคู่แข่งในท้องถิ่น เช่น การประหยัดจากขนาด ความเชี่ยวชาญทางด้านการจัดการและเทคโนโลยี ความแตกต่างของสินค้า และความแข็งแกร่งทางการเงิน ซึ่งความจริงแล้วบริษัทข้ามชาติจะประสบความสำเร็จสูงในตลาดที่มีผู้แข่งขันน้อยรายในระดับนานาชาติ ซึ่งปัจจัยต่างๆ ดังที่กล่าวเหล่านี้เป็นปัจจัยที่สำคัญ นอกจากนี้บริษัทข้ามชาติยังได้เปรียบจากการเครือข่ายข้อมูลข่าวสารระหว่างประเทศของตนเอง

สาเหตุที่บริษัทเลือกที่จะเป็นบริษัทข้ามชาติ

1. ผู้แสวงหาตลาด ทำการผลิตในตลาดต่างประเทศเพื่อตอบสนองต่ออุปสงค์ในประเทศนั้นๆ หรือส่งออกไปยังต่างประเทศ เช่น บริษัทรถยนต์จากประเทศญี่ปุ่นที่เข้ามาตั้งโรงงานทำการผลิตในประเทศไทย เพื่อที่จะผลิตสินค้าสำหรับขายในประเทศไทยหรือทำการส่งออกไปยังต่างประเทศ
2. ผู้แสวงหาวัตถุดิบ พยายามค้นหาวัตถุดิบเพื่อที่จะส่งออกหรือใช้ในการผลิตและขายในประเทศที่ค้นพบวัตถุดิบนั้นๆ บริษัทในอุตสาหกรรมน้ำมัน เหมืองแร่ ฟาร์ม และป่าไม้จัดอยู่ในประเภทนี้

3. ผู้แสวงหาประสิทธิภาพในการผลิต ทำการผลิตในประเทศที่ปัจจัยการผลิตอย่างน้อยหนึ่งปัจจัยมีราคาถูกกว่าที่ควรจะเป็นเมื่อเปรียบเทียบกับความสามารถในการผลิต เช่น ปัจจัยแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ใน ไต้หวัน มาเลเซีย และเม็กซิโก เป็นต้น

4. ผู้แสวงหาความรู้ ดำเนินธุรกิจ在不同ประเทศที่สามารถเข้าถึงความเชี่ยวชาญทางด้านเทคโนโลยีหรือการจัดการ เช่น บริษัทจากเยอรมันนี เนเธอร์แลนด์ และญี่ปุ่น ซื้อกิจการบริษัทอิเล็กทรอนิกส์ที่ตั้งอยู่ในสหรัฐอเมริกาเพื่อให้ได้มาซึ่งเทคโนโลยีของบริษัทเหล่านั้น

5. ผู้แสวงหาความมั่นคงทางการเมือง จะจัดตั้งการดำเนินธุรกิจใหม่ในประเทศที่ไม่น่าจะเกิดการยึดหรือแทรกแซงธุรกิจเอกชนโดยภาครัฐบาล เช่น บริษัทจากฮ่องกงลงทุนในสหรัฐอเมริกา อังกฤษ แคนาดา และออสเตรเลีย ก่อนการส่งมอบคืนฮ่องกงสู่จีนในปี 1997

นอกจากนี้ได้มีการนำทฤษฎีต่างๆ ที่จะกล่าวดังต่อไปนี้มาใช้อธิบายการเกิดขึ้นของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

ทฤษฎีการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ (Theory of Economic Integration)

การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจแบ่งผลได้ 2 ประเภท กล่าวคือ (Balassa cited in UNCTAD, 1993: 99-120)

1. ผลแบบสถิต(Static Effect) ผลการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจแบบสถิต คือการเกิดการเพิ่มพูนทางการค้า (Trade Creation) และการเกิดการเบี่ยงเบนทางการค้า (Trade Diversion) โดยผู้เสนอแนวคิดของการเพิ่มพูนทางการค้าและการเบี่ยงเบนทางการค้า คือ Viner (1950) สำหรับการเพิ่มพูนทางการค้าที่เกิดขึ้นในกลุ่มที่มีการค้ารวมตัวกันนั้น เกิดจากการที่การรวมกลุ่มเศรษฐกิจจะทำให้ตลาดมีขนาดใหญ่ขึ้น และส่งเสริมให้การค้าภายในกลุ่มขยายตัวเพิ่มขึ้นและก่อให้เกิดการจัดสรรทรัพยากรใหม่ (Relocation) โดยประเทศสมาชิกที่สามารถผลิตสินค้าได้ด้วยต้นทุนที่ต่ำกว่าประเทศอื่น ก็จะสามารถขยายการผลิตจนเกิดการประหยัดต่อขนาด (Economy of Scale) สำหรับประเทศสมาชิกที่มีต้นทุนการผลิตที่สูง ก็จะหันเหปัจจัยการผลิตไปทำการลงทุนผลิตสินค้าชนิดอื่นที่ตนเองมีความถนัดมากกว่า ดังนั้นการเพิ่มพูนทางการค้าจะส่งเสริมให้การผลิตภายในกลุ่มประเทศเป็นไปอย่างสมเหตุสมผลและมีประสิทธิภาพ และการจัดสรรทรัพยากรเป็นไปตามความ

ได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของแต่ละประเทศ สำหรับการเบี่ยงเบนทางการค้าที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มนั้นเกิดจากการที่ประเทศสมาชิกเปลี่ยนแปลงการนำเข้าสินค้าจากประเทศนอกกลุ่มที่มีประสิทธิภาพในการผลิตมากกว่า (มีต้นทุนในการผลิตต่ำกว่า) มาเป็นการนำเข้าจากประเทศภายในกลุ่มที่มีประสิทธิภาพในการผลิตต่ำกว่า (มีต้นทุนที่สูงกว่า) เนื่องจากประเทศในกลุ่มไม่ต้องทำการเสียภาษี ซึ่งลักษณะดังกล่าวทำให้เกิดการจัดสรรทรัพยากรอย่างไม่มีประสิทธิภาพ

2. ผลแบบพลวัต (Dynamic Effect) สำหรับผลของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจแบบพลวัตนั้นก็คือ การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจทำให้ตลาดมีขนาดใหญ่ขึ้นทำให้ผู้ผลิตสามารถทำการผลิตสินค้าได้ด้วยปริมาณที่มากขึ้นและสามารถขยายการผลิตจนเกิดการประหยัดต่อขนาด (Economy of Scale) นอกจากนี้การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจยังทำให้ตลาดมีขนาดใหญ่เพียงพอที่จะทำให้ขนาดการผลิตของผู้ผลิตเป็นไปอย่างเหมาะสม โดยปราศจากการได้ประโยชน์จากการเป็นผู้ผูกขาด (Monopoly Exploitation) แต่กลับเป็นการส่งเสริมให้มีการแข่งขันกันมากขึ้นซึ่งการที่มีการแข่งขันของผู้ผลิตทำให้ผู้ผลิตต้องมีการพัฒนาตัวสินค้าและกระบวนการการผลิตโดยผ่านการคิดค้นเทคโนโลยีใหม่ๆ จากผลดังกล่าวจะกระตุ้นให้เกิดการลงทุนทั้งจากภายนอกและภายในกลุ่มเพิ่มมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดอัตราการเจริญเติบโตของระบบเศรษฐกิจ (Economic Growth)

ทฤษฎีสถานที่ตั้ง (Location Theory)

หลักของทฤษฎีสถานที่ตั้ง คือมีความแตกต่างในปัจจัยสถานที่ตั้งเฉพาะ (Location Specific Factors) ระหว่างประเทศผู้รับการลงทุน (Host Country) และประเทศผู้ลงทุน (Home Country) ซึ่งโดยทั่วไปแล้วประเทศผู้รับการลงทุนต้องมีความได้เปรียบในด้านปัจจัยสถานที่ตั้งเฉพาะเหนือกว่าประเทศผู้ลงทุนจึงจะดึงดูดให้บริษัทข้ามชาติเข้ามาทำการลงทุนในประเทศผู้รับการลงทุน

ปัจจัยสถานที่ตั้ง สามารถแบ่งออกได้เป็นปัจจัยด้านอุปทานหรือปัจจัยด้านต้นทุน (Supply or Cost Factors) ซึ่งตัวอย่างความได้เปรียบจากประเทศผู้รับการลงทุน เช่น ต้นทุนแรงงานต่ำ การมีวัตถุดิบจำนวนมาก แรงจูงใจจากภาครัฐบาล อุปสรรคทางด้านภาษีและไม่ใช่ภาษีเป็นต้น และปัจจัยทางด้านอุปสงค์หรือปัจจัยทางการตลาด (Demand or Market Factors) เช่น ขนาดตลาดในประเทศผู้รับการลงทุนใหญ่ขึ้น มีอัตราการเจริญเติบโตของขนาดตลาดใหญ่มากขึ้น เป็นต้น

ดังนั้น การอธิบายการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศโดยใช้ทฤษฎีทำเลที่ตั้งนั้น ไม่เพียงแต่ให้ความสำคัญเฉพาะปัจจัยทางด้านต้นทุนเท่านั้นในการเลือกสถานที่ตั้งของบรรษัทข้ามชาติแต่ยังพิจารณาถึงแรงจูงใจสำหรับการขยายการลงทุนในต่างประเทศด้วย

ทฤษฎีสถานที่ตั้ง อธิบายการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในรูปของปัจจัยสถานที่ตั้งเฉพาะ (Location Specific Factors) ที่เป็นปัจจัยที่กำหนดการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ ดังนี้

1. ต้นทุนและความสามารถในการได้มาในปัจจัยการผลิต (Availability and Cost of Input) ตามทฤษฎีสถานที่ตั้ง กำหนดให้แต่ละประเทศเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต (Factors Endowment) ที่มีความอุดมสมบูรณ์ของปัจจัยที่มีอยู่ทางด้านแรงงานและทรัพยากรธรรมชาติที่แตกต่างกันซึ่งนำไปสู่ความแตกต่างในด้านของราคาของปัจจัยการผลิต เนื่องจากทั้งต้นทุนของวัตถุดิบ ต้นทุนทางธุรกรรม (Transaction Cost) และความล้มเหลวของตลาด (Market Failure) ทำให้ธุรกิจจะย้ายฐานการผลิตไปสู่สถานที่ตั้งซึ่งมีต้นทุนที่ต่ำที่สุด กล่าวคือในประเทศที่มีปัจจัยการผลิตจำนวนมากและต้นทุนการผลิตต่ำ หรือในประเทศที่เป็นแหล่งของปัจจัยการผลิตที่ประเทศของตนขาดแคลน ดังนั้นการที่มีปัจจัยการผลิตที่เพียงพอและต้นทุนการผลิตต่ำ คือ ความได้เปรียบทางด้านสถานที่ตั้งของประเทศผู้รับการลงทุนที่ดึงดูดนักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุน ปัจจัยด้านความได้เปรียบนี้ เช่น ปัจจัยทางด้านค่าจ้างแรงงานที่ต่ำ เป็นต้น นับเป็นปัจจัยที่สำคัญของประเทศพัฒนาแล้วที่ประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานและการมีต้นทุนค่าจ้างแรงงานที่สูง จึงมักมีการขยายการลงทุนไปยังประเทศกำลังพัฒนาที่มีต้นทุนแรงงานที่ต่ำกว่าหรือมีทรัพยากรจำนวนมาก ความสมบูรณ์ของวัตถุดิบในประเทศผู้รับการลงทุน โดยเปรียบเทียบมักจะเป็นเหตุผลของการลงทุนจากต่างประเทศและค่าจ้างแรงงานที่ต่ำจะเป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญในการผลิต

2. ปัจจัยทางการตลาด (Marketing Factor) ลักษณะของปัจจัยทางการตลาดเช่น ขนาดของตลาด และอัตราการเจริญเติบโตของขนาดตลาดภายในประเทศผู้รับการลงทุน เป็นต้น โดยอาจจะวัดได้จากผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) หรือรายได้ประชาชาติ (GNP) ของประเทศผู้รับการลงทุน ระดับการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและอัตราการแข่งขันในตลาดของประเทศนั้นๆ ในที่นี้จะรวมถึงตลาดภายในและตลาดของประเทศข้างเคียง ซึ่งนับเป็นปัจจัยที่มีส่วนสำคัญอย่างมากที่บรรษัทข้ามชาติจะใช้ในการพิจารณาและตัดสินใจออกไปทำการลงทุนต่างประเทศ และมีผลต่อการพัฒนาศักยภาพของบรรษัทข้ามชาติในด้านความได้เปรียบจากการประหยัดต่อขนาด (Economy of Scale) ทั้งที่เป็นการผลิต (Production) และที่ไม่ใช่การผลิต (Non

Production) เช่นการบริการ เป็นต้น กล่าวคือ หากขนาดตลาดในประเทศผู้รับการลงทุนใหญ่ขึ้น มีอัตราการเจริญเติบโตของขนาดตลาดมากขึ้น หรือการที่นักลงทุนมีการพัฒนาตัวเองในด้านการผลิตมากขึ้นก็จะเป็นแรงจูงใจให้นักลงทุนตัดสินใจออกไปลงทุนต่างประเทศมากขึ้น

3. บรรยากาศการลงทุน (Climate Investment) คือปัจจัยที่ขึ้นอยู่กับความมีเสถียรภาพทางการเมือง วัตถุประสงค์ของการพัฒนาขนาดของประเทศ ดุลการชำระเงิน ทุนสำรองเงินตรา ต่างประเทศ ระดับหนี้ต่างประเทศ อัตราเงินเฟ้อและทัศนคติที่มีต่อนักลงทุนต่างชาติ ซึ่งบรรยากาศการลงทุนเหล่านี้ คือ หนึ่งในปัจจัยด้านความได้เปรียบ ด้านสถานที่ตั้ง ที่ส่งผลกระทบต่อ การเข้ามาทำการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ

4. อุปสรรคทางการค้า (Trade Barriers) เป็นนโยบายการค้าของประเทศที่รับการลงทุนที่มีผลสำคัญต่อองค์กรธุรกิจในการตัดสินใจเลือกระหว่างการส่งออกและการลงทุนโดยตรง โดยเมื่อรัฐบาลของประเทศผู้รับการลงทุนมีการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เช่น การกำหนดโควตานำเข้า การกำหนดอัตราภาษีนำเข้าที่สูง เป็นต้น จะผลักดันให้ธุรกิจซึ่งเคยเป็นผู้ส่งออกหันมาลงทุนโดยตรง เพราะอุปสรรคทางการค้าที่เกิดขึ้นนั้นเป็นการเพิ่มต้นทุนให้กับธุรกิจการส่งออกเพื่อหลีกเลี่ยงอุปสรรคทางการค้าดังกล่าว จึงเข้ามาทำการลงทุนโดยตรงในประเทศนั้นแทน

5. ปัจจัยทางด้านนโยบายของรัฐบาล(Government Policy Factors)นโยบายของทั้งประเทศที่รับการลงทุนและประเทศที่ลงทุนนั้น มีอิทธิพลอย่างมากต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยนโยบายของประเทศผู้ลงทุนซึ่งประกอบด้วยนโยบายที่เป็นแรงจูงใจ ได้แก่ การให้สิทธิพิเศษต่างๆที่เป็นประโยชน์ต่อนักลงทุนต่างชาติ เช่น นโยบายทางด้านภาษี การจัดหาแหล่งเงินทุนภายในประเทศให้กับนักลงทุน เป็นต้น และนโยบายที่ไม่เป็นแรงจูงใจ เช่นการห้ามมิให้มีการประกอบการลงทุนภายในประเทศ จึงส่งผลให้นักลงทุนออกไปลงทุนในต่างประเทศแทน และนโยบายการลงทุนของประเทศผู้รับการลงทุน เช่น นโยบายที่ทำให้เกิดเสถียรภาพทางด้านเศรษฐกิจและการเมือง การมีโครงสร้างพื้นฐานที่พอเพียง รวมถึงนโยบายและการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างมั่นคง การมีระบบสาธารณูปโภคที่เพียงพอ และการส่งเสริมการลงทุน สามารถช่วยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้เข้าสู่ประเทศผู้รับการลงทุนได้

ทฤษฎีการสังเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (The Eclectic Theory of Foreign Direct Investment) หรือทฤษฎีการลงทุนโดยตรงต่างประเทศอย่างสมบูรณ (Eclectic Paradigm)

ดั่งนิง (J.H. Dunning) ได้พยายามพัฒนาทฤษฎีที่เขาเห็นว่าเป็นทฤษฎีที่สมบูรณกว่าทฤษฎีอื่นๆ ในการอธิบายถึงสาเหตุของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (An Eclectic Theory) (Dunning, 1993) ตามความคิดของดั่งนิง การที่องค์กรธุรกิจตัดสินใจทำการลงทุนในต่างประเทศนั้น มิใช่ที่จะขึ้นอยู่กับเพียงเหตุผลที่ว่าองค์กรธุรกิจมีความได้เปรียบในปัจจัยบางประการ แต่การที่จะตัดสินใจทำการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศขึ้นอยู่กับปัจจัยหรือเงื่อนไขต่างๆ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประการซึ่งนิยมเรียกกันย่อๆว่า OLI ตามด้วยย่อของความได้เปรียบแต่ละประการ ได้แก่ ความได้เปรียบจากการเป็นเจ้าของสินทรัพย์พิเศษบางอย่าง (Ownership-Specific Advantages) ความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง (Location-Specific Advantages) และความได้เปรียบในการทำให้เป็นประโยชน์แก่องค์กรด้วยตนเอง (Internationalization Incentive Advantages) ซึ่งถ้าไม่สามารถบรรลุเงื่อนไขทั้ง 3 ประการข้างต้นแล้ว องค์กรธุรกิจก็จะเลือกทางเลือกอื่นแทนการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ

1. ความได้เปรียบจากการเป็นเจ้าของสินทรัพย์พิเศษบางอย่าง (Ownership-Specific Advantages) ปกติองค์กรธุรกิจจะต้องมีสินทรัพย์อยู่ในครอบครอง เพื่อจะได้นำสินทรัพย์เหล่านั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ สินทรัพย์ขององค์กรธุรกิจอาจเป็นสินทรัพย์ที่มีตัวตน (Tangible Asset) เช่น สถานที่ทำการ อาคาร โรงงาน เครื่องจักร เป็นต้นและทรัพย์สินที่ไม่มีตัวตน (Intangible Asset) สินทรัพย์บางอย่างขององค์กรธุรกิจอาจเป็นสินทรัพย์ที่องค์กรอื่นๆ ที่ตั้งอยู่ในแหล่งเดียวกันต่างก็มีอยู่เช่นเดียวกัน เช่น สภาพแวดล้อมทางสังคม กฎหมายและการค้าที่ส่งเสริมการลงทุน ความพร้อมของตลาดแรงงาน โครงสร้างของตลาด เป็นต้น แต่มีสินทรัพย์พิเศษบางอย่างที่แต่ละองค์กรธุรกิจสร้างขึ้นเองหรือได้มาครอบครองโดยวิธีการต่างๆ เช่น โดยการซื้อ สิทธิบัตร หรือซื้อสัมปทาน เป็นต้น สินทรัพย์เหล่านั้น ได้แก่ ความรู้ทางเทคโนโลยี การจัดการ ประสบการณ์ หรือทักษะของบุคลากรภายในองค์กร ฯลฯ องค์กรธุรกิจแต่ละแห่งย่อมมีความสามารถที่แตกต่างกันไปในการสร้างหรือการได้มาซึ่งสินทรัพย์พิเศษต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน บางองค์กรอาจจะมีสินทรัพย์พิเศษเหล่านั้นมากกว่า จึงทำให้แต่ละองค์กรธุรกิจมีความได้เปรียบมากยิ่งขึ้น ถ้าองค์กรธุรกิจมีการกระจายการผลิตไปยังแหล่งต่างๆ หรือประเทศต่างๆ ความได้เปรียบจากการเป็นเจ้าของสินทรัพย์พิเศษบางอย่าง แบ่งออกได้ ดังนี้

1.1 ความได้เปรียบที่ไม่จำเป็นต้องเกิดจากการกระจายการผลิตไปยังประเทศต่างๆ ได้แก่ ขนาดและความมั่นคงของกิจการ สินค้าที่ผลิตและการกระจายการผลิตสินค้าหลายๆชนิด ความสามารถในการแสวงหาประโยชน์จากการให้แรงงานทำหน้าที่เฉพาะอย่างและความชำนาญของแรงงาน อำนาจในการผูกขาด การมีทรัพยากรที่ดีกว่า ตราเครื่องหมายการค้า ระบบการจัดการ ทางด้านการผลิตต่างๆ มีเพียงพอกับความต้องการ โดยได้รับสิทธิพิเศษบางประการเหนือคู่แข่งรายอื่นๆ ความสามารถในการเข้าถึงตลาดของสินค้า การได้รับความคุ้มครองจากรัฐบาล เป็นต้น

1.2 ความได้เปรียบที่กิจการสาขาได้รับจากบริษัทแม่ ได้แก่ความรู้ทางการจัดการ การบริหารและการตลาด การวิจัยและพัฒนา กิจการสาขามักได้รับประโยชน์ในเรื่องเหล่านี้จากบริษัทแม่ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย หรือถ้าจำเป็นต้องเสียค่าใช้จ่ายก็จะเสียค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับกิจการอื่นๆ ที่มีได้เป็นกิจการสาขา นอกจากนี้ การตั้งสาขาทำให้เกิดการประหยัดแก่งค์กรในด้านต่างๆ เช่น ด้านการผลิต ด้านการซื้อวัตถุดิบ ด้านการจัดหาเงินทุนและเงินหมุนเวียนในกิจการด้านการตลาด เป็นต้น

1.3 ความได้เปรียบที่เกิดจากการกระจายการผลิตไปยังประเทศต่างๆ การที่กิจการจะเกิดกระจายการผลิตไปยังประเทศต่างๆนั้นจะเป็นการทำให้กิจการมีความได้เปรียบต่างๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นเพิ่มขึ้นอีก และทำให้กิจการได้รับความรู้หรือข่าวสารต่างๆเกี่ยวกับการตลาด การจัดหาวัตถุดิบได้ดีกว่ากรณีที่องค์กรธุรกิจทำการผลิตในประเทศของตนเท่านั้น การกระจายการผลิตไปยังประเทศต่างๆยังมีผลทำให้กิจการสามารถหาประโยชน์ได้จากปัจจัยการผลิตหรือสภาพแวดล้อมต่างๆของประเทศนั้นๆและทำให้สามารถกระจายการเสี่ยงภัยด้วย

2. ความได้เปรียบในการทำให้เป็นประโยชน์แก่องค์กรด้วยตนเอง(Internationalization Incentive Advantages)เมื่อองค์กรธุรกิจมีความได้เปรียบประการต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว ประโยชน์ที่องค์กรธุรกิจได้รับจะมากขึ้นก็ต่อเมื่อกิจการสามารถนำความได้เปรียบต่างๆ ที่ตนมีอยู่ใช้ให้เกิดประโยชน์เองแทนที่จะขายหรือให้เช่าความได้เปรียบนั้นให้แก่กิจการภายนอก นั่นคือ องค์กรธุรกิจจะต้องได้รับประโยชน์จากความได้เปรียบของตนเอง โดยการขยายการประกอบการของตนเองไปในต่างประเทศ แทนที่จะแสวงหาประโยชน์จากภายนอกกิจการ โดยการขายหรือการทำสัญญาให้เช่าแก่องค์กรธุรกิจอื่นๆ การแสวงหาประโยชน์จากความได้เปรียบโดยการขยายกิจการออกไปในต่างประเทศนั้น ทำให้องค์กรธุรกิจได้รับผลประโยชน์บางประการ เช่น ต้นทุนที่เกี่ยวกับ

การตลาดอาจจะลดลงได้บ้าง สามารถที่จะหลีกเลี่ยงมาตรการการเข้าแทรกแซงของรัฐบาล โดยการตั้งกำแพงภาษีหรือการกำหนดโควตา เป็นต้น

3. ความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง (Location – Specific Advantages) เมื่อองค์กรธุรกิจมีความได้เปรียบ 2 ประการแล้วองค์กรธุรกิจจะต้องสามารถทำกำไรได้โดยการใช้ประโยชน์จากความได้เปรียบของตนร่วมกับปัจจัยการผลิตบางอย่างที่มีอยู่ภายนอกประเทศจึงทำให้องค์กรธุรกิจตัดสินใจไปลงทุนในต่างประเทศ ความได้เปรียบจากแหล่งที่ตั้งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแหล่งทรัพยากร คุณภาพของทรัพยากรและราคาของทรัพยากรของประเทศนั้น ค่าใช้จ่ายในการขนส่งและการสื่อสาร ขนาดของการเข้าแทรกแซงของรัฐบาลในการผลิต การควบคุมการนำเข้า ปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ประเทศนั้นมีอยู่ ความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และประเพณี เป็นต้น การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดประเทศหนึ่ง มูลเหตุหรือปัจจัยจูงใจที่สำคัญนั้นเกิดขึ้นจากการที่ประเทศผู้รับทุนนั้นมีความได้เปรียบในแหล่งที่ตั้งในด้านการมีปัจจัยเฉพาะบางประการที่นักลงทุนมีความต้องการอยู่มากกว่าในประเทศของตนเอง โดยปัจจัยนี้สามารถทำให้ต้นทุนการผลิตของนักลงทุนต่ำกว่าการลงทุนในประเทศของตนเองได้ ซึ่งจะมากหรือน้อยนั้นก็ขึ้นอยู่กับแหล่งของทรัพยากรทั้งที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติและที่ต้องจัดเตรียมไว้โดยประเทศผู้รับการลงทุน ได้แก่

3.1 ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล การดำเนินนโยบายของรัฐบาลย่อมมีผลกระทบต่อ การเข้ามาของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศโดยตรง เช่น นโยบายกีดกันทางการค้าทั้งในรูปของการใช้ภาษีอากรหรือไม่ใช้ภาษีอากร จะทำให้ผู้ผลิตในต่างประเทศสามารถส่งออกสินค้ามายังประเทศนั้นๆ ได้ลดลง ดังนั้นเพื่อรักษาส่วนแบ่งทางการตลาดของตนเอาไว้ ธุรกิจจึงต้องหันมาใช้ในการลงทุนตั้งโรงงานผลิตในประเทศนั้น โดยตรงหรือรัฐบาลที่มีการวางนโยบายเพื่อส่งเสริมให้มีการลงทุนจากต่างประเทศในประเทศของตน โดยถ้ามีการให้สิทธิประโยชน์และความช่วยเหลือ ตลอดจนให้ความคุ้มครองในด้านต่างๆ แล้วก็เป็นปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศได้เพราะ จะช่วยอำนวยความสะดวก รวมทั้งช่วยลดต้นทุนในด้านต่างๆ นอกจากนี้บรรยากาศทางการเมืองก็มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุนได้เนื่องจากประเทศที่มีรัฐบาลที่มีเสถียรภาพจะทำให้การบริหารงานและนโยบายมีความต่อเนื่อง นักลงทุนก็จะสามารถคาดการณ์ถึงเหตุการณ์ในอนาคตได้อันจะช่วยลดความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นได้ประการหนึ่งและบริษัทต่างประเทศหันมาให้ความสนใจมาทำการลงทุนโดยตรงในประเทศนั้นมากยิ่งขึ้น

3.2 ปัจจัยความมีเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและอัตราแลกเปลี่ยน การตัดสินใจที่จะทำการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของธุรกิจต่างๆ จะพิจารณาจากความมั่นคงของระบบเศรษฐกิจ เช่น อัตราเงินเฟ้อ อัตราการว่างงาน รายได้ประชาชาติ และอื่นๆ รวมทั้งความมีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนที่เหมาะสม ทั้งนี้ เพราะความไม่มีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนอาจจะส่งผลกระทบทำให้ธุรกิจต้องประสบกับการขาดทุน หรือได้กำไรที่น้อยกว่าที่คาดการณ์เอาไว้ได้ หรืออาจจะทำให้มูลค่าของทรัพย์สินที่ลงทุนนั้นมีมูลค่าที่ลดลงด้วย

3.3 ปัจจัยด้านทรัพยากรและแรงงาน ประเทศที่มีทรัพยากรมาก มักจะดึงดูดเหล่านักลงทุนจากต่างชาติให้เข้าไปทำการลงทุนเพื่อแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรเหล่านั้น เช่น แร่ธาตุ น้ำมันและก๊าซธรรมชาติ ประเทศผู้เป็นเจ้าของทรัพยากรที่ไม่มีความรู้หรือแหล่งเงินทุนที่เพียงพอในการใช้ประโยชน์ได้เอง ก็จำเป็นที่จะต้องเปิดโอกาสให้ชาวต่างชาติเข้ามาดำเนินการในรูปของการลงทุน โดยตรงหรือประเทศที่มีแรงงานที่อุดมสมบูรณ์และราคาถูกก็จะเป็นสาเหตุหนึ่งที่จะชักนำให้เกิดการลงทุนทำการผลิตในประเทศนั้นๆ โดยเฉพาะในสินค้าที่ใช้แรงงานเข้มข้น

3.4 ปัจจัยทางด้านแหล่งตลาดและอำนาจซื้อ ประเทศที่นักลงทุนจากต่างประเทศที่ให้ความสนใจเข้ามาทำการลงทุนคือประเทศที่ประชากรที่มีอำนาจในการซื้อและมีความต้องการสินค้าต่างๆ เป็นจำนวนมาก ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากหลายปัจจัยได้แก่ ปริมาณประชากร รายได้ประชาชาติ รายได้ต่อหัว ทัศนคติในตัวสินค้า ความรู้ลักษณะนิสัย พฤติกรรมการใช้จ่ายใช้สอยเหล่านี้ เป็นต้น

ในทัศนะของคณินงการที่องค์กรธุรกิจจะตัดสินใจลงทุน โดยตรงในต่างประเทศหรือไม่ตัดสินใจทำการลงทุน ณ ที่ใดนั้นขึ้นอยู่กับความได้เปรียบทั้ง 3 ประการ ถ้าองค์กรธุรกิจมีความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์พิเศษบางอย่างมากเป็นการกระตุ้นให้้องค์กรธุรกิจให้ใช้ความได้เปรียบให้เป็นประโยชน์ด้วยตนเองมากขึ้นตามและถ้าการผลิตในต่างประเทศมีผลทำให้เกิดการประหยัดต่อขนาดทางการผลิตและทางการตลาดมากขึ้นแล้ว องค์กรธุรกิจนั้นก็จะตัดสินใจทำการลงทุนในต่างประเทศเอาความได้เปรียบที่องค์กรธุรกิจเป็นเจ้าของความได้เปรียบที่เกิดจากการใช้ประโยชน์ด้วยตนเอง แต่ถ้าองค์กรธุรกิจมีความได้เปรียบเพียงประการเดียว องค์กรธุรกิจจะเลือกทางเลือกอื่นๆ ในการสนองหรือการให้บริการแก่ตลาด เช่น การผลิตในประเทศและส่งออกขายยังต่างประเทศ การให้เช่าหรือขายสิทธิบัตร เป็นต้น

นอกจากนี้ทฤษฎีของดันนิงอธิบายว่าการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศขึ้นอยู่กับระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศนั้นๆ โดยประเทศต่างๆจะเริ่มจากการมีระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ต่ำ การลงทุนภายในประเทศนั้นมีน้อยอาจเป็นเพราะแรงงานไม่มีคุณภาพ สาธารณูปโภคไม่ดี ต่อมาเมื่อเศรษฐกิจเจริญเติบโตขึ้นจะทำให้มีการลงทุนในประเทศมากยิ่งขึ้น เมื่อมีการลงทุนในประเทศมากขึ้น หน่วยการผลิตต่างๆ มีการแข่งขันกันมากขึ้น ผลตอบแทนของการลงทุนภายในประเทศลดลง เพื่อหลีกเลี่ยงกับปัญหาต่างๆ เหล่านี้ นักลงทุนจะเริ่มออกไปทำการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ โดยอาจจะมีเหตุผลเพื่อหาแหล่งที่มีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำเพื่อหลีกเลี่ยงกำแพงภาษีเพื่อรักษาระดับของกำไรของตนเอาไว้ เป็นต้น ดังนั้น ประเทศที่มีระดับการพัฒนาที่สูงกว่าย่อมจะออกไปทำการลงทุนในต่างประเทศก่อนประเทศที่มีระดับการพัฒนาที่ต่ำกว่า

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการสังเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ เป็นทฤษฎีที่อธิบายเงื่อนไขหรือความได้เปรียบต่างๆ ที่มีผลต่อการตัดสินใจทำการลงทุนเพื่อทำการผลิตในต่างประเทศขององค์กรธุรกิจต่างๆ ได้สมบูรณ์กว่าทฤษฎีอื่นๆ และสามารถใช้อธิบายการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศได้ทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นการลงทุนโดยตรงด้านทรัพยากรธรรมชาติ การผลิตสินค้าอุตสาหกรรม เพื่อแทนสินค้านำเข้า การกระจายสินค้าและทางด้านบริการอื่นๆ เช่น การธนาคารและการประกันภัย เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ผลกระทบจากการลงทุนจากต่างประเทศต่อการลงทุนในประเทศผู้รับการลงทุน

ในทางทฤษฎี การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสามารถส่งผลกระทบต่อการลงทุนภายในประเทศ (Domestic direct investment : DDI) ได้ใน 3 ลักษณะ คือ

1. ชักจูงให้เกิดการลงทุนในประเทศเพิ่มเติม (Crowding in)
2. ลดการลงทุนในประเทศ (Crowding out)
3. ไม่มีผลกระทบ (Neutral effect)

หากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศชักจูงให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างบริษัทต่างชาติดกับบริษัทท้องถิ่น ทั้งการเชื่อมโยงกับซัพพลายเออร์โดยการซื้อวัตถุดิบ (Backward Linkage) และการเชื่อมโยงกับบริษัทที่ทำการผลิตสินค้าขั้นสุดท้าย (Forward Linkage) การลงทุนโดยตรงจาก

ต่างประเทศที่เพิ่มขึ้นก็จะส่งผลให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจขยายตัว บริษัทท้องถิ่นที่สามารถเชื่อมโยงกับบริษัทต่างชาติสามารถขยายการลงทุนเพื่อรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ขยายตัวได้

ผลกระทบในแง่ลดการลงทุนภายในประเทศ อาจเกิดขึ้นในกรณีที่ประเทศต้องการพัฒนาอุตสาหกรรมเกิดใหม่ (Infant Industry) การลงทุนจากต่างประเทศอาจทำให้บริษัทท้องถิ่นในอุตสาหกรรมเดียวกันไม่สามารถแข่งขันได้ หรือทำให้กระบวนการสะสมทุนและองค์ความรู้ในอุตสาหกรรมของประเทศเป็นไปได้ยากขึ้น แม้ในประเทศที่พัฒนาแล้ว การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอาจมีผลในการลดการลงทุนในประเทศได้เช่นกัน หากบริษัทท้องถิ่นไม่สามารถแข่งขันกับบริษัทต่างชาติได้ อย่างไรก็ตาม ผลกระทบโดยสุทธิของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะขึ้นอยู่กับว่าบริษัทต่างชาติได้เชื่อมโยงเข้ากับบริษัทท้องถิ่นได้มากเพียงใด

การทดสอบเชิงประจักษ์โดย UNCTAD (1999) ได้วิเคราะห์ผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศต่อการลงทุนภายในประเทศ โดยใช้วิธีเศรษฐมิติ จากข้อมูลที่ครอบคลุม 39 ประเทศ ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นประเทศกำลังพัฒนา ในช่วงปี 1970 - 1996 ผลการศึกษาดังกล่าวแบ่งประเทศต่างๆออกเป็น 3 กลุ่มตามลักษณะผลกระทบดังนี้

1. ประเทศที่การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศชักจูงให้เกิดการลงทุนภายในประเทศเพิ่มขึ้น (Crowding-in Effect) ได้แก่ ประเทศไทย เกาหลีใต้ ปากีสถาน ตุรกี กานาและซาอุดีอาระเบีย เป็นต้น
2. ประเทศที่การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเข้ามาแย่งการลงทุนภายในประเทศ (Crowding-out Effect) ได้แก่ โบลิเวีย ชิลี กัวเตมาลา จาไมกา โปแลนด์ ไนจีเรีย และซิมบับเว เป็นต้น
3. ประเทศที่การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไม่ได้ผลต่อการลงทุนในประเทศ (Neutral Effect) ได้แก่ ประเทศจีน อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ศรีลังกา อียิปต์ อาร์เจนตินา บราซิล โคลอมเบีย เม็กซิโก และเปรู เป็นต้น

ในกรณีของประเทศไทยการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้ชักจูงให้เกิดการลงทุนในประเทศเพิ่มขึ้น ทั้งโดยผ่านการเชื่อมโยงกับซัพพลายเออร์ในประเทศ (Backward Linkage) และการเชื่อมโยงกับการผลิตในขั้นต่อไป (Forward Linkage) ซึ่งหมายถึง การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก่อให้เกิดผลกระทบในด้านบวกต่อระบบเศรษฐกิจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผู้วิจัยได้แบ่งงานที่เกี่ยวข้องออกเป็น 2 กลุ่ม คือ งานศึกษาวิจัยของประเทศไทย และ งานศึกษาวิจัยของต่างประเทศ ซึ่งสามารถอธิบาย ได้ดังนี้

งานศึกษาวิจัยของประเทศไทย

จักรพงษ์ ทิมจรัส (2545) ทำการศึกษาผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้านี้คือ เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และศึกษาผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยใช้แบบจำลองในการศึกษาผลกระทบจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เป็นแบบจำลองที่ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจถูกกำหนดจากภายในแบบจำลอง (Endogenous growth model) ทำการคาดประมาณด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary least square: OLS) สำหรับข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นข้อมูลอนุกรมเวลารายปี ในช่วงปี พ.ศ. 2517 – 2541 รวมระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นเวลา 25 ปี

ผลการศึกษาพบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย มีบทบาทเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและก่อให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย และประเทศที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยที่สำคัญ ได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป กลุ่มประเทศอาเซียน ฮองกงและไต้หวัน ซึ่งในช่วงปี พ.ศ.2513–2528 สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่เข้ามาลงทุนโดยตรงสุทธิในประเทศไทยมากที่สุด แต่ในช่วง ปี พ.ศ.2529–2538 ญี่ปุ่นได้กลายมามีบทบาทสำคัญในการลงทุนโดยตรงสุทธิในประเทศไทยมากขึ้นจนเป็นอันดับหนึ่ง และเมื่อพิจารณาโครงสร้างการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศแล้ว พบว่าส่วนใหญ่เป็นการลงทุนใน

ภาคอุตสาหกรรม รองลงมาคือ ภาคการค้าและภาคการเงิน นอกจากนี้ในการศึกษาค้นคว้ายังพบว่า อัตราการเจริญเติบโตของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย รายจ่ายของรัฐบาลมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย ทูมนมนุษย์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากทูนมนุษย์วัดจากจำนวนชั้นของการศึกษาซึ่งไม่ได้วัดจากประสบการณ์หรือทักษะของคนทำงานมานานแล้ว และความเท่าทันกันทางเทคโนโลยี ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ฉัฐพงษ์ ท่าดี (2546) ทำการศึกษาเรื่องแบบจำลองปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย โดยทำการศึกษาจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ไหลเข้ามายังประเทศไทยซึ่งจากการศึกษานี้จะมี 17 ประเทศ (ประเทศคู่ค้าที่สำคัญ) โดยมีวัตถุประสงค์คือ เพื่อให้ทราบถึงลักษณะและโครงสร้างของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ตั้งแต่ช่วงก่อนมีการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2489-2503) และช่วงหลังจากที่มีการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2504-2549) โดยใช้วิธีการสร้างแบบจำลองทางเศรษฐมิติด้วยวิธีสมการเชิงซ้อน และประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดแบบทั่วไป (GLS) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆกับปริมาณการไหลเข้าของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมายังประเทศไทย ซึ่งปัจจัยต่างๆที่ใช้ในการศึกษามีลักษณะความสัมพันธ์ดังนี้ จากการศึกษาตามแบบจำลองปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย พบว่า จากการศึกษาโดยใช้ตัวแปรที่ลักษณะพิเศษ 3 ตัวแปร ซึ่งได้แก่ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี (TCD) ความเสี่ยงของประเทศไทยกับประเทศเจ้าของทุน (RCR) และลักษณะทางภูมิศาสตร์ (GEOD)

ผลการศึกษาพบว่า ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี (TCD) มีทิศทางเป็นไปได้อย่างสองทิศทาง โดยในกรณีของประเทศไทยแสดงให้เห็นอย่างมีนัยสำคัญว่า การไหลเข้าของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะมีทิศทางเดียวกันกับ FDI อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีลักษณะทางสังคมที่ยอมรับวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมของทุกชาติที่เข้ามาลงทุนภายในประเทศ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งลักษณะทางสังคมของประเทศไทยมีลักษณะยอมรับวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมของประเทศคู่ค้าที่เข้ามาลงทุนอย่างเห็นได้ชัด จึงส่งผลให้เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าเพิ่มสูงขึ้น ส่วนความเสี่ยงของประเทศไทยกับประเทศเจ้าของทุน (RCR) และลักษณะทางภูมิศาสตร์ (GEOD) นั้นก็พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการไหลเข้าของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญและตัวแปรดัชนีราคา (CPI)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (RGDP) การส่งออก (REX) และการนำเข้า (RIM) นั้นพบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงเดียวกันกับการไหลเข้าของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง (RER) และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ระหว่างประเทศที่แท้จริง (RBC) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการไหลเข้าของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญ

นันทิ สุวจิจารย์ (2551) ทำการศึกษาเรื่องการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งประกอบด้วยเนการาบรูไน ดารุสซาลาม (บรูไน) ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สหพันธ์รัฐมาเลเซีย สหภาพพม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม โดยทำการศึกษาปัจจัยในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและทำการวิเคราะห์ SWOT โดยมีวัตถุประสงค์คือ เพื่อทำการศึกษาดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของกลุ่มประเทศอาเซียน และเพื่อศึกษาปัจจัยในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิในช่วงปี พ.ศ. 2538 – 2549 ในการวิเคราะห์โดยประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares: OLS) ด้วยโปรแกรม E-Views และวิเคราะห์โดยวิธี SWOT

ผลการศึกษาพบว่ามูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) มีนัยสำคัญในทิศทางเดียวกันกับปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในประเทศบรูไน กัมพูชา มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ส่วนประเทศอินโดนีเซียเป็นประเทศเดียวที่มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) มีนัยสำคัญในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ สำหรับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของกลุ่มอาเซียน (GDP) มีนัยสำคัญในทิศทางเดียวกันกับปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย สปป.ลาว และเวียดนาม ในส่วนของอัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GRGDP) ของประเทศอินโดนีเซีย มีนัยสำคัญในทิศทางเดียวกันกับปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของกลุ่มอาเซียน (GRGDP) มีนัยสำคัญในทิศทางเดียวกันกับปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย และมีนัยสำคัญในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศอินโดนีเซีย สปป.ลาว พม่า และเวียดนาม สำหรับระดับการเปิดประเทศที่ (OPEN) มีนัยสำคัญในทิศทางเดียวกันกับปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย และมีนัยสำคัญในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในประเทศพม่า ผลการศึกษาด้าน

การวิเคราะห์ SWOT พบว่า ประเทศในกลุ่มอาเซียนนั้นมีความหลากหลาย โดยที่ในแต่ละประเทศ มีความเหลื่อมล้ำในด้านเทคโนโลยี ทักษะฝีมือแรงงาน ระบบคมนาคม สาธารณูปโภค และเสถียรภาพทางการเมือง ส่งผลให้การจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียนไม่สัมฤทธิ์ผลเพราะฉะนั้น ประเทศสมาชิกในอาเซียนควรดำเนินมาตรการที่ชัดเจนเกี่ยวกับการค้าเสรีอาเซียน เพื่อดึงดูดปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

นิธิภัทร ตั้งจิรวงษ์ และคณะ (2551) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้านี้คือเพื่อทำการศึกษาเกี่ยวกับวิวัฒนาการของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทยวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ แยกตามประเภทธุรกิจที่มีความสำคัญ และเพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยเพื่อดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยการศึกษาใช้วิธีการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระอันเป็นปัจจัยต่างๆ ซึ่งคาดว่าจะเป็นตัวกำหนดปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยที่มุ่งเน้นการศึกษาในช่วงสถานการณ์หลังเกิดวิกฤตเศรษฐกิจจากการลอยตัวค่าเงินบาทที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ.2540 โดยการศึกษานี้จะทำการศึกษาในเงินลงทุนในระยะยาวของผู้ที่มีถิ่นฐานที่อยู่นอกประเทศเฉพาะส่วนของทุนเรือนหุ้น(Equity capital) และกำไรสะสม (Reinvested earning) โดยไม่นับรวมเงินกู้ยืมในเครือ (Lend to affiliates or direct loans) และนับเฉพาะข้อมูลเชิงปริมาณเงินทุนไหลเข้า (Inflow of FDI) ที่เข้ามาในประเทศไทย ตั้งแต่ ปี พ.ศ.2540 – 2550

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทยในภาพรวม ได้แก่ ปัจจัยด้านความต้องการของการตลาดและขนาดของตลาด และปัจจัยด้านการเปิดเสรี โดยทั้งสองปัจจัยนั้นมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในการศึกษาในระดับแยกย่อยนั้นได้พิจารณาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ แยกตามกลุ่มธุรกิจ พบว่าแต่ละกลุ่มธุรกิจนั้นมีปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดปริมาณการลงทุนที่แตกต่างกันออกไป โดยปัจจัยด้านความต้องการของการตลาดและขนาดของตลาดนั้นส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรม สถาบันการเงินและธุรกิจบริการ ปัจจัยด้านการเปิดเสรีนั้นส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรม สถาบันการเงินและอสังหาริมทรัพย์ ปัจจัยด้านอัตราแลกเปลี่ยนนั้นส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมและอสังหาริมทรัพย์ ในขณะที่

ปัจจัยด้านความเสี่ยงของประเทศส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรม สถาบันการเงิน

ศนิธิ รัตนสุรงค์ (2551) ทำการศึกษาเรื่องผลกระทบจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศอาเซียน โดยทำการศึกษาประเทศที่เป็นสมาชิกของอาเซียนทั้งหมด 8 ประเทศได้แก่ กัมพูชา อินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม โดยแบบจำลองที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบจำลองเชิงเส้นตรง (Linear Form) โดยมีวัตถุประสงค์ คือเพื่อศึกษาผลกระทบจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศอาเซียน 8 ประเทศ โดยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาใช้ข้อมูลทศนิยมรายปี ในช่วงปีพ.ศ. 2533 – 2549 รวมทั้งสิ้น 17 ปี ในการวิเคราะห์นั้นจะใช้เทคนิคการประมาณ Panel Data ด้วยวิธี Fixed Effect ในการประมาณแบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า ในกรณีของประเทศกัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว และฟิลิปปินส์นั้น ตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นที่แท้จริง ได้แก่ ตัวแปรการลงทุนภาคเอกชนภายในประเทศที่แท้จริง และมูลค่าการส่งออกที่แท้จริง โดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนประเทศมาเลเซีย ไทย และเวียดนาม ตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นที่แท้จริง ได้แก่ ตัวแปรการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่แท้จริง การลงทุนภาคเอกชนภายในประเทศที่แท้จริง และมูลค่าการส่งออกที่แท้จริง โดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน และประเทศสิงคโปร์ พบว่า ตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นที่แท้จริง ได้แก่ ตัวแปรการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่แท้จริง การลงทุนภาคเอกชนภายในประเทศที่แท้จริง และมูลค่าการส่งออกที่แท้จริง และการจ้างงานภายในประเทศ โดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน

นุชนารถ ปานทอง (2553) ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคของไทย โดยมีวัตถุประสงค์คือ เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคของประเทศไทย ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ การส่งออก ความต้องการภายในประเทศ และการลงทุนภาคเอกชน การศึกษาครั้งนี้ได้ทำการทดสอบ Unit Root เพื่อที่จะดูความนิ่งของข้อมูลด้วยวิธี Augmented Dickey – Fuller (ADF) Test กำหนดช่วงเวลา (Lag Length) ด้วยวิธี

Akaike Information Criterion (AIC) จากนั้นจึงทดสอบความสัมพันธ์ด้วยวิธี Granger Causality โดยการศึกษาครั้งนี้ได้นำข้อมูลในอดีตมาหาทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยได้ใช้ข้อมูล ทุติยภูมิรายไตรมาสในช่วงปี พ.ศ. 2542 – 2551

ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุเป็นผลกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศคือ การส่งออก และความต้องการภายในประเทศ โดยการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นเหตุให้การส่งออกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความต้องการภายในประเทศเป็นเหตุให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่า เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นมีส่วนสำคัญต่อภาคการส่งออกของประเทศไทย และการบริโภคภายในประเทศเป็นตัวดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพื่อตอบสนองต่อความต้องการภายในประเทศ จะเห็นได้ว่าแม้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะไม่มีความสัมพันธ์ทางตรงกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย แต่ก็อาจจะส่งผลทางอ้อมต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยผ่านทาง การส่งออก เนื่องจากการส่งออกเป็นส่วนสำคัญของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ส่วนการลงทุนภาคเอกชนนั้นการศึกษานี้พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ซึ่งให้ข้อสรุปที่ขัดแย้งกับการศึกษาอื่นที่มีในอดีตซึ่งอาจเกิดจากความถี่ของข้อมูลที่วิเคราะห์นั้นแตกต่างกันออกไป

บัณฑิต ชัยวิชญชาติ (2553) ได้ศึกษาเรื่องผลกระทบของการเปิดเสรีทางการเงินต่ออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจรายสาขาการผลิตของไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวัดระดับการเปิดเสรีทางการเงินระหว่างประเทศ และระดับการพัฒนาทางการเงินของไทย อีกทั้งศึกษาถึงผลของการเปิดเสรีทางการเงินระหว่างประเทศที่มีต่ออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยจำแนกตามรายสาขาการผลิต โดยใช้ข้อมูลรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 ถึงปี พ.ศ. 2553 สำหรับวิธีการศึกษาแบ่งการประมาณการสมการพหุคูณออกเป็น 2 ลักษณะ คือ แบบจำลองแบบอนุกรมเวลา ซึ่งทำการประมาณการด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด และทำการทดสอบ Cointegration และแบบจำลองโดยใช้ Panal Data ซึ่งทำการประมาณการในรูปแบบของ Pooling Regression Fixed Effect Model และ Random Effect Model ซึ่งการวิเคราะห์วัดระดับการเปิดเสรีทางการเงินระหว่างประเทศ ได้วิเคราะห์ ทั้ง 2 วิธี ทั้งแบบ De Jure และแบบ De Factor โดยจำแนกระดับการเปิดเสรีทางการเงินออกเป็น 4 ประเภทเงินทุน คือ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ การลงทุนด้านหลักทรัพย์จากต่างประเทศ เงินกู้ต่างประเทศ และเงินทุนต่างประเทศอื่นๆ รวมทั้งให้ความสำคัญถึงระดับการ

พัฒนาตลาดเงินทุนภายในประเทศ ที่ทำหน้าที่เป็นตัวกลางแสดงถึงระดับความสามารถในการดูดซับเงินทุนต่างประเทศ (Absorptive)

ผลการศึกษา พบว่า ระดับการเปิดเสรีทางการเงินระหว่างประเทศของประเทศไทยมีการเปิดเสรีทางการเงินระหว่างประเทศด้านเงินทุนต่างประเทศอื่นๆ สูงที่สุด ในขณะที่ระดับการเปิดเสรีทางการเงินของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ การลงทุนด้านหลักทรัพย์ และเงินกู้ภาคเอกชน มีการระดับการเปิดเสรีทางการเงินต่ำ สำหรับผลกระทบของการเปิดเสรีทางการเงินต่อการขยายตัวของผลิตภาพปัจจัยการผลิตรวม พบว่า การเปิดเสรีทางการเงินไม่ว่าจะวัดในรูปแบบของ De Jure หรือ De Facto ไม่ก่อให้เกิดการขยายตัวของผลิตภาพปัจจัยการผลิตรวม เมื่อพิจารณาจำแนกรายสาขาการผลิต พบว่า การเปิดเสรีทางการเงินส่งผลต่ออัตราการขยายตัวของผลิตภาพปัจจัยการผลิตในรายสาขาการผลิตน้อย แต่ระดับการพัฒนาตลาดการเงินภายในประเทศทำหน้าที่เป็นตัวกลางทำให้เกิดการเปิดเสรีทางการเงินระหว่างประเทศส่งผลต่ออัตราการขยายตัวของผลิตภาพปัจจัยการผลิตรวมในทางบวก นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจำแนกตามประเภทของเงินทุนต่างประเทศ พบว่า มีเพียงการเปิดเสรีทางการเงินด้านการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศที่ก่อให้เกิดการขยายตัวของผลิตภาพปัจจัยการผลิตรวมแต่จะต้องอาศัยระดับความสามารถในการดูดซับเงินทุนต่างประเทศในอันที่จะก่อให้เกิดผลทางบวกต่อการขยายตัวของผลิตภาพปัจจัยการผลิตรวมในการผลิตรายสาขาการผลิต

อภิญา ภูมิชัยศักดิ์ (2553) ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและการขยายตัวทางเศรษฐกิจ : กรณีศึกษาประเทศไทย โดยทำการศึกษาถึงบทบาทของการเปิดเสรีทางการค้า และระดับทุนมนุษย์ที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศที่ได้รับจากการลงทุน ซึ่งอาศัยสมการการเติบโต (Growth Equation) ในการอธิบายความสัมพันธ์ ซึ่งครอบคลุมถึงผลที่เกิดร่วมกันระหว่างการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเมื่อพิจารณาถึงการเปิดเสรีทางการค้า และระดับของทุนมนุษย์ โดยมีวัตถุประสงค์คือ วิเคราะห์กรอบนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการเข้ามาลงทุนระหว่างประเทศของไทย วิเคราะห์แนวโน้มและรูปแบบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และทำการวิเคราะห์ทางเศรษฐมิติแบบอนุกรมเวลาเพื่อประเมินผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของไทยและปัจจัยที่มีบทบาทกำหนดผลกระทบสุทธิที่ประเทศคาดว่าจะได้รับ และนำเสนอแนะนโยบายที่ช่วยให้ประเทศที่รับเงินลงทุนสามารถเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากการลงทุนจากต่างประเทศอย่างเต็มที่และนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลาของประเทศไทยในช่วง ปีพ.ศ.2513–2551 ในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์จะใช้แบบจำลองจากแบบจำลอง General-to-Specific (GSM)

ผลการศึกษาพบว่า ประโยชน์สุทธิของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นขึ้นอยู่กับนโยบายการค้าที่ประเทศใช้ โดยการใช้นโยบายการเปิดเสรีนั้นช่วยให้ประเทศได้รับประโยชน์จากการลงทุนโดยตรงมากกว่าการใช้นโยบายเพื่อคุ้มครองผู้ผลิตในประเทศทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ส่วนทุนมนุษย์นั้นเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญที่กำหนดว่าประเทศที่ได้รับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะได้รับประโยชน์สุทธิหรือไม่ แต่ผลการวิเคราะห์ทางเศรษฐมิติปรากฏว่า บทบาทของทุนมนุษย์สามารถผ่านไปยังการขยายตัวทางเศรษฐกิจได้หลายช่องทาง โดยเฉพาะช่องทางทางแรงงานที่ส่งผลโดยรวมที่มากกว่า นโยบายจากการศึกษาได้ชี้ให้เห็นว่าการเปิดเสรีของการลงทุนเพื่อดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศเพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอที่จะทำให้ประเทศได้รับผลประโยชน์ แต่ต้องควบคู่ไปกับนโยบายการเปิดเสรีทางการค้าด้วย และการพัฒนาทุนมนุษย์เป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยทำให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจโดยไม่ว่าผลที่เกิดขึ้นนั้นจะมาจากการลงทุนโดยตรงหรือทางด้านแรงงานก็ตาม

งานศึกษาวิจัยของต่างประเทศ

Jansen (1995) ทำการศึกษาเรื่องผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีผลต่อเศรษฐกิจมหภาค ซึ่งในการศึกษารั้งนี้ได้ใช้ข้อมูลในประเทศไทยเป็นกรณีศึกษา ผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อเศรษฐกิจมหภาคบนเศรษฐกิจของประเทศที่ไปลงทุนนั้นกระทบต่อความเจริญเติบโตและต่อบัญชีเดินสะพัดของดุลการชำระเงิน ผลของการกระทบนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นไปในทิศทางเดียวกันเสมอไป แต่ในความเป็นจริงนั้นผลกระทบที่เกิดขึ้นนั้นก็มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางที่ตรงกันข้ามกันได้อยู่บ่อยครั้ง ซึ่งไม่นานมานี้กระแสของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นมีความแตกต่างไปจากอดีตอยู่มาก ซึ่งมักจะเน้นไปในลักษณะของการผลิตเพื่อการส่งออกเป็นอย่างมาก ดังนั้นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจึงมีความสัมพันธ์ต่อการส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจมหภาคเป็นอย่างมาก ในการศึกษารั้งนี้ตัวแปรทั้งหมดถูกวัดในราคาคงที่ ใช้ข้อมูลในการศึกษาในปี 1970 – 1991 รวมระยะเวลาในการศึกษารั้งนี้ 22 ปีโดยใช้แบบจำลอง Cointegration ในการวิเคราะห์ เพื่อทดสอบ Stationary ของการกำหนดตัวแปร

ผลการศึกษาพบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นมีต้นกำเนิดส่วนใหญ่มาจากประเทศญี่ปุ่น และแถบกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ในเอเชีย (NICs) ฮองกง เกาหลี สิงคโปร์ และไต้หวัน หลังจากปี 1985 Plaza Agreement ทำให้ค่าเงินและสกุลเงินมีการแข็งค่าขึ้น จนนำไปสู่การสูญเสียการแข่งขันเชิง Labor Intensive ในอุตสาหกรรมการส่งออก การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและการลงทุนใน Portfolio นั้นช่วยฟื้นฟูการลงทุนภาคเอกชน ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และการส่งออกที่ทำให้รายรับจากการส่งออกเพิ่มขึ้น แต่การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็นำไปสู่การเพิ่มขึ้นของอุปสงค์การนำเข้าด้วย ซึ่งทำให้ดุลบัญชีเดินสะพัดเสื่อมลงและเกิดภาวะหนี้สินจากการกู้ยืมเงินจากต่างประเทศ นอกจากนี้ในการศึกษาครั้งนี้ยังพบว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนภาคเอกชนของประเทศไทย และความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย แต่การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับดุลการชำระเงินของประเทศไทย

Leftwick's (cited in Grosse and Trevino, 1996) ทำการศึกษาขนาดของตลาดในระบบเศรษฐกิจที่เป็นปัจจัยกำหนดการไหลเข้าของเงินทุนโดยตรงในประเทศสหรัฐอเมริกา (FDIUS) และช่วงเวลาที่ใช้ในการศึกษาปี ค.ศ.1962 - 1971 ซึ่ง Leftwick's พยายามที่จะอธิบายว่าสิ่งที่ปรากฏในสมการถดถอย (Regression) จากตัวแปรที่ใช้เป็นตัววัด กล่าวคือขนาดตลาดในประเทศสหรัฐอเมริกา อัตราการเจริญเติบโตของประเทศในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาและระดับอัตราภาษีอากรของประเทศผู้รับทุนภายใต้การไหลเข้าของเงินทุนโดยตรงในประเทศสหรัฐอเมริกา Leftwick's พบว่า ตัวแปรขนาดของตลาดในประเทศสหรัฐอเมริกา เพียงตัวเดียวที่สามารถอธิบายถึงเหตุผลที่ทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา

Liu *et al.* (1997) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของประเทศ และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศจีน โดยการวิเคราะห์จาก Panel Data Analysis จากการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ประชาชาติ อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง (Real Exchange Rate) การส่งออก และการนำเข้า (Export and Import) ที่เป็นตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจซึ่งมีความสัมพันธ์ระหว่าง Explanatory Variable and Pledged Inward FDI ในประเทศจีนในขณะนี้เหตุผลที่สนับสนุนความพยายามของบริษัทข้ามชาติไม่ใช่เจ้าของประเทศเพียงอย่างเดียว แต่เงินทุนในประเทศจีนถูกผลิตสินค้าในประเทศจีนด้วย ส่วนความเชื่อมั่นทางการเมืองหรือความเสี่ยงทางการเมือง (Country Risk) จากการทดสอบความเชื่อมั่น ไม่มีเสถียรภาพอย่างแน่นอน แต่ตัวชี้วัดที่มีประสิทธิภาพในการเข้ามา

ลงทุนของต่างชาติอาจมาจากความน่าเชื่อถือทางเศรษฐกิจ (Rating) ความเสี่ยงของเครดิต (Risk Credit) ในการประเมินของภาคธุรกิจธนาคาร (Banking) เป็นต้น

Borensztein *et al.* (1998) ทำการศึกษาเรื่องการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจได้อย่างไร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกระบวนการของการกระจายเทคโนโลยี และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในประเทศกำลังพัฒนา โดยใช้วิธี Endogenous Growth Model ซึ่งอัตราความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีคือปัจจัยหรือตัวกำหนดอัตราการเจริญเติบโตของรายได้ในระยะยาว ผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจใช้กรอบแนวคิดของ A Cross Country Regression โดยการใช้ข้อมูลของกระแสการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจากประเทศอุตสาหกรรมไปสู่ประเทศกำลังพัฒนาใน 69 ประเทศ ซึ่งการศึกษารั้งนี้ใช้ระยะเวลาตั้งแต่ปี 1970–1989 โดยใช้วิธี Seemingly Unrelated Regression Technique (SUR)

ผลการศึกษาพบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีผลกระทบทางบวกต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งขึ้นอยู่กับการสะสมทุนมนุษย์ที่มีอยู่ในประเทศผู้รับทุนเอง คือถ้าประเทศผู้รับทุนมีการสะสมของทุนมนุษย์ในระดับที่ต่ำมาก การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็จะส่งผลกระทบที่เป็นลบต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ หรือกล่าวได้ว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทำให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีต่อประเทศผู้รับทุน ซึ่งจะมีผลทำให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแต่จะมีผลมาน้อยเพียงใดนั้น ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถในการดูดซับเทคโนโลยีของประเทศผู้รับทุนเอง นอกจากนี้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเคลื่อนย้ายเทคโนโลยี และยังมีผลสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมากกว่าการลงทุนภายในประเทศ

Sun (1998) ทำการศึกษาเรื่องผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจมหภาคจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศจีนโดยเลือกศึกษาผลกระทบใน 10 เขตปกครองชายฝั่งทะเลของประเทศจีนในช่วงปี 1983-1995 เนื่องจากเขตการปกครองชายฝั่งทั้ง 10 นี้ในช่วงเวลาที่ทำการศึกษานั้นมีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากกว่า 90% ซึ่งเรียกว่าเป็นโครงการ FIEs และข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลอนุกรมเวลาและข้อมูลภาคตัดขวางใช้การประมาณ Panel Data โดยวิธี Pooled Estimate ในการประมาณแบบจำลอง การศึกษาผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจมหภาคนี้ได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ส่วนดังนี้

ศึกษาผลกระทบทางการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโดยใช้ตัวแทนคือรายได้ประชาชาติเป็นตัวแทนอธิบายการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งผลการทดสอบปรากฏว่า ตัวแปรอิสระในแบบจำลองซึ่งประกอบด้วย การลงทุนสินค้าทุนในประเทศ, การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ, เงินทุนจากต่างประเทศนอกเหนือจากเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และจำนวนแรงงานมีนัยสำคัญทางสถิติและค่าสัมประสิทธิ์หน้าตัวแปรทุกตัวเป็นบวกหรือมีความสัมพันธ์กับรายได้ประชาชาติในทิศทางเดียวกัน ยกเว้นตัวแปรเงินทุนจากต่างประเทศนอกเหนือจากเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีค่าสัมประสิทธิ์หน้าตัวแปรเป็นบวกแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ศึกษาผลกระทบทางการลงทุนในสินค้าทุนภายในประเทศ ผลการทดสอบพบว่า ตัวแปรอิสระในแบบจำลองซึ่งประกอบด้วย รายได้เฉลี่ยต่อหัวของแรงงาน, การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและเงินทุนจากต่างประเทศนอกเหนือจากเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ มีค่าสัมประสิทธิ์หน้าตัวแปรเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นตัวแปรเงินทุนจากต่างประเทศนอกเหนือจากเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีค่าสัมประสิทธิ์หน้าตัวแปรเป็นบวกแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ศึกษาผลกระทบทางการสร้างการจ้างงาน โดยศึกษาจากสถิติจำนวนแรงงานในโครงการ FIEs ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่ามีจำนวนแรงงานกว่า 1 ล้านคนถูกจ้างงานโดยโครงการ FIEs ซึ่งคิดเป็น 21% จากจำนวนแรงงานทั้งหมดในภาคอุตสาหกรรม นอกจากนี้ยังพบว่าค่าจ้างที่แรงงานในโครงการ FIEs ได้รับสูงกว่าค่าจ้างของแรงงานในอุตสาหกรรมอื่นๆและสูงกว่าภาคเศรษฐกิจอื่นๆ ซึ่งค่าจ้างที่สูงกว่านี้ทำให้รายได้ของแรงงานเพิ่มมากขึ้นและคาดได้ว่าจะทำให้การบริโภคและออมของแรงงานเพิ่มขึ้นด้วย นอกจากนี้โครงการของ FIEs ยังเป็นการสร้างงานซึ่งทำให้เกิดการไหลเข้ามาของแรงงานจากภาคเศรษฐกิจอื่นๆนำไปสู่การเพิ่มประสิทธิภาพของแรงงานและนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของประสิทธิภาพการผลิตส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ

ศึกษาผลกระทบดุลการค้าระหว่างประเทศโดยการศึกษาจากข้อมูลทางสถิติและข้อมูลดุลการค้าระหว่างประเทศของจีน ผลการศึกษาพบว่าโครงการ FIEs ทำให้ดุลการค้าของประเทศจีนขาดดุลการค้าเนื่องมาจาก สาเหตุดังนี้ การก่อตั้งของโครงการ FIEs ของนักลงทุนชาวต่างชาติจะมีการนำเข้าเครื่องจักรและเครื่องมือเครื่องใช้ เพื่อใช้ในการผลิตสินค้า ซึ่งสินค้าเหล่านี้มีสัดส่วนที่ใหญ่มากเมื่อเทียบกับสินค้านำเข้าทั้งหมดของจีน นอกจากนี้โครงการ FIEs ยังมีการนำเข้าปัจจัยใน

การผลิตซึ่งรวมถึง วัตถุดิบ ชิ้นส่วนอะไหล่ และปัจจัยอื่นๆในการผลิต เนื่องจากปัจจัยการผลิตของโครงการ FIEs มีการใช้ปัจจัยจากต่างประเทศมากกว่าปัจจัยภายในประเทศจีน ซึ่งเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ดุลการค้าของประเทศจีนขาดดุลเพิ่มมากขึ้น การขาดดุลการค้านี้จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ

ผลการศึกษาพบว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีนัยสำคัญในการกระตุ้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศจีนในช่วง 18 ปีที่ผ่านมา นั่นคือการเพิ่มการสะสมทุนภายในประเทศ การเพิ่มการส่งออก และการสร้างการจ้างงาน ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีผลทางบวกต่อการลงทุนภายในประเทศและต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของจีน นอกจากนี้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศยังนำไปสู่การเพิ่มประสิทธิภาพและการจัดสรรประสิทธิภาพของธุรกิจภายในประเทศโดยการถ่ายโอนเทคโนโลยีสนับสนุนการส่งออกและส่งผลดีต่อธุรกิจระหว่างท้องถิ่นให้ดีขึ้นจากการไหลเข้ามาของแรงงานและปัจจัยทุน นอกจากนี้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศยังส่งผลกระทบในแง่ลบต่อประเทศจีน ดังนี้ การก่อสร้างโครงการ FIEs ส่งผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติซึ่งมาจากการตั้งโรงงานในแหล่งชุมชน เศรษฐกิจท้องถิ่นมีความแตกต่างกันอย่างมากซึ่งเป็นผลมาจากการกระจายที่ไม่สมดุลของการลงทุนและการขาดดุลการค้าที่ทำให้รายได้ของประเทศลดลง

Sun, Tong and Yu (2002) ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของจีน โดยใช้ข้อมูลประเภท Panel Data ซึ่งเก็บข้อมูลจาก 30 จังหวัดในประเทศจีน ตั้งแต่ปี 1986 ถึง 1998 มาวิเคราะห์โดยทำการสร้าง Regression Model ระหว่างตัวแปรต้น ได้แก่ ขนาดของตลาด (GDP), โครงสร้างพื้นฐาน (Railway per km²), Degree of Industrialization (Domestic Investment per Worker), ระดับการลงทุนจากต่างประเทศ (Cumulative FDI / Cumulative Domestic Investment), คุณภาพของแรงงาน (Number of Research Engineers, Scientists and Technicians as a percent of The Total Employees), ต้นทุนของแรงงาน (Average Wage), ระดับของการเปิดเสรีทางการลงทุน (Total Trade Amount Import / GDP), ความเสี่ยงของประเทศ (Risk Ranking by Political Risk Services), FDI Substitute (Foreign Portfolio Investment) ซึ่งแทนปัจจัยต่างๆ ที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้กับตัวแปรตามคือ FDI

ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลา โดยค่าจ้าง (Wage) มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในช่วงก่อนปี 1991 แต่มีความสัมพันธ์ในเชิงลบในช่วงเวลาหลังจากนั้น, ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ซึ่งเป็นข้อมูลที่ใช้แทนปัจจัยขนาดของตลาด (Market Size) ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก่อนหน้าปี 1991 แต่หลังจากปีดังกล่าว ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) กลับมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ, คุณภาพของแรงงาน (Labor Quality) และโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศโดยคุณภาพแรงงานที่สูงขึ้นและความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานจะเป็นสิ่งที่ช่วยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเช่นเดียวกับระดับการเปิดเสรีทางการลงทุน (Degree of Openness) ซึ่งเป็นปัจจัยที่จะส่งผลบวกต่อการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้เข้ามาในประเทศและการศึกษายังพบว่าปัจจัยของระดับการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งใช้ข้อมูลปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสะสม (Cumulative FDI) ต่อปริมาณการลงทุนภายในประเทศสะสม (Cumulative Domestic Investment) เป็นตัวแทนของปัจจัยส่งผลกระทบในเชิงลบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงปัจจัยทางด้านการแข่งขันที่ส่งผลในด้านลบต่อการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

Ho (2004) นำเสนอบทความที่เกี่ยวกับการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ของประเทศจีน ในระดับเซกเตอร์ (Sectoral Level) โดยใช้ข้อมูลการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่จำแนกออกเป็น 10 เซกเตอร์ ในช่วงระหว่างปี 1997 ถึง 2002 โดยการสร้าง Regression Model เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล FDI ดังกล่าวกับตัวแปรต้นซึ่งเป็นปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อ FDI อันได้แก่ ขนาดของตลาด (Market Size) ใช้ข้อมูล GDP เป็นตัวแทน ต้นทุนค่าแรง (Labor Cost) ใช้ข้อมูลค่าแรงเฉลี่ย (Average Wage Rate) เป็นตัวแทน นวัตกรรม (Level of innovation) โดยใช้ข้อมูลระดับการลงทุนทางด้านนวัตกรรมต่อ GDP รวมเป็นตัวแทน ระดับการเข้าถือครองจากภาครัฐ (State Ownership) โดยใช้การวัดจากจำนวนพนักงานใน State Ownership Enterprise ต่อจำนวนพนักงานทั้งหมดเป็นตัวแทน

ผลการศึกษาสรุปว่า ขนาดของตลาดมีความสัมพันธ์เป็นบวกต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยขนาดตลาดที่ใหญ่จะเป็นสิ่งดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ต้นทุนค่าแรงและระดับความเป็นเจ้าของจากภาครัฐ มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับการลงทุนโดยตรงจาก

ต่างประเทศ โดยสะท้อนให้เห็นว่าค่าแรงที่สูงขึ้นและระดับความเป็นเจ้าของธุรกิจของภาครัฐจะส่งผลให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้าสู่ประเทศลดน้อยลง การศึกษายังพบว่าปัจจัยทางด้านนวัตกรรมมีผลต่อปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในระดับประเทศ แต่จะไม่ใช่ปัจจัยที่สำคัญต่อการตัดสินใจเมื่อมองในระดับภูมิภาคหรือมองเป็นจังหวัด

Nonnenberg and Mendonca (2004) ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในประเทศกำลังพัฒนา (Developing Country) โดยใช้ข้อมูลประเภท Panel Data เก็บข้อมูลจากประเทศกำลังพัฒนาจำนวน 38 ประเทศ ในช่วงปี 1975 ถึง 2000 ผลการศึกษาพบว่า GDP และอัตราการเพิ่มของ GDP ในปีก่อนหน้า ส่งผลในด้านบวกต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เช่นเดียวกันกับปัจจัยระดับการศึกษาของแรงงาน (Level of Schooling) ระดับของการเปิดเสรีทางเศรษฐกิจ (Economy's Degree of Openness) และการเติบโตของตลาดทุน (Capital Market Growth) ในขณะที่อัตราเงินเฟ้อ (Rate of Inflation) ส่งผลทางด้านลบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

Liu (2006) ได้นำเสนอผลการศึกษาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบจากการจัดตั้งกลุ่มทางการค้า (Regional Trade Agreement, RTA) ที่มีต่อปริมาณเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาสู่จีน โดยใช้ข้อมูลระหว่างปี 1986 ถึง 2004 ตัวแปรต้นที่ใช้ในการศึกษาประกอบไปด้วย GDP, อัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ประชากรของประเทศ ระยะทางระหว่างประเทศที่เป็นต้นทางของเงินทุน (Home Country) มายังจีน ค่าแรง ตัวเลขการส่งออกจากประเทศ Home ที่เข้ามาในจีน อัตราดอกเบี้ยภายในประเทศ การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น (Gross Fixed Capital Formation) ค่าธรรมเนียมเฉลี่ย (Average Tariff rate) ระดับการเปิดเสรีของประเทศ (Degree of Openness) และตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) ที่ใช้แสดงถึงการเป็นสมาชิกกลุ่มการค้าของประเทศต้นทางของแหล่งเงินทุน

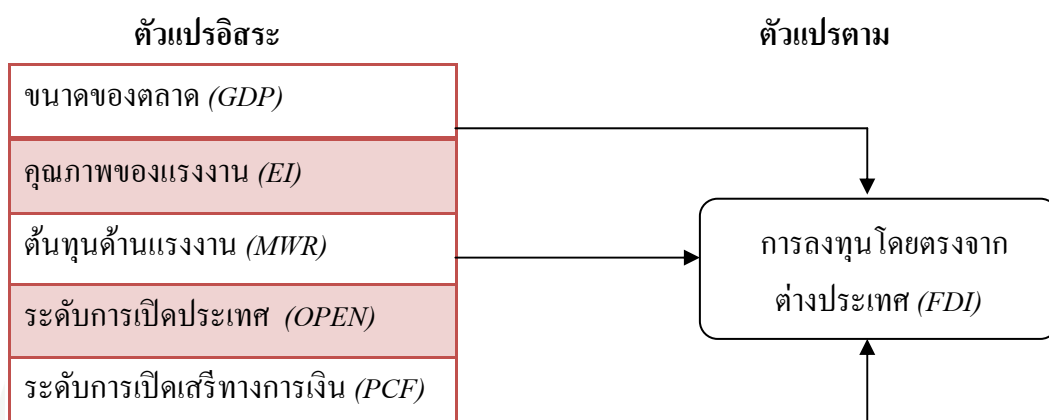
ผลการศึกษาพบว่าตัวเลขการส่งออกจากประเทศ Home มายังจีนส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ การส่งสินค้าออกจากประเทศต้นทางของแหล่งเงินทุนมายังจีนยิ่งมาก ก็จะทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจากประเทศดังกล่าวยังมีปริมาณสูงขึ้น ระยะห่างจากประเทศต้นทางของแหล่งเงินทุนมายังจีน ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศโดยยิ่งประเทศต้นทางมีระยะทางห่างจากประเทศจีนมากขึ้น ก็มีแนวโน้มว่าประเทศดังกล่าวจะใช้บริการส่งออกเข้ามายังจีนมากกว่าที่จะเคลื่อนย้ายเงินลงทุน โดยตรงเข้ามา ขนาดของตลาด อัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) การลงทุน

ภายในประเทศ ต้นทุนค่าแรง ส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงของการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศในจีน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานว่าการเติบโตอย่างรวดเร็วของตลาดในจีนและสภาพแวดล้อมของการลงทุนที่ดี จะเป็นสิ่งที่ดึงดูดการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศให้เข้ามาสู่ประเทศ และนอกจากนี้การจัดตั้งกลุ่มทางการค้ามีผลกระทบต่อปริมาณการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศที่ไหลเข้าสู่ประเทศจีน โดยประเทศต้นทางของเงินทุนมีแนวโน้มจะเพิ่มการลงทุนภายในกลุ่มทางการค้าและลดปริมาณเงินทุนที่ไหลออกไปภายนอก โดยจากการศึกษาพบว่าประเทศในกลุ่ม EU, CUSFTA, ASEAN และ CER มีแนวโน้มจะลดปริมาณเงินทุน โดยตรงที่เข้ามาสู่ประเทศจีน Liu ได้สรุปในผลการศึกษาว่าเมื่อเกิดการรวมกลุ่มทางการค้ากันขึ้น จะเป็นการส่งเสริมให้เกิดการลงทุนภายในกลุ่มมากขึ้นและส่งผลทำให้การออกไปลงทุนในประเทศนอกกลุ่มลดลง และนำเสนอว่าเงินควรเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มทางการค้าระหว่างประเทศให้มากขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาวิจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ประเทศ ได้แก่ ประเทศ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์และไทย จากแนวคิดทฤษฎีและการตรวจเอกสารที่ผ่านมา นั้นสามารถนำมาสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพที่ 2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้เป็นแนวทางในการสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ทฤษฎีการสังเคราะห์ปัจจัยต่างๆที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (The Eclectic Theory of Foreign Direct Investment) หรือทฤษฎีการลงทุนโดยตรงต่างประเทศอย่างสมบูรณ์ (Eclectic Paradigm) ของคินนิง (Dunning's Eclectic Theory) ซึ่งกล่าวว่าการลงทุนในต่างประเทศจะเกิดขึ้นเนื่องจากมีมูลเหตุจูงใจหรือปัจจัยหลายประการขึ้นอยู่กับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศนั้นๆทั้งปัจจัยทางด้านขนาดของตลาดและการตลาด ปัจจัยทางด้านต้นทุนค่าใช้จ่าย และปัจจัยทางด้านสิ่งจูงใจสำหรับการลงทุนนับว่ามีบทบาทสำคัญในการกำหนดกิจกรรมและมูลค่าของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศ ผู้รับการลงทุน นอกจากนี้ทฤษฎีสถานที่ตั้งซึ่งสามารถอธิบายถึงสาเหตุ โดยทั่วไปของการตัดสินใจมาลงทุนของนักลงทุนต่างชาติได้ เนื่องจากประเทศผู้รับการลงทุนต้องมีความได้เปรียบในด้านปัจจัยสถานที่ตั้งเฉพาะที่เหนือกว่าประเทศผู้ลงทุน จึงจะเป็นการดึงดูดให้บรรษัทข้ามชาติเข้ามทำการลงทุนภายในประเทศผู้รับการลงทุนได้ ซึ่งผลประโยชน์ของทฤษฎีเหล่านี้คือจะสามารถทำให้นำมาประมวลเพื่อตั้งเป็นสมมติฐานสำหรับการศึกษาค้นคว้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวสามารถสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยการศึกษาวิจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุน

โดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กรณีสึกษาประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์และไทย ได้ดังนี้ ขนาดของตลาด (GDP) คุณภาพของแรงงาน (EI) ต้นทุนด้านแรงงาน (MWR) ระดับการเปิดประเทศ (OPEN) ระดับการเปิดเสรีทางการเงิน (PCF) ซึ่งมีความสัมพันธ์และส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)

ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ
ที่มา: จากการเรียบเรียง

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ข้อมูลที่ใช้ทำการศึกษาในครั้งนี้จะใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ประเภท Panel Data เป็นรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 จนถึง ปี พ.ศ. 2553 รวมระยะเวลา 21 ปี ของประเทศสมาชิกอาเซียน 4 ประเทศ ได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์และไทย ซึ่งสามารถเก็บรวบรวมได้จากการค้นคว้า และแหล่งเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิของหน่วยงานต่างๆรวมทั้งบทความ รายงานการวิจัย และเอกสารทางวิชาการต่างๆจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้แก่ ธนาคารแห่งประเทศไทย กรมการส่งเสริมการส่งออก สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI)สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเอกสารทางวิชาการมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ฐานข้อมูลของสมาพันธ์อาเซียน (ASEAN Statistic Yearbook), World Investment Report UN, World Economic Outlook Database, Human Development Report: UNDP, World Development Indicators, ธนาคารโลก (World Bank), ธนาคารเพื่อพัฒนาเอเชีย (Asia Development Bank) และหน่วยงานภาคเอกชนอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้วิธีวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน คือ

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Method) เป็นการพิจารณาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อคุณลักษณะและแนวโน้มของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อเศรษฐกิจ ลักษณะของการลงทุนและปริมาณการลงทุนในด้านต่างๆที่เกิดขึ้น โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิในรูปแบบของกราฟ ตารางและร้อยละ

2. การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Method) เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กรณีศึกษากลุ่มประเทศอาเซียน ได้แก่ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย โดยข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลอนุกรมเวลา (Time Series) และข้อมูลภาคตัดขวาง (Cross Section) โดยใช้วิธีการทางเศรษฐมิติในการประมาณค่า โดยขั้นตอนในการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เป็นการทดสอบความมีเสถียรภาพ (Stationary) หรือการทดสอบ Unit Root ของตัวแปรในรูปแบบของ Panel Unit Root ด้วยวิธี Im, Pesaran and Shin (IPS) Test และวิธี Fisher – Type Tests โดยใช้ Fisher – ADF และ Fisher – PP

ขั้นตอนที่ 2 การทดสอบ Panel Cointegration หรือการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบจำลองว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ นั่นคือเป็นการทดสอบว่าปัจจัยต่างๆที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ขนาดของตลาด คุณภาพของแรงงาน ต้นทุนด้านแรงงาน ระดับการเปิดประเทศ และระดับการเปิดเสรีทางการเงินที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศหรือไม่ โดยในการศึกษาครั้งนี้จะทำการทดสอบ Panel Cointegration ตามวิธีของ Predroni และ Kao

ขั้นตอนที่ 3 ทำการคาดประมาณของข้อมูลแบบพานแนล ด้วยวิธี Panel Model คือ Fixed Effects Model และ Random Effects Model จากนั้นจึงทำการทดสอบ Hausman's Specification Test เพื่อเลือกผลการประมาณการจากแบบจำลอง Random Effects กับแบบจำลอง Fixed Effects

1. การทดสอบ Panel Unit Root

การศึกษาความสัมพันธ์ระยะยาวของตัวแปรในแบบจำลอง Panel จะต้องมีการทดสอบความมีเสถียรภาพ (Stationary) หรือการทดสอบ Unit Root ของตัวแปรในรูปแบบของ Panel Unit Root ด้วยวิธีการทดสอบ Panel Unit Root Test โดยการทดสอบ Panel Unit Root ในการศึกษาครั้งนี้จะทำการทดสอบด้วยวิธี Im, Pesaran and Shin (IPS) Test และวิธี Fisher – Type Tests โดยใช้ Fisher – ADF และ Fisher – PP ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

การทดสอบ Panel Unit Root เริ่มจากการพิจารณาสมการ Autoregressive ดังนี้

$$y_{it} = \rho_i y_{it-1} + X'_{it} \delta_i + \varepsilon_{it} \quad (3.1)$$

ให้	i	คือ	ข้อมูลภาคตัดขวาง ซึ่ง $i = 1, 2, \dots, N$
	t	คือ	ข้อมูลอนุกรมเวลา ซึ่ง $t = 1, 2, \dots, T$
โดย	X'_{it}	คือ	ตัวแปรภายนอก (Exogenous - Variables) ซึ่งรวมผลกระทบ (Fixed Effects) หรือแนวโน้มของแต่ละภาคตัดขวาง (Individual Trends)
	ρ_i	คือ	ค่าสัมประสิทธิ์ของ Autoregressive
	δ_i	คือ	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปร X'_{it}
	ε_{it}	คือ	ค่าความคลาดเคลื่อน
ถ้า	$ \rho_i < 1$	แสดงว่า	y_{it} ไม่มี Unit Root หรือข้อมูล Panel มีความนิ่ง
ถ้า	$ \rho_i = 1$	แสดงว่า	y_{it} มี Unit Root หรือข้อมูล Panel มีความไม่นิ่ง

ในการทดสอบ Panel Unit Root มีข้อสมมติสำหรับค่า ρ_i ที่แตกต่างกันซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 สมมติฐาน คือ ข้อสมมติฐานแรก กำหนดให้ $\rho_i = \rho$ สำหรับทุก i หรือทุกหน่วยของภาคตัดขวาง ได้แก่ การทดสอบ Panel Unit Root ด้วยวิธี Levin, Lin and Chu (LLC) Test วิธี Breitung Test และ วิธี Hardi Test ซึ่งเป็นการทดสอบ Unit Root แบบธรรมดา (Tests with Common Unit Root Process) ข้อสมมติฐานที่สอง คือกำหนดให้ ρ_i ของแต่ละหน่วย i หรือทุกหน่วยของภาคตัดขวางเป็นอิสระต่อกัน ได้แก่ การทดสอบ Panel Unit Root ด้วยวิธี Im, Pesaran and Shin (IPS) Test และ วิธี Fisher – Type Tests โดยใช้ Fisher – ADF และ Fisher – PP ซึ่งเป็นการทดสอบ Unit Root แบบแต่ละหน่วยของภาคตัดขวาง (Tests with Individual Unit Root Processes)

การทดสอบ Panel Unit Root ด้วยวิธี Im, Pesaran and Shin (IPS) Test และ วิธี Fisher – Type Tests โดยใช้ ADF – Test และ PP – Test เป็นการทดสอบ Unit Root ของแต่ละหน่วยภาคตัดขวาง ดังนั้น ρ_i ของแต่ละหน่วยภาคตัดขวางจึงมีค่าต่างกัน ซึ่งการทดสอบด้วยวิธีดังกล่าวจะเป็นการรวมผลของการทดสอบ Unit Root ของแต่ละหน่วยภาคตัดขวางเพื่อใช้เป็นผลการทดสอบ Panel Unit Root ดังนั้นการทดสอบ Panel Unit Root ด้วยวิธี IPS Test และวิธี Fisher –

Type Test จะทำการทดสอบ Unit Root ของข้อมูลอนุกรมเวลาของแต่ละหน่วยภาคตัดขวางแล้วสรุปเป็นผลรวมสำหรับการทดสอบ Panel Unit Root ของทุกประเทศ

1.1 การทดสอบ Panel Unit Root โดยวิธี Im, Pesaran and Shin Test

วิธี IPS Test (Im, Pesaran and Shin (2003) ทดสอบโดยใช้ Augmented Dickey Fuller (ADF) โดยพิจารณาข้อมูลภาคตัดขวาง (Cross Section) แต่ละหน่วยมีสมการ ดังนี้

$$\Delta y_{it} = \alpha y_{it-1} + \sum_{j=1}^{p_i} \beta_{ij} \Delta y_{it-j} + X'_{it} \delta + \varepsilon_{it} \quad (3.2)$$

โดยที่	Δy_{it}	คือ	พจน์ผลต่าง (Difference Term) ของ y_{it}
	y_{it}	คือ	ข้อมูล Panel Data
	α	คือ	$\rho - 1$
	p_i	คือ	จำนวน Lag order สำหรับพจน์ผลต่าง (Difference Term)
	X'_{it}	คือ	ตัวแปรภายนอก (Exogenous Variable)
	ε_{it}	คือ	ค่าความคลาดเคลื่อน

การทดสอบ Panel Unit Root โดยวิธี Im, Pesaran and Shin (2003) (IPS Test) จะใช้ค่าสถิติ t_{IPS} ในการทดสอบซึ่ง t_{IPS} สามารถคำนวณได้ดังนี้

$$t_{IPS} = \frac{\sqrt{N}(\bar{t} - E[t_i | \rho_i = 0])}{\sqrt{\text{Var}[t_i | \rho_i = 0]}} \Rightarrow N(0,1) \quad (3.3)$$

โดยที่	N	คือ	จำนวนของ Cross-section
	$\bar{t}$	คือ	ค่าเฉลี่ย ADF Statistic ของแต่ละ Cross-section ซึ่งคำนวณได้ดังนี้

$$\bar{t} = N^{-1} \sum_{i=1}^N t_i$$

ρ_i คือ Autoregressive Root

$E[t_i | \rho_i = 0]$ คือ ค่าเฉลี่ยของ t_i เมื่อ $\rho_i = 0$

$\sqrt{\text{Var}[t_i | \rho_i = 0]}$ คือ ค่าความแปรปรวนของ t_i เมื่อ $\rho_i = 0$

1.2 การทดสอบ Panel Unit Root โดยวิธี Fisher - Type Test โดยใช้ ADF - Test และ PP - Test

Maddala and Wu (1999) หรือ MW Fisher Type จะทดสอบใช้ค่าสถิติ χ^2 2 Degree of Freedom (λ) โดยรวมค่า P-value ของค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ (t - Statistic) ความนิ่งของข้อมูลภาคตัดขวางแต่ละหน่วย (Cross-section) มีการแจกแจงแบบไคสแควร์ (Chi - Square: χ^2) และมี Degree of Freedom เท่ากับ 2 ซึ่งค่าสถิติ (λ) คำนวณได้ดังนี้

$$\lambda = -2 \sum_{i=1}^N \log_e \pi_i \quad (3.4)$$

โดยที่ π_i คือ ค่า P-value ของการทดสอบ Unit Root ของแต่ละค่าของภาคตัดขวาง (Cross-section) ที่ i จากข้อมูลภาคตัดขวางทั้งหมด N

โดยการทดสอบ Panel Unit Root ด้วยวิธี (IPS) และ MW Fisher type มีสมมติฐานในการทดสอบดังนี้ สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis) คือ ค่า ρ_i มีค่าเท่ากับ 0 ในทุกค่าของ i แสดงว่าตัวแปรที่ทดสอบมีลักษณะเป็น Non-Stationary ส่วนสมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis) คือ ค่า ρ_i มีค่าน้อยกว่า 1 ในบางค่าของ i แสดงว่าตัวแปรที่ทดสอบมีลักษณะเป็น Stationary

$$H_0: \rho_i = \rho = 0$$

$$H_a: \rho_i < 1 \text{ สำหรับบางค่าของ } i$$

2. การทดสอบ Panel Cointegration

การทดสอบ Panel Cointegration หรือการทดสอบหาความสัมพันธ์ในแบบจำลอง สำหรับการศึกษานี้จะทำการทดสอบ Panel Cointegration ด้วยวิธีของ Pedroni และวิธีของ Kao ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1. วิธี Pedroni Test

Pedroni (1999, 2001, 2004) เสนอวิธีการทดสอบ Panel Cointegration ที่มีพื้นฐานมาจากการทดสอบ Panel Cointegration ของ Engle – Grange ซึ่งวิธีการทดสอบของ Pedroni จะให้ข้อมูลภาคตัดขวางแต่ละหน่วย มีค่าคงที่ (Intercept) และแนวโน้ม (Trend) แตกต่างกัน (Heterogeneous) พิจารณาจากสมการถดถอยได้ดังนี้

$$y_{it} = \alpha_i + \delta_i t + \beta_{1i} x_{1i,t} + \beta_{2i} x_{2i,t} + \dots + \beta_{Mi} x_{Mi,t} + e_{it} \quad (3.5)$$

โดยที่ $t = 1, 2, \dots, T$ คือ ข้อมูลอนุกรมเวลา

$i = 1, 2, \dots, N$ คือ ข้อมูลภาคตัดขวาง

$m = 1, 2, \dots, M$ คือ ตัวอย่าง

y และ x เป็นตัวแปรที่มีคุณสมบัติ $I(1)$ และ α_i และ δ_i จะมีความแตกต่างกันหรือเหมือนกันระหว่างตัวอย่างก็ได้ขึ้นอยู่กับสมมติฐานการทดสอบ

ค่าสัมประสิทธิ์ $\beta_{1i}, \beta_{2i}, \dots, \beta_{Mi}$ ของภาคตัดขวางแต่ละหน่วยจะแตกต่างกัน สำหรับค่าพารามิเตอร์ α_i คือผลกระทบของภาคตัดขวางแต่ละหน่วย (Individual Effect) ซึ่งแต่ละหน่วยของภาคตัดขวางจะมีความแตกต่างกัน ส่วน δ_i คือ ผลกระทบจากแนวโน้ม (Trend Effect) ซึ่งแต่ละหน่วยของภาคตัดขวางจะมีความแตกต่างกัน หรืออาจกำหนดให้ไม่มีผลกระทบจากแนวโน้ม

ภายใต้สมมติฐานหลัก H_0 : ไม่มี Cointegration ส่วนตกค้างหรือส่วนคงเหลือ (Residual) e_{it} ซึ่งได้จากการถดถอยของสมการที่ 3.5 จะเป็น I(1) และทดสอบได้จากสมการดังนี้

$$e_{it} = \rho_i e_{it-1} + u_{it} \quad (3.6)$$

หรือ

$$e_{it} = \rho_i e_{it-1} + \sum_{j=1}^{Pi} \Psi_{ij} \Delta e_{it-j} + v_{it} \quad (3.7)$$

สำหรับข้อมูลภาคตัดขวางแต่ละหน่วย มีหลายวิธีในการสร้างค่าสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานหลัก และมีสมมติฐานรอง 2 แบบที่แตกต่างกัน

สมมติฐานรองในการทดสอบ Panel Cointegration กรณีที่สมมติให้ข้อมูลภาคตัดขวางทุกหน่วยมีลักษณะเหมือนกัน (Homogeneous Alternative) คือ $(\rho_i = \rho) < 1$ สำหรับทุก i

H_0 : ไม่มี Cointegration ($\rho_i = 1$)

H_1 : มี Cointegration ($\rho_i = \rho) < 1$ สำหรับทุก i

สมมติฐานรองในการทดสอบ Panel Cointegration กรณีที่สมมติให้ข้อมูลภาคตัดขวางทุกหน่วยมีลักษณะแตกต่างกัน (Heterogeneous Alternative) คือ $(\rho_i) < 1$ สำหรับทุก i

H_0 : ไม่มี Cointegration ($\rho_i = 1$)

H_1 : มี Cointegration ($\rho_i) < 1$ สำหรับทุก i

ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบ Cointegration คือ $\mathfrak{S}_{N,T}$ ซึ่งได้จากส่วนตกค้างจากสมการที่ 3.6 หรือ 3.7 ซึ่งจะสามารถนำไปสร้างค่าสถิติได้ทั้งหมด 7 ค่าตามการกำหนดค่าของ N และ T เพื่อใช้ในการทดสอบสมมติฐานหลัก ได้แก่ (Pedroni, 1999)

ค่าสถิติ Panel v-Statistic คือ

$$T^2 N^{3/2} Z \hat{V}_{N,T} \equiv T^2 N^{3/2} \left(\sum_{i=1}^N \sum_{t=1}^T \hat{L}_{11i} e_{i,t-1}^{\wedge^2} \right)^{-1} \quad (3.8)$$

ค่าสถิติ Panel ρ Statistic คือ

$$T \sqrt{N} Z \hat{\rho}_{N,T} \equiv T \sqrt{N} \left(\sum_{i=1}^N \sum_{t=1}^T \hat{L}_{11i} e_{i,t-1}^{\wedge^2} \right)^{-1} \sum_{i=1}^N \sum_{t=1}^T \hat{L}_{11i} (e_{i,t-1} \Delta e_{i,t} - \hat{\lambda}_i) \quad (3.9)$$

ค่าสถิติ Panel PP-Statistic คือ

$$Z t_{N,T} \equiv \left(\hat{\rho}_{N,T} \sum_{i=1}^N \sum_{t=1}^T \hat{L}_{11i} e_{i,t-1}^{\wedge^2} \right)^{-1/2} \sum_{i=1}^N \sum_{t=1}^T \hat{L}_{11i} (e_{i,t-1} \Delta e_{i,t} - \hat{\lambda}_i) \quad (3.10)$$

ค่าสถิติ Panel ADF-Statistic คือ

$$\tilde{Z} t_{N,T} \equiv \left(\tilde{s}^{\ast^2} \sum_{i=1}^N \sum_{t=1}^T \hat{L}_{11i} e_{i,t-1}^{\ast^2} \right)^{-1/2} \sum_{i=1}^N \sum_{t=1}^T \hat{L}_{11i} e_{i,t-1}^{\ast} \Delta e_{i,t}^{\ast} \quad (3.11)$$

ค่าสถิติ Group ρ - Statistic คือ

$$TN^{-1/2} \tilde{Z} \hat{\rho}_{N,T-1} \equiv TN^{-1/2} \sum_{i=1}^N \left(\sum_{t=1}^T e_{i,t-1}^{\wedge^2} \right)^{-1} \sum_{t=1}^T (e_{i,t-1} \Delta e_{i,t} - \hat{\lambda}_i) \quad (3.12)$$

ค่าสถิติ Group PP-Statistic คือ

$$N^{-1/2} \tilde{Z} t_{N,T} \equiv N^{-1/2} \sum_{i=1}^N \left(\hat{\rho}_i \sum_{t=1}^T e_{i,t-1}^{\wedge^2} \right)^{-1/2} \sum_{t=1}^T (e_{i,t-1} \Delta e_{i,t} - \hat{\lambda}_i) \quad (3.13)$$

ค่าสถิติ Group ADF-Statistic คือ

$$N^{-1/2} \tilde{Z}^{\ast} t_{N,T} \equiv N^{-1/2} \sum_{i=1}^N \left(\sum_{t=1}^T s_i^{\ast^2} e_{i,t-1}^{\ast^2} \right)^{-1/2} \sum_{t=1}^T e_{i,t-1}^{\ast} \Delta e_{i,t}^{\ast} \quad (3.14)$$

ซึ่งค่าสถิติพื้นฐานที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานหลัก คือ

$$\frac{\mathfrak{N}_{N,T} - \mu\sqrt{N}}{\sqrt{\nu}} \sim N(0,1) \quad (3.15)$$

โดยที่ $\mathfrak{N}_{N,T}$ คือรูปแบบที่เหมือนกันของค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบ Cointegration ของแต่ละวิธีทดสอบ ให้ μ และ ν คือตัวปรับค่า Monte Carlo ของค่าเฉลี่ยและความแปรปรวน

โดยค่าสถิติ Panel Statistic จะใช้ในการทดสอบสมมติฐานรองในกรณีที่สมมติให้ข้อมูลภาคตัดขวางทุกหน่วยมีลักษณะเหมือนกัน (Homogeneous Alternative) ซึ่งเป็นการทดสอบ Panel Cointegration Test หรือ Within Dimension และค่าสถิติ Group Panel Statistic จะใช้ในการทดสอบสมมติฐานรองในกรณีที่สมมติให้ข้อมูลภาคตัดขวางทุกหน่วยมีลักษณะแตกต่างกัน (Heterogeneous Alternative) ซึ่งเป็นการทดสอบ Group Mean Panel Cointegration Test หรือ Between Dimension

ถ้าค่าสถิติ Panel Statistic ปฏิเสธสมมติฐานหลักแสดงว่าตัวแปรในแบบจำลอง Panel Cointegration ของทุกหน่วยภาคตัดขวางมีความสัมพันธ์กัน แต่ถ้าค่าสถิติ Group Panel Statistic ปฏิเสธสมมติฐานหลักแสดงว่าตัวแปรในแบบจำลอง Panel Cointegration ของทุกหน่วยภาคตัดขวางอย่างน้อย 1 หน่วย มีความสัมพันธ์กัน

2.2. วิธี Kao Test

Kao (1999) ได้เสนอวิธีการทดสอบ Panel Cointegration โดยมีวิธีการทดสอบพื้นฐานคล้ายกับวิธีของ Pedroni แต่ให้ข้อมูลภาคตัดขวาง มีค่าคงที่ (Intercept) แตกต่างกันและให้ค่าสัมประสิทธิ์มีค่าเท่ากัน ในตัวแปรที่ทำการถดถอยครั้งแรก (First-Stage Regression) พิจารณาจากสมการดังนี้

$$y_{it} = \alpha_i + \beta x_{it} + e_{it} \quad (3.16)$$

สำหรับ
$$y_{it} = y_{it-1} + u_{it} \quad (3.17)$$

$$x_{it} = x_{it-1} + \varepsilon_{it} \quad (3.18)$$

โดยที่ $i = 1, 2, \dots, N$; $t = 1, 2, \dots, T$ ทำการถดถอยสมการที่ 3.5 ซึ่งให้ α_i ของข้อมูลภาคตัดขวาง แต่ละหน่วยแตกต่างกัน β_i ของข้อมูลภาคตัดขวางแต่ละหน่วยเหมือนกันและให้ค่าสัมประสิทธิ์ γ_i ทั้งหมดของแนวโน้มมีค่าเท่ากับ 0

$$\text{ทำการถดถอย} \quad e_{it} = \rho e_{it-1} + u_{it} \quad (3.19)$$

$$\text{หรือ} \quad e_{it} = \rho e_{it-1} + \sum_{j=1}^p \Psi_j \Delta e_{it-j} + v_{it} \quad (3.20)$$

สมมติฐานหลักการทดสอบ คือ $H_0: \rho = 1$ (ไม่มี Cointegration) ค่าสถิติในการทดสอบด้วยวิธี Dickey – Fuller (DF) คือ

$$DF_\rho = \frac{\sqrt{NT}(\hat{\rho}-1) + 3\sqrt{N}}{\sqrt{10.2}} \quad (3.21)$$

$$DF_t = \sqrt{1.25}t_\rho + \sqrt{1.875N} \quad (3.22)$$

$$DF_\rho^* = \frac{\sqrt{NT}(\hat{\rho}-1) + 3\sqrt{N} \hat{\sigma}_v^2 / \hat{\sigma}_{0v}^2}{\sqrt{3 + 36\hat{\sigma}_v^4 / (5\hat{\sigma}_{0v}^4)}} \quad (3.23)$$

$$DF_t^* = \frac{t_\rho + \sqrt{6N} \hat{\sigma}_v^2 / (2\hat{\sigma}_{0v}^2)}{\sqrt{\hat{\sigma}_{0v}^2 / (2\hat{\sigma}_v^2) + 3\hat{\sigma}_v^2 / (10\hat{\sigma}_{0v}^2)}} \quad (3.24)$$

และ $P > 0$ ค่าสถิติในการทดสอบด้วยวิธี Augmented Dickey – Fuller (ADF) คือ

$$ADF = \frac{t_\rho + \sqrt{6N} \hat{\sigma}_v^2 / (2\hat{\sigma}_{0v}^2)}{\sqrt{\hat{\sigma}_{0v}^2 / (2\hat{\sigma}_v^2) + 3\hat{\sigma}_v^2 / (10\hat{\sigma}_{0v}^2)}} \quad (3.25)$$

ซึ่งค่าสถิติมีการแจกแจงปกติมาตรฐาน หรือ $N(0,1)$ ค่าความแปรปรวน คือ $\hat{\rho}_v^2 = \hat{\rho}_u^2 - \hat{\rho}_{u\varepsilon}^2 \hat{\rho}_\varepsilon^{-2}$ และค่าความแปรปรวนในระยะยาว คือ $\hat{\rho}_{0v}^2 = \hat{\rho}_{0u}^2 - \hat{\rho}_{0u\varepsilon}^2 \hat{\rho}_{0\varepsilon}^{-2}$

3. การทดสอบ Panel Data และการคาดประมาณ

การทดสอบ Panel Data เป็นเทคนิคการทดสอบทางเศรษฐมิติโดยสามารถเขียนในรูปแบบของแบบจำลอง Panel Data ได้ดังนี้

$$y_{it} = \alpha + X'_{it} \beta + \varepsilon_{it} \quad (3.26)$$

ให้ i คือ ข้อมูลภาคตัดขวาง ซึ่ง $i = 1, \dots, N$

t คือ ข้อมูลอนุกรมเวลา ซึ่ง $t = 1, \dots, T$

จำนวนค่าสังเกตของ Panel Data เท่ากับ $N \times T$

โดย y_{it} คือ เวกเตอร์ 1×1 ของตัวแปรตาม

α คือ ค่าคงที่ (intercept)

β คือ เวกเตอร์ $K \times 1$ ของค่าสัมประสิทธิ์ (Slope)

X_{it} คือ เวกเตอร์ $K \times 1$ ของตัวแปรอธิบาย

ε_{it} คือ ค่าความคลาดเคลื่อน

การอธิบายการประมาณจะเป็นการอธิบายการประมาณที่เป็น Balance Panels โดยมีจำนวนข้อมูลเท่ากันในแต่ละ Cross Section ดังนั้นผลรวมของข้อมูล คือ $n \times T$ เมื่อ $T=1$ และ n มีข้อมูลจำนวนมาก วิธีการประมาณ Panel Data จะใช้ในกรณีที่ $n > 1$ และ $T > 1$ สามารถเขียนอยู่ในรูปเมทริกซ์ได้ ดังนี้

$$y_i = \begin{bmatrix} y_{i1} \\ y_{i2} \\ \vdots \\ y_{iT} \end{bmatrix}, x_i = \begin{bmatrix} x_{i1}^1 & x_{i1}^2 & \dots & x_{i1}^k \\ x_{i2}^1 & x_{i2}^2 & \dots & x_{i2}^k \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ x_{iT}^1 & x_{iT}^2 & \dots & x_{iT}^k \end{bmatrix}, \varepsilon_i = \begin{bmatrix} \varepsilon_{i1} \\ \varepsilon_{i2} \\ \vdots \\ \varepsilon_{iT} \end{bmatrix} \quad (3.27)$$

โดยที่ ε_{it} คือ พจน์รบกวนของหน่วยที่ i เวลาที่ t โดยทั่วไปข้อมูลข้างต้นจะเขียนในรูปแบบของ

$$y = \begin{bmatrix} y_1 \\ y_2 \\ \vdots \\ y_n \end{bmatrix}, x_i = \begin{bmatrix} x_1 \\ x_2 \\ \vdots \\ x_n \end{bmatrix}, \varepsilon_i = \begin{bmatrix} \varepsilon_1 \\ \varepsilon_2 \\ \vdots \\ \varepsilon_n \end{bmatrix} \quad (3.28)$$

โดยที่ $y = n \times 1$, $x = n \times K$ และ $\varepsilon = n \times 1$ และเขียนเป็นสมการเส้นตรงได้ ดังนี้

$$y = x\beta + \varepsilon \quad (3.29)$$

$$\text{โดยที่ } \beta = \begin{bmatrix} \beta_1 \\ \beta_2 \\ \vdots \\ \beta_k \end{bmatrix}$$

ในการอธิบายแบบจำลองตามวิธีการประมาณ Panel Data นั้นแบบจำลองเชิงเส้นตรงในสมการที่ (3.29) จะมีรูปแบบแตกต่างกันออกไป และแบบจำลองดังกล่าวจะมีสมมติฐานเกี่ยวกับพจน์รบกวน (ε) แตกต่างกันไปและจะมีค่าสัมประสิทธิ์และค่าคงที่ที่แตกต่างกันออกไปตามแต่ละประเทศ นอกจากนี้ยังได้มีการนำตัวแปรที่เป็นค่าล่าหลัง (Lag) ไว้ในแบบจำลองด้วย (Johnston and Dinardo, 1997)

Types of Panel Analysis Models

การวิเคราะห์แบบจำลอง Panel Data มี 3 ประเภท คือ

- 3.1. Constant Coefficient Models
- 3.2. Fixed Effects Models
- 3.3. Random Effects Models

แบบจำลองทั้ง 3 ประเภทนี้เป็นแบบจำลองที่มีลักษณะเป็น Dynamic Panel, Robust และ Covariance Structure Models

3.1. The Pooled Estimator

การวิเคราะห์แบบ Constant Coefficient Models หรือแบบจำลองที่มีค่าสัมประสิทธิ์ที่คงที่หรือเรียกว่า Pooled Regression Model เป็นการประมาณ Panel Model ที่กำหนดให้ค่าคงที่และค่าสัมประสิทธิ์มีค่าคงที่ด้วยสำหรับทุกหน่วยภาคตัดขวางและทุกช่วงเวลาที่จะพิจารณา และให้ค่าความคลาดเคลื่อนของหน่วยภาคตัดขวางและช่วงเวลาที่แตกต่างกันมีค่าแตกต่างกัน โดยไม่ได้ประมาณค่าความแตกต่างของหน่วยภาคตัดขวางและความแตกต่างของช่วงเวลา โดยเป็นการประมาณข้อมูลที่เป็นข้อมูลภาคตัดขวางและอนุกรมเวลาด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด

การประมาณแบบ Pooled Estimator เป็นวิธีการประมาณที่ง่ายที่สุดและเป็นพื้นฐานของการประมาณแบบอื่นๆ โดยแบบจำลองพื้นฐานที่ใช้ในการประมาณ คือ แบบจำลองจากสมการที่ (3.28) คือ $y = x\beta + \varepsilon$ โดยสมมติให้ $\varepsilon_{it} \approx iid(0, \sigma^2)$ สำหรับทุก i และ t นั่นคือให้ค่าของแต่ละประเทศ และค่าสังเกตเป็นค่าอนุกรมเวลาที่ไม่เกิดปัญหาสหสัมพันธ์ ในขณะที่แต่ละประเทศช่วงเวลาและพจน์รบกวนเป็นความเบี่ยงเบนที่มีลักษณะคงที่

การประมาณแบบจำลองข้างต้นเป็นการประมาณทางตรง ซึ่งสมมติให้มีความสอดคล้องกับแบบจำลองเชิงเส้นตรงของคลาสสิก วิธีการประมาณค่าสัมประสิทธิ์แบบ Pooled Data จะใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด สมมติฐานคือแต่ละค่าสังเกตจะมีลักษณะเป็น iid (Yaffee, 2003)

การประมาณค่าความสัมพันธ์ของแบบจำลองพานเนล ที่พิจารณาแยกความแตกต่างของหน่วยภาคตัดขวางและช่วงเวลาที่แตกต่างกัน จะทำการประมาณค่าโดยแยกปัจจัยที่กระทบต่อหน่วยภาคตัดขวางและช่วงเวลาที่แตกต่างกัน โดยข้อสมมติของค่าคงที่และค่าสัมประสิทธิ์มีได้หลายแบบ ซึ่งการประมาณค่าแบบจำลองที่มีข้อสมมติของค่าคงที่และค่าสัมประสิทธิ์ต่างกัน แบ่งออกเป็น การประมาณค่าแบบ Fixed Effects Models และการประมาณค่าแบบ Random Effects Models

3.2. Fixed Effects Models

จากข้อสมมติเกี่ยวกับค่าคงที่และค่าสัมประสิทธิ์ที่แตกต่างกันออกไป สามารถแบ่งแบบจำลอง Fixed Effects Models ได้ดังนี้ (Gujarati, 2003)

Slope Coefficients Constance but the Intercept Varies across Individuals: The Fixed Effects or Least-Squares Dummy Variable Regression Model (LSDV)

รูปแบบนี้เป็นการสมมติให้ค่าสัมประสิทธิ์มีค่าคงที่ แต่ค่าคงที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละหน่วยหรือช่วงเวลาที่แตกต่างกัน นั่นคือ ค่าคงที่ที่ประมาณได้จากสมการมีค่าแตกต่างกันสำหรับหน่วย i ที่ต่างกัน สามารถเขียนสมการได้ดังนี้ (Verbeek, 2004)

$$y_{it} = \alpha_i + X'_{it} \beta + \varepsilon_{it} \quad (3.30)$$

โดย	i	คือ ข้อมูลภาคตัดขวาง ซึ่ง $i = 1, \dots, N$
	t	คือ ข้อมูลอนุกรมเวลา ซึ่ง $t = 1, \dots, T$
	y_{it}	คือ เวกเตอร์ 1×1 ของตัวแปรตาม
	α	คือ จำนวนจริง (Scalar)
	β	คือ เวกเตอร์ $K \times 1$ ของค่าสัมประสิทธิ์
	X'_{it}	คือ เวกเตอร์ $K \times 1$ ของตัวแปรอธิบาย
	ε_{it}	คือ ค่าความคลาดเคลื่อน

โดยที่ให้ X'_{it} ไม่ขึ้นอยู่กับ ε_{it} เขียนสมการถดถอยโดยมีตัวแปรหุ่นเป็นแต่ละหน่วย i ได้ดังนี้

$$y_{it} = \sum_{j=1}^N \alpha_j d_{ij} + X'_{it} \beta + \varepsilon_{it} \quad (3.31)$$

โดยให้ $d_{ij} = 1$ ถ้า $i=j$ และ $d_{ij} = 0$ ถ้า $i \neq j$

จากสมการที่ (3.30) จึงมีกลุ่มของตัวแปรหุ่นจำนวน N ตัว ค่าพารามิเตอร์ $\alpha_1, \dots, \alpha_N$ และ β ให้ y_{it} เป็นตัวแปรตาม X_{2it}, X_{3it} เป็นตัวแปรอิสระ และ ε_{it} เป็นค่าความคลาดเคลื่อน ซึ่ง $i = 1, 2, 3, 4$ และ $t = 1, 2, \dots, 21$ โดยที่ D_{2i}, D_{3i}, D_{4i} เป็นตัวแปรหุ่นของหน่วยที่ต่างกัน และ $Dum_1, Dum_2, \dots, Dum_{20}$ เป็นตัวแปรหุ่นของช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

จากสมการที่ (3.26) สามารถเขียนแบบจำลอง Panel ได้ดังนี้

$$Y_{it} = \beta_1 + \beta_2 X_{2it} + \beta_3 X_{3it} + \varepsilon_{it} \quad (3.32)$$

ดังนั้นเขียนแบบจำลอง Fixed Effects Models ได้ดังนี้

$$Y_{it} = \beta_{1i} + \beta_2 X_{2it} + \beta_3 X_{3it} + \varepsilon_{it} \quad (3.33)$$

เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างกันของหน่วย จะสามารถเขียนสมการ ได้ดังนี้

$$Y_{it} = \alpha_1 + \alpha_2 D_{2i} + \alpha_3 D_{3i} \beta_{1i} + \alpha_4 D_{4i} + \beta_2 X_{2it} + \beta_3 X_{3it} + \varepsilon_{it} \quad (3.34)$$

ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างกันของช่วงเวลา จะสามารถเขียนสมการ ได้ดังนี้

$$Y_{it} = \lambda_0 + \lambda_1 Dum_1 + \lambda_2 Dum_2 + \dots + \lambda_{20} Dum_{20} + \beta_2 X_{2it} + \beta_3 X_{3it} + \varepsilon_{it} \quad (3.35)$$

Slope Coefficients Constance but the Intercept Varies over Individuals

As Well As Time

รูปแบบนี้เป็นการสมมติให้ค่าสัมประสิทธิ์มีค่าคงที่ แต่ค่าคงที่เปลี่ยนแปลงไปสำหรับหน่วยที่ต่างกันและช่วงเวลาที่แตกต่างกัน ซึ่งจะเขียนสมการ ได้ดังนี้

$$Y_{it} = \alpha_1 + \alpha_2 D_{2i} + \alpha_3 D_{3i} + \alpha_4 D_{4i} + \lambda_0 + \lambda_1 Dum_1 + \lambda_2 Dum_2 + \dots + \lambda_{19} Dum_{19} + \beta_2 X_{2it} + \beta_3 X_{3it} + \varepsilon_{it} \quad (3.36)$$

All Coefficients Vary across Individuals

ในกรณีนี้สมมติให้ค่าคงที่และค่าสัมประสิทธิ์แตกต่างกันสำหรับหน่วยที่ต่างกัน ซึ่งจะเขียนสมการ ได้ดังนี้

$$\begin{aligned}
Y_{it} = & \alpha_1 + \alpha_2 D_{2i} + \alpha_3 D_{3i} + \alpha_4 D_{4i} + \lambda_0 + \beta_2 X_{2it} + \beta_3 X_{3it} + \gamma_1 (D_{2i} X_{2it}) \\
& + \gamma_2 (D_{2i} X_{3it}) + \gamma_3 (D_{2i} X_{3it}) + \gamma_4 (D_{3i} X_{3it}) + \gamma_5 (D_{4i} X_{2it}) \\
& + \gamma_6 (D_{4i} X_{3it}) + \varepsilon_{it}
\end{aligned} \tag{3.37}$$

3.3. Random Effects Models

ในการวิเคราะห์สมการถดถอยสมมติให้มีปัจจัยอื่นๆที่มีผลกระทบต่อตัวแปรตาม แต่ไม่ได้รวมอยู่กับตัวแปรถดถอย ซึ่งสามารถแสดงอยู่ในรูปของค่าความคลาดเคลื่อนเชิงสุ่ม (Random Error Term) โดยแบบจำลองนี้มีข้อสมมติให้ความแตกต่างในค่าคงที่ของสมการเป็นการสุ่มและถูกรวมเข้าไปอยู่ในส่วนประกอบของพจน์คลาดเคลื่อน ซึ่งเรียกแบบจำลองนี้ว่า Error Component Model (ECM) หรือ Random Effects Model (REM) โดยมีแนวคิดพื้นฐานจากสมการที่ (3.33)

$$Y_{it} = \beta_{1i} + \beta_2 X_{2it} + \beta_3 X_{3it} + \varepsilon_{it} \tag{3.38}$$

โดยที่ β_{1i} เป็นค่าคงที่ ซึ่งสมมติให้เป็นตัวแปรเชิงสุ่ม (Random Variable) ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ β_1 และค่าคลาดเคลื่อนแบบสุ่ม μ_i และค่าคงที่ของแต่ละหน่วยสามารถเขียนได้ดังนี้

$$\beta_{1i} = \beta_1 + \mu_i \tag{3.39}$$

โดย μ_i คือ ค่าคลาดเคลื่อนเชิงสุ่ม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับศูนย์ และความแปรปรวนเท่ากับ σ^2_{μ} ดังนั้นค่าคงที่ของแต่ละหน่วย คือ ค่าเฉลี่ย β_1 และความแตกต่างของค่าคงที่ในแต่ละหน่วย ซึ่งเป็นผลมาจากค่าความคลาดเคลื่อน μ_i จากนั้นนำสมการที่ (3.39) แทนในสมการที่ (3.38) จะได้

$$Y_{it} = \beta_1 + \beta_2 X_{2it} + \beta_3 X_{3it} + w_{it} \tag{3.40}$$

โดยที่ $w_{it} = \mu_i + \varepsilon_{it}$ พจน์คลาดเคลื่อนของ w_{it} คือ Composite Error Term ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ ประกอบด้วย μ_i ซึ่งคือค่า Unobservable Individual Specific Effect หรือค่าที่ไม่สามารถสังเกตได้ของแต่ละประเทศ (Cross Section) และ ε_{it} ซึ่งคือค่าความ

คลาดเคลื่อนของทั้ง แต่ละประเทศ (Cross Section) และช่วงเวลา (Time Series) จึงเรียกสมการในรูปแบบนี้ว่า Error Components Model (ECM) สมมติฐานของแบบจำลอง ECM คือ

$$\mu_i = N(0, \sigma^2_{\mu}) \quad (3.41)$$

$$\varepsilon_{it} = N(0, \sigma^2_{\varepsilon}) \quad (3.42)$$

$$E(\mu_i \varepsilon_{it}) = 0 \quad E(\mu_i \mu_j) = 0, (i \neq j) \quad (3.43)$$

$$E(\varepsilon_{i,t} \varepsilon_{i,s}) = E(\varepsilon_{i,t} \varepsilon_{j,t}) = E(\varepsilon_{j,t} \varepsilon_{i,s}) = 0, (i = j; t = s) \quad (3.44)$$

จากสมการที่ 3.44 อธิบายได้ว่าค่าความคลาดเคลื่อนต้องไม่มีความสัมพันธ์ต่อกัน และต้องไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างค่าคลาดเคลื่อนของข้อมูลภาคตัดขวาง และค่าคลาดเคลื่อนของข้อมูลช่วงเวลา (ไม่มีปัญหาอัตสหสัมพันธ์ในแต่ละประเทศและช่วงเวลา)

ข้อแตกต่างระหว่าง FEM และ ECM กรณีของ FEM ในแต่ละประเทศจะมีค่าคงที่ของตัวเอง สำหรับ ECM ค่าคงที่ β_1 จะแสดงถึงค่าเฉลี่ยของค่าคงที่ของทุกประเทศและส่วนประกอบของพจน์คลาดเคลื่อน μ_i

Fixed Effects versus Random Effects Model

มีการศึกษาและค้นคว้าจำนวนมากเพื่อหาข้อสรุปที่ว่า การประมาณแบบไหนดีกว่ากัน ระหว่างการประมาณแบบ Fixed Effects และ Random Effects โดยที่มีข้อสรุปเกี่ยวกับประเด็นค้นคว้าข้างต้นอยู่ที่หลักการและข้อสมมติของความสัมพันธ์ระหว่างแต่ละประเทศส่วนประกอบของพจน์คลาดเคลื่อน μ_i และตัวแปร X

ถ้าสมมติให้ μ_i และ X's มีลักษณะไม่เป็นสหสัมพันธ์ การประมาณโดยวิธี ECM จะมีความเหมาะสมมากกว่า แต่หาก μ_i และ X's มีลักษณะเป็นสหสัมพันธ์ การประมาณโดยวิธี FEM จะดีกว่า

เนื่องจากหลักการพื้นฐานที่แตกต่างกันระหว่าง FEM กับ ECM ดังนั้นจึงได้มีแนวทางในการเลือกในการเลือกใช้ระหว่าง FEM กับ ECM ดังนี้

การประมาณจากทั้ง 2 วิธี จะให้ค่านัยสำคัญทางสถิติที่แตกต่างกัน และในขณะที่ ECM ประกอบด้วย $\beta_i = \beta_1 + \mu_i$ โดยที่ μ_i ประกอบด้วยตัวแปรเชิงสุ่มของแต่ละประเทศ และ FEM ประกอบด้วย β_i มีค่าคงที่และไม่ได้เป็นตัวแปรเชิงสุ่ม โดยที่ข้อมูลแต่ละประเทศและกลุ่มตัวอย่างไม่ได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ในกรณีนี้การประมาณแบบ FEM จะเหมาะสมมากกว่า อย่างไรก็ตามถ้ากลุ่มตัวอย่างของประเทศเป็นการสุ่มการใช้ ECM จะเหมาะสมมากกว่า สำหรับการอนุมานค่าสถิติที่ไม่มีข้อจำกัด

ถ้าแต่ละส่วนของพจน์คลาดเคลื่อน μ_i และตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัว หรือมากกว่า มีความสัมพันธ์กันเอง การประมาณโดยวิธี ECM จะเอนเอียง ในขณะที่การประมาณโดยวิธี FEM จะไม่เอนเอียง

ถ้าจำนวนของ T (จำนวนข้อมูลอนุกรมเวลา) มีขนาดใหญ่ และ N (จำนวนข้อมูลของประเทศ) มีขนาดเล็กกว่าและมีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยของการประมาณค่าสัมประสิทธิ์โดยวิธี FEM และ ECM ดังนั้นทางเลือกในการประมาณที่ดีกว่า คือการประมาณโดยวิธี ECM ถ้า N มีขนาดใหญ่ และ T มีขนาดเล็กกว่า และการประมาณภายใต้สมมติฐาน ECM จะมีประสิทธิภาพมากกว่าการประมาณโดยวิธี FEM (Gujarati,2003)

ทดสอบด้วยวิธี Hausman's Specification Test โดยมีสมมติฐานหลัก คือ Random Effects Model และสมมติฐานรอง คือ Fixed Effects Model ซึ่งเป็นการทดสอบว่า ค่า Error มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระหรือไม่ ดังนี้

$$H_o : E(\mu_i | x_{it}) = 0$$

$$H_a : E(\mu_i | x_{it}) \neq 0$$

อธิบายได้ว่า สมมติฐานหลักของ Hausman's Specification Test คือค่า μ_i หรือ Unobservable Individual Specific Effect จะต้องไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระ x_{it} ซึ่งถ้าผลการทดสอบไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก หมายความว่า การคาดประมาณนั้นจะเลือกใช้แบบจำลอง Random Effect Model ในการคาดประมาณ แต่ถ้าผลการทดสอบปฏิเสธสมมติฐานหลัก หมายความว่า การคาดประมาณด้วย Random Effect Model จะเกิด Bias และ Inconsistent ในขณะที่การคาดประมาณด้วย Fixed Effect Model จะไม่เกิด Bias และ Inconsistent เนื่องจากใน

การคาดประมาณด้วย Fixed Effects Model สามารถลบค่า μ_i จากการใช้ Within Estimator ดังนั้น จะทำการทดสอบด้วยวิธี Fixed Effects Model (Baltagi, 2008)

แบบจำลองที่ใช้ในการวิจัย

จุดมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้ก็เพื่อทำการศึกษาและวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีการส่งผลกระทบต่อการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ภูมิภาคศึกษาประเทศ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย ดังนั้นการเลือกใช้ตัวแปรที่มีความเหมาะสมเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญ เพื่อให้ตัวแปรดังกล่าวนี้สามารถใช้เป็นตัวแทนของปัจจัยที่จะมาอธิบาย และมาเป็นการสะท้อนถึงสถานการณ์นั้นๆอย่างถูกต้อง ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษานั้นแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆได้แก่ ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) และตัวแปรตาม (Dependent Variable) โดยที่มีรายละเอียด ดังนี้

ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ในการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศครั้งนี้ จึงถูกกำหนดมาจากปริมาณเงินลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาสู่ประเทศต่างๆ ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ภูมิภาคศึกษาประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย จากการที่ได้มีการตรวจสอบเอกสารที่ผ่านมา พบว่ามีการนำตัวแปรที่แสดงถึงปริมาณการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศมาใช้ใน 2 แบบ (คือ 1). มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เฉพาะที่เป็นขาเข้า (Inflow of Foreign Direct Investment) และ 2). มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิ (Net Flow of Foreign Direct Investment) แต่เมื่อคำนึงถึงการคำนวณมูลค่าการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศสุทธินั้นเป็นการรวมมูลค่าการลงทุนออกนอกไปจากประเทศผู้รับการลงทุนด้วยนั้น การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์หาปัจจัยที่ส่งผลดึงดูดการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ภูมิภาคศึกษา ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย จึงได้เลือกใช้มูลค่าเงินลงทุนในระยะยาวของผู้ที่มีถิ่นฐานอยู่นอกประเทศเฉพาะข้อมูลปริมาณเงินลงทุนขาเข้ามาใช้เป็นตัวแปรตาม

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

ในการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศครั้งนี้ ได้กำหนดตัวแปรอิสระที่จะใช้ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เอาไว้ด้วยกันทั้งหมด ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ขนาดของตลาด (Market Size) ซึ่งในการศึกษาในครั้งนี้ได้เลือกใช้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ณ ราคาปีฐาน (โดยที่ปีฐานคือปี 2000) (Gross Domestic Product: GDP) เข้ามาใช้เป็นตัวแปรในการที่จะสะท้อนถึงขนาดของตลาด
2. คุณภาพของแรงงาน (Labor Quality) ซึ่งในการศึกษาในครั้งนี้ได้เลือกใช้ดัชนีวัดการศึกษา (Education Index: EI) เข้ามาใช้เป็นตัวแปรในการที่จะสะท้อนถึงคุณภาพของแรงงาน
3. ต้นทุนด้านแรงงาน (Labor Cost) ซึ่งในการศึกษาในครั้งนี้ได้เลือกใช้อัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยเฉลี่ย (Minimum Wage Rates) มาเป็นตัวแทนที่ในการสะท้อนให้เห็นถึงต้นทุนของแรงงาน
4. ระดับของการเปิดประเทศ (Degree of Openness) ซึ่งในการศึกษาในครั้งนี้ได้เลือกใช้สัดส่วนระหว่างผลรวมมูลค่าการส่งออกสินค้าและบริการที่แท้จริง (X) ณ ราคาปีฐาน (โดยที่ปีฐานคือปี 2000) กับมูลค่าการนำเข้าสินค้าและบริการที่แท้จริง (M) ณ ราคาปีฐาน (โดยที่ปีฐานคือปี 2000) ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ณ ราคาปีฐาน (โดยที่ปีฐานคือปี 2000) มาเป็นตัวแทนที่ในการสะท้อนให้เห็นถึงระดับของการเปิดประเทศ
5. ระดับการเปิดเสรีทางการเงิน (The Degree of Financial Liberalization) ที่เป็นการพิจารณาถึงมูลค่าธุรกรรมเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศที่แบ่งออกตามประเภทไหลเข้าและไหลออกของเงินทุนระหว่างประเทศ ซึ่งในการศึกษาในครั้งนี้ได้เลือกระดับการเปิดเสรีทางการเงินประเภทของเงินทุนทางด้านการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิ (net Foreign Direct Investment) และการลงทุนใน Portfolio (Portfolio Investment) ซึ่งในการศึกษาในครั้งนี้ได้เลือกใช้การไหลของเงินทุนภาคเอกชน (Private Capital Flows: PCF) ซึ่งเป็นการรวมกันของทั้งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิ (net Foreign Direct Investment) และการลงทุนใน Portfolio เข้ามาใช้เป็นตัวแปรในการที่จะสะท้อนถึงระดับการเปิดเสรีทางการเงิน

แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบจำลองเชิงเส้นตรง (Linear Form) สามารถเขียนแบบจำลองได้ดังนี้

$$FDI = f(GDP_{it}, EI_{it}, MWR_{it}, OPEN_{it}, PCF_{it})$$

หรือ
$$FDI_{it} = a_0 + a_1GDP_{it} + a_2EI_{it} + a_3MWR_{it} + a_4OPEN_{it} + a_5PCF_{it} + u_{it}$$

- โดยที่ FDI_{it} คือ มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศขาเข้า
- GDP_{it} คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ณ ราคาปีฐาน (โดยที่ปีฐานคือปี 2000)
- EI_{it} คือ ดัชนีชี้วัดการศึกษา
- MWR_{it} คือ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยเฉลี่ย
- $OPEN_{it}$ คือ ระดับของการเปิดประเทศที่วัดจากสัดส่วนระหว่างผลรวมมูลค่าการส่งออกสินค้าและบริการที่แท้จริง (X) ณ ราคาปีฐาน (โดยที่ปีฐานคือปี 2000) กับมูลค่าการนำเข้าสินค้าและบริการที่แท้จริง (M) ณ ราคาปีฐาน (โดยที่ปีฐานคือปี 2000) ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ณ ราคาปีฐาน (โดยที่ปีฐานคือปี 2000)
- PCF_{it} คือ ระดับการเปิดเสรีทางการเงินที่วัดจากการไหลเข้าของเงินทุนภาคเอกชน
- u_{it} คือ Error Term ในประเทศที่ i ณ เวลาที่ t
- i คือ ข้อมูลภาคตัดขวางซึ่งเป็นข้อมูลรายประเทศ โดยที่ $i = 1, 2, 3, 4$
- t คือ ข้อมูลอนุกรมเวลารายปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 ถึง พ.ศ. 2553 โดยที่ $t = 1, \dots, 21$

สมมติฐานในการวิจัย

สมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ในแบบจำลอง มีดังนี้

1. ขนาดของตลาด (Market Size) โดยที่คาดได้ว่าขนาดของตลาดที่มีขนาดใหญ่ขึ้นจะสามารถดึงดูดให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นมีมากขึ้นด้วย
2. คุณภาพของแรงงาน (Labor Quality) โดยที่คาดได้ว่าถ้าค่าดัชนีวัดการศึกษามีค่าสูงขึ้นจะทำให้ปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีปริมาณมากขึ้น เนื่องจากความพร้อมทางด้านของแรงงานและทรัพยากรบุคคล ดังนั้นคาดได้ว่าคุณภาพของแรงงานทางการศึกษาที่สูงขึ้นนั้นจะก่อให้เกิดการดึงดูดให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปริมาณที่มีมากขึ้น
3. ต้นทุนด้านแรงงาน (Labor Cost) ซึ่งสมมติฐานในการศึกษานี้คาดได้ว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยเฉลี่ยที่สูงขึ้นนั้นจะทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นลดลง
4. ระดับของการเปิดประเทศ (Degree of Openness) ซึ่งจากการวิจัยที่ผ่านมาพบว่ามีมูลค่าของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับระดับของการเปิดประเทศ นโยบายการเปิดประเทศของประเทศผู้รับการลงทุนจะส่งผลดีต่อการดึงดูดให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีมูลค่ามากขึ้น และสมมติฐานในการศึกษานี้คาดได้ว่าระดับของการเปิดประเทศที่มากขึ้นนั้นจะสามารถดึงดูดให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นมีมากขึ้น
5. ระดับการเปิดเสรีทางการเงิน (The Degree of Financial Liberalization) ซึ่งสมมติฐานในการศึกษานี้คาดได้ว่าระดับของระดับการเปิดเสรีทางการเงินที่มากขึ้นนั้นจะสามารถดึงดูดให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีมากขึ้น

บทที่ 4

สภาพทั่วไป

การศึกษาในบทนี้จะพิจารณาถึงภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศอินโดนีเซีย ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศมาเลเซีย ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศฟิลิปปินส์และภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศไทย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน¹

ภาวะเศรษฐกิจในอาเซียน

จากการประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนครั้งที่ 43 ณ เมืองมานาโด ประเทศอินโดนีเซีย ในเดือนสิงหาคม 2554 ได้มีการแถลงว่า รัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนแสดงความพอใจและยินดีที่อาเซียนพัฒนาเศรษฐกิจไปได้อย่างดี ท่ามกลางปัญหาการเงินและหนี้ต่างประเทศในกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วในยุโรปและอเมริกา นอกจากนี้ในอาเซียนเองก็พบปัญหาราคาสินค้าประเภทโภคภัณฑ์และราคาอาหารสูงขึ้นมากจนต้องระมัดระวังปัญหาเรื่องความมั่นคงทางอาหาร แต่ในทางบวก อาเซียนได้ฟื้นตัวทางเศรษฐกิจมาได้ด้วยดี ทั้งการส่งออกและความต้องการในตลาดภายในภูมิภาคเองส่งผลให้อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจในอาเซียนปี 2553 โดยเฉลี่ยสูงขึ้นถึงร้อยละ 7.5

ในปี 2554 การค้าและการลงทุนภายในอาเซียนมีแนวโน้มจะสูงขึ้นต่อไปอีก คาดว่าอัตราการเติบโตปีนี้จะอยู่ที่ร้อยละ 5.7- 6.4 สำหรับการค้าสินค้าอุตสาหกรรมและผลิตภัณฑ์อื่นๆ ในปีที่ผ่านมาเติบโตถึงร้อยละ 32.9 โดยมูลค่าการค้ารวมของอาเซียนจาก 1.54 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2552 (ซึ่งลดลงร้อยละ 19 เทียบกับปี 2551) เพิ่มขึ้นเป็น 2.04 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2553

---

¹อาเซียนประกอบด้วยสมาชิก 10 ประเทศได้แก่บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม

นอกจากนี้ อาเซียนยังมีโครงการทางรถไฟสายสิงคโปร์-คุนหมิง (Singapore-Kunming Rail Link -SKRL) ซึ่งจำเป็นต้องปรับโครงการให้สอดคล้องกับแผนแม่บทว่าด้วยการเชื่อมโยงอาเซียน (Master Plan on ASEAN Connectivity - MPAC) ที่เพิ่งประกาศใช้ ณ ที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 17 ที่ฮานอย เมื่อวันที่ 28 ตุลาคม ปี 2010 โครงการทางรถไฟสายสิงคโปร์-คุนหมิง จึงต้องปรับใหม่ให้สอดคล้องต้องตามแผนการเชื่อมโยงอาเซียนที่มาที่หลังทางรถไฟสายสิงคโปร์-คุนหมิง เป็นโครงการสำคัญ โดดเด่นที่สุดในความร่วมมือเพื่อการพัฒนาภูมิภาค โดยการพัฒนาเส้นทางคมนาคมจะทำให้การลงทุนในอาเซียนสะดวกขึ้น ทั้งนี้เส้นทางรถไฟดังกล่าวเป็นทางรถไฟสายยาวโค้งเป็นวง เริ่มจากสิงคโปร์เชื่อมโยนครหลวงของประเทศต่างๆ คือ กัวลาลัมเปอร์ - กรุงเทพฯ - ด่านเจดีย์สามองค์ - ย่างกุ้ง - เนปีดอว์ - มัณฑะเลย์ - คุนหมิง - ฮานอย - เวียงจันทน์ - โฮจิมินห์ - พนมเปญ - สีหนุวิลล์ - ศรีโสภณ - ปอยเปต - กรุงเทพฯ ความยาวรวม 7,000 กิโลเมตร โดยมีงบประมาณการลงทุนราว 15,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ภาวะการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน²

รายงานจาก ASEAN Investment Surveillance Report 2011 ของสำนักเลขาธิการอาเซียน ระบุว่า ในปี 2553 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนมีมูลค่า 75.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจาก 37.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปีก่อนหน้า ซึ่งนับเป็นสถิติสูงสุดจากการลงทุนที่ผ่านมาและมีส่วนแบ่งตลาดการลงทุนของโลกประมาณร้อยละ 10 ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศยังคงไหลเข้าประเทศที่มีการพัฒนาอย่างก้าวหน้าในอาเซียนเป็นส่วนใหญ่ (โดยมีส่วนแบ่งร้อยละ 87 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน) โดยสิงคโปร์ยังคงครองอันดับหนึ่งรองลงมาได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย และเวียดนามตามลำดับ โดยอินโดนีเซียนับเป็นหนึ่งใน 20 ประเทศแรกที่เป็นจุดหมายของนักลงทุนต่างชาติ อย่างไรก็ตาม ภายใต้อาเซียนส่วนใหญ่มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่สูงขึ้นในปี 2553 ยกเว้นฟิลิปปินส์ ในกลุ่มประเทศของอาเซียนนั้นยังคงได้รับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอย่างสูงและต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นถึงขนาดของเศรษฐกิจและสินทรัพย์ทางการเงินที่มีขนาดใหญ่ของภูมิภาคอาเซียน ประเทศสิงคโปร์นั้นยังคงเป็นตลาดที่มีขนาดใหญ่ที่สุดสำหรับการไหลเข้าของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภูมิภาคอาเซียนโดยที่มีมูลค่าการลงทุนไหลเข้าอยู่ที่ 35.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือเท่ากับ 47% ของกระแสเงินลงทุนไหลเข้าทั้งหมด ตามมาด้วยประเทศอินโดนีเซียที่มีมูลค่าการลงทุนไหลเข้าอยู่ที่ 13.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ประเทศมาเลเซียมีมูลค่า

² ASEAN Investment Report 2011

การลงทุนไหลเข้าอยู่ที่ 9.16 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯและประเทศเวียดนามมีมูลค่าการลงทุนไหลเข้าอยู่ที่ 8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยที่ประเทศอินโดนีเซียนั้นเป็นประเทศที่น่าสนใจของนักลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ติดอันดับ 1 ใน 20 ประเทศที่เป็นประเทศปลายทางสำหรับการลงทุนโดยตรงของโลกที่น่าสนใจ โดยที่มูลค่าการลงทุนเฉลี่ยในปี 2538 – 2552 นั้นอยู่ที่ 2.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มาโดยตลอดมากกว่า 10 ปีที่ผ่านมา โดยมีเพียงปี 2553 นั้นมีมูลค่าการลงทุนที่ไหลเข้าเกิน 10 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯเป็นครั้งแรก ดังตารางที่ 4.2 โดยส่วนใหญ่แล้วมูลค่าการลงทุนที่เพิ่มขึ้นนั้นมาจากการลงทุนในตราสารทุนและผลกำไรที่น่ากลับไปลงทุนซึ่งเป็นการลงทุนในโครงการขนาดเล็กที่มีผลกำไรที่รวดเร็วมากกว่าโครงการสาธารณูปโภคที่มีขนาดใหญ่มากซึ่งจะมีระยะเวลาการคืนทุนของโครงการที่ยาวนานมากกว่า (Otsuka et al, 2011)

ตารางที่ 4.1 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนปี 2553

(หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ, % ต่อปี)

Host Country	Average (1995- 2009)	Average (2004- 2007)	2007	2008	2009	2010
Brunei Darussalam	686 (21.3)	299 (-11.7)	260 (-40.0)	239 (-8.1)	370 (54.5)	629 (70.3)
Cambodia	322 (23.2)	466 (88.2)	867 (79.5)	815 (-6.0)	539 (-33.9)	783 (45.2)
Indonesia	2,694 (-6.8)	5,518 (-19.5)	6,928 (41.0)	9,318 (34.5)	4,877 (-47.7)	13,304 (172.8)
Lao PDR	107 (43.4)	139 (174.8)	324 (72.6)	228 (-29.6)	319 (39.9)	333 (4.5)
Malaysia	4,533 (31.1)	5,825 (41.2)	8,538 (40.6)	7,248 (-15.1)	1,381 (-80.9)	9,156 (563.0)
Myanmar	455 (13.8)	407 (32.2)	715 (67.1)	976 (36.5)	579 (-40.7)	N/A N/A
Philippines	1,614 (62.8)	2,095 (66.8)	2,916 (-0.2)	1,544 (-47.1)	1,963 (27.1)	1,713 (-12.7)
Singapore	15,643 (20.3)	25,716 (41.4)	37,033 (26.2)	8,589 (-76.8)	15,279 (77.9)	35,520 (132.5)
Thailand	5,805 (14.5)	8,675 (21.6)	11,330 (19.8)	8,539 (-24.6)	4,976 (-41.7)	6,320 (27.0)
Viet Nam	2,970 (18.3)	3,192 (59.0)	6,739 (180.8)	9,579 (42.1)	7,600 (-20.7)	8,000 (5.3)
ASEAN Total	34,829 (5.8)	52,332 (33.2)	75,650 (33.5)	47,076 (-37.8)	37,881 (-19.5)	75,758 (100.0)

ที่มา: ASEAN Investment Surveillance Report (2011)

ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการขยายตัวของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภูมิภาคนี้คือการควบรวมกิจการของบริษัทข้ามชาติ โดยมีการควบรวมในอาเซียนเพิ่มขึ้นมีมูลค่าการซื้อ มากกว่าร้อยละ 200 หรือ 14 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในขณะที่การขายลดลงร้อยละ 21 มีมูลค่า 10 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มีการควบรวม 2,337 บริษัทในปี 2553 ร้อยละ 33 อยู่ในสาขาการเงินและอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างตึก สาธารณูปโภค และธนาคาร เป็นต้น

กลุ่มประเทศสหภาพยุโรป (EU), ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศญี่ปุ่นนั้นยังคงอยู่ในอันดับต้นๆ ในการนำเงินเข้ามาทำการลงทุนโดยตรงในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนดังตารางที่ 4.2 ซึ่งมีประมาณ 45 % ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมดที่ไหลเข้า แม้ว่าแนวโน้มของการเข้ามาลงทุนโดยตรงจากทั้ง 3 ประเทศดังกล่าวจะมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้น แต่ก็ยังคงต่ำกว่าส่วนแบ่งเฉลี่ย (51%) ของเมื่อ 10 ปีที่แล้ว ในส่วนของประเทศญี่ปุ่นนั้นยังคงมีการเข้ามาทำการลงทุนอย่างมีเสถียรภาพ ในขณะที่กลุ่มประเทศสหภาพยุโรปนั้นเริ่มเข้ามาทำการลงทุนลดลง โดยเปรียบเทียบการลงทุนเฉลี่ยในปีก่อนหน้า หลังจากที่มีการลงทุนที่เริ่มชะลอตัวในปี 2551 นั้น การลงทุนของประเทศญี่ปุ่น กลุ่มประเทศสหภาพยุโรป และประเทศสหรัฐอเมริกาก็ได้เริ่มมีการฟื้นตัวกลับมาทำการลงทุนที่เพิ่มมากขึ้นอีกครั้งในปี 2553 และยังคงเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องเรื่อยมาจนในปี 2554 ในประเทศออสเตรเลีย ประเทศจีน และประเทศเกาหลีใต้นั้นเป็นที่น่าสนใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากในกลุ่มประเทศนี้นั้นได้มีการเข้ามาทำการลงทุนในภูมิภาคอาเซียนเพิ่มสูงขึ้นอย่างโดดเด่นมาก คือโดยรวมทั้ง 3 ประเทศดังกล่าวนั้นมีมูลค่าการลงทุนถึง 8.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2554 (คิดเป็น 10.9%) ซึ่งเพิ่มสูงขึ้นจากเมื่อ 10 ปีก่อน (6.3%)

ในส่วนของการลงทุนในกลุ่มของประเทศอาเซียนด้วยกันนั้นก็ยังคงมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นอยู่ในปี 2554 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศภายในภูมิภาคอาเซียนด้วยกันนั้นมีมูลค่าการลงทุนถึง 10 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือคิดเป็น 16% ของกระแสการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมดในอาเซียน ในปี 2550 นั้นมีมูลค่าการลงทุนเพิ่มสูงขึ้นมากกว่า 9.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยกระแสเงินลงทุนไหลเข้าในจำนวนนี้นั้นได้มุ่งตรงสู่ประเทศอินโดนีเซียเป็นจำนวน 5.9 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในประเทศสิงคโปร์จำนวน 3.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และในประเทศเวียดนามจำนวน 1.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ แม้ว่าแนวโน้มการลงทุนจะมีการเพิ่มสูงขึ้น แต่อย่างไรก็ตามสำหรับประเทศสมาชิกอาเซียนนั้นก็ยังคงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการเพิ่มศักยภาพของการลงทุนภายในภูมิภาคเดียวกันให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งในสถานการณ์ในตลาดโลกปัจจุบันนี้มีตลาดเกิดใหม่เกิดขึ้นมากมาย ดังนั้นก็จะก่อให้เกิดการแข่งขันสำหรับเงินลงทุน

ต่างประเทศเพิ่มขึ้น ฉะนั้นดูเหมือนว่าการเร่งให้เกิดการลงทุนภายในภูมิภาคนั้นจะเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้มีการเพิ่มของกระแสเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้ไหลเข้าสู่ภูมิภาคอาเซียนได้

ตารางที่ 4.2 แหล่งที่มาของกระแสเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้าสู่ภูมิภาคอาเซียน

(หน่วย: %)

ประเทศ	Percent Share to Total				Percent Annual Change			
	2008	2009	2010	Average	2008	2009	2010	Average
	(2001 - 2010)				(2001 - 2010)			
Australia	1.7	2.1	2.3	1.2	-47.0	-0.9	127.4	30.0
China	4.0	10.4	3.6	2.7	7.5	109.6	-31.2	-23.3
European Union	15.0	24.1	22.4	26.0	-62.1	29.4	86.3	15.4
India	1.2	2.2	3.4	1.1	-62.0	49.9	212.6	-1.6
Japan	8.9	9.9	11.1	14.5	-52.8	-9.8	122.9	60.9
South Korea	3.4	3.9	4.9	2.4	-41.1	-8.0	156.1	89.6
USA	7.5	10.8	11.3	9.9	-57.6	15.8	109.9	42.1
ASEAN	20.1	13.8	16.0	13.9	-2.2	-44.5	110.6	48.1
Others**	1.4	2.5	2.4	1.4	22.4	40.3	95.7	-64.5

ที่มา: ASEC FDI Database

ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และประเทศในยุโรปยังคงเป็นนักลงทุนรายใหญ่ของอาเซียน โดยมีส่วนแบ่งร้อยละ 45 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด การลงทุนจากญี่ปุ่นยังคงมีปริมาณคงที่ ในขณะที่การลงทุนจากยุโรปลดลง และการลงทุนจากออสเตรเลีย จีน และเกาหลีใต้ เพิ่มขึ้น

การลงทุนในประเทศอาเซียนด้วยตัวเองเพิ่มสูงขึ้นในปี 2553 โดยมีมูลค่าการลงทุนสูงถึง 10 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มีส่วนแบ่งร้อยละ 16 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด มากกว่าปี 2550 ที่มีมูลค่าการลงทุนในอาเซียนด้วยตัวเองสูงที่สุด การลงทุนส่วนใหญ่มุ่งไปที่อินโดนีเซีย (5.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) สิงคโปร์ (3.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) และเวียดนาม (1.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) จะสังเกตได้ว่าการลงทุนในอาเซียนด้วยตัวเองมีการเติบโตอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2551

อาเซียนมีการลงทุนในประเทศอื่นเช่นเดียวกัน แต่หากเปรียบเทียบกับ การเป็นผู้รับการลงทุนของอาเซียนแล้ว แต่การลงทุนของอาเซียนในประเทศอื่นยังมีปริมาณที่น้อยมาก โดยที่มูลค่าการลงทุนที่ไหลเข้ามายังอาเซียนมีจำนวนเท่ากับ 29.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ แต่เมื่อเทียบกับเงิน

ที่ไหลออกจากอาเซียนนั้นมีมูลค่าเท่ากับ 15.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ถึงแม้ว่า การไหลออกจะเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 24.7 เป็นมูลค่า 42.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2553 จากปีก่อนหน้า และยังไม่มีความชัดเจนที่แน่ชัดว่าเงินที่ไหลออกไปนั้นมีจุดมุ่งหมายในการลงทุนที่ใด แต่ประเทศหลักที่เงินไหลออกส่วนใหญ่ คือประเทศสิงคโปร์และประเทศมาเลเซียในการลงทุนในต่างประเทศซึ่งมีส่วนแบ่งปริมาณเงินที่ไหลออกร้อยละ 46.7 และ 31.5 ตามลำดับในปี 2553

นอกจากนี้ แหล่งที่การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเข้ามาทำการลงทุนที่สำคัญนอกจากภาคการผลิต คือ ภาคการบริการ ในปี 2543 ส่วนแบ่งของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ทำการลงทุนในภาคการบริการในอาเซียนมีอัตราร้อยละ 39 มูลค่า 9.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 65 ในปี 2553 มูลค่า 47.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ส่วนใหญ่อยู่ในสาขาการค้าการเงิน และการบริการทางธุรกิจ

ตารางที่ 4.3 แหล่งที่มาของกระแสมูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้าสู่ภูมิภาคอาเซียน ปี 2000 – 2010

(หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

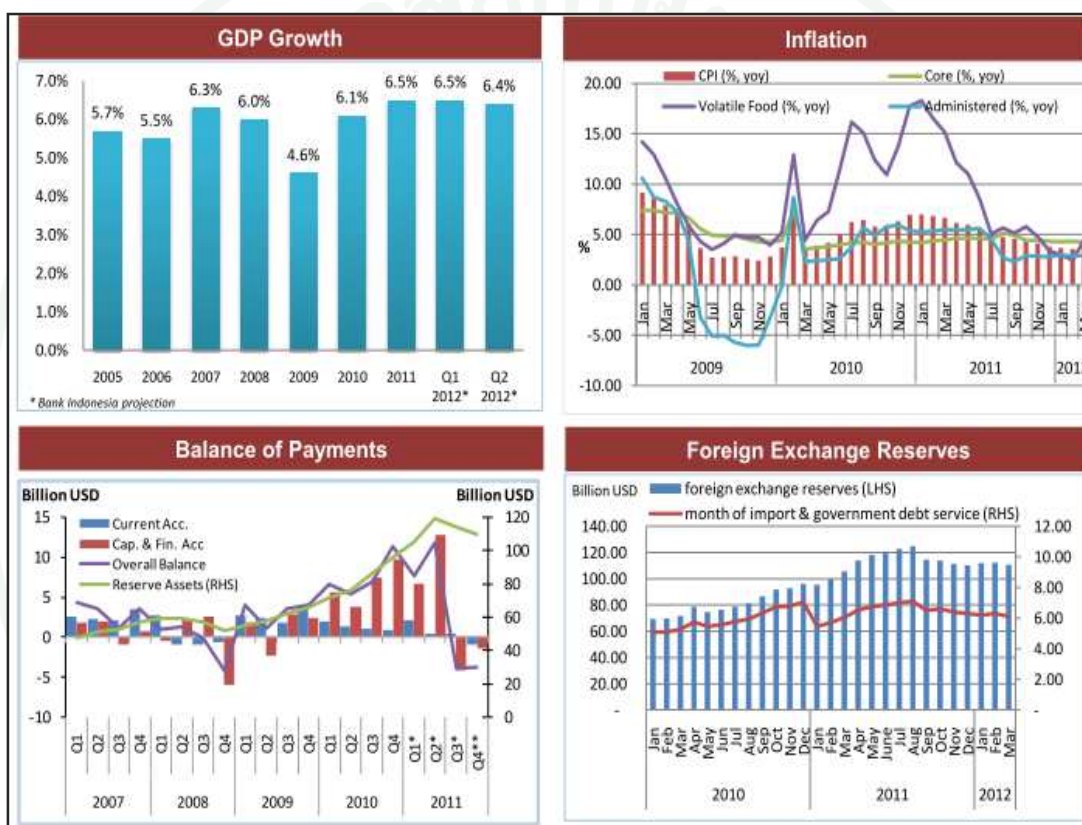
Year Source Country	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
ASEAN	762	2,548	3,815	2,712	2,963	4,060	7,876	9,626	9,449	5,222	12,108
Australia	-303	-118	149	155	500	212	467	1,491	787	776	1,765
Canada	-398	-82	186	82	860	741	252	391	661	504	1,641
China	-133	148	-84	201	740	608	1,035	1,741	1,874	3,926	2,701
European Union	13,469	7,671	4,145	6,866	11,610	11,290	13,387	18,611	7,010	9,113	16,984
India	80	28	102	104	86	418	-282	1,453	547	827	2,584
Japan	503	2,353	4,424	3,903	5,767	6,645	10,413	8,844	4,129	3,763	8,386
New Zealand	43	15	55	83	-23	512	-209	99	-82	263	93
Pakistan	4	9	-1	2	5	3	10	21	6	9	31
Republic of Korea (ROK)	-42	-219	149	552	835	515	1,256	2,714	1,596	1,472	3,769
Russian Federation	0	0	0	0	0	0	1	31	81	157	61
USA	7,293	4,653	675	1,363	4,548	3,216	3,041	8,340	3,518	4,087	8,578
CER	-260	-103	204	238	477	724	258	1,591	705	1,039	1,858
Plus Three (3)	327	2,283	4,490	4,656	7,342	7,768	12,704	13,299	7,599	9,160	14,857
Plus six (6)	147	2,208	4,795	4,998	7,905	8,909	12,680	16,342	8,851	11,025	19,299
ASEAN-CER	502	2,445	4,019	2,950	3,440	4,784	8,134	11,216	10,154	6,261	13,966
ASEAN- Plus Three	1,089	4,830	8,305	7,368	10,305	11,828	20,580	22,924	17,048	14,382	26,964
ASEAN- Plus six	909	4,756	8,610	7,709	10,868	12,969	20,556	25,968	18,301	16,248	31,407
ASEAN TOTAL	23,541	20,111	17,224	24,512	36,315	40,714	56,648	75,650	47,076	37,881	75,758

ที่มา: ASEAN Secretariat - ASEAN FDI Database as of 20 July 2011

ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศอินโดนีเซีย

ภาพรวมเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจประเทศอินโดนีเซียยังคงแข็งแกร่ง แม้จะอยู่ท่ามกลางการเศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัวลงและนโยบายของรัฐบาลในการอุดหนุนราคาน้ำมัน

ภาพที่ 4.1 ภาพรวมภาวะเศรษฐกิจ

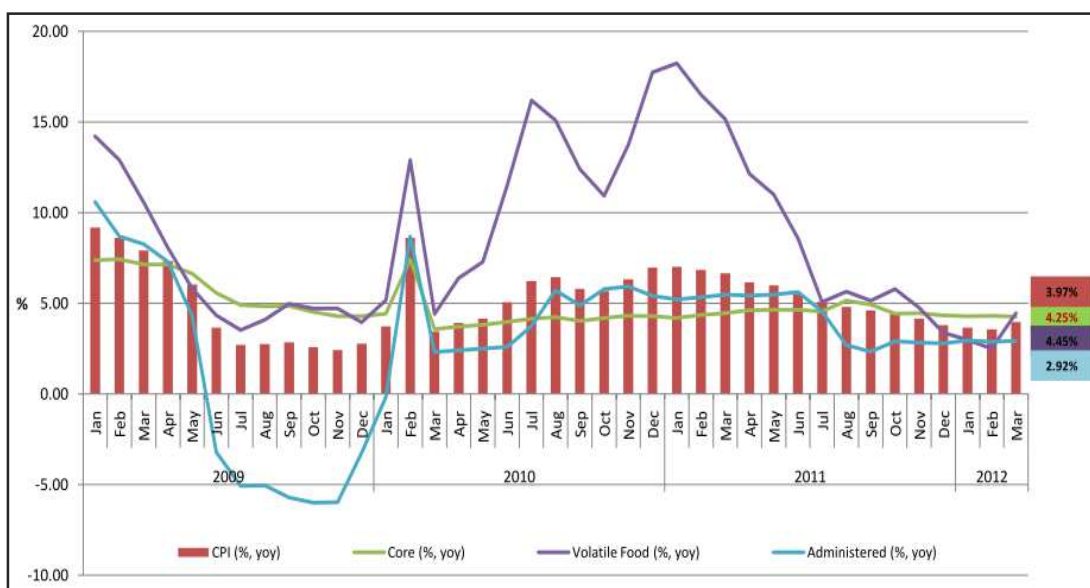
ที่มา: ธนาคารอินโดนีเซีย

ในไตรมาสที่ 2 ปี 2012 การเติบโตทางเศรษฐกิจถูกคาดการณ์ว่าจะเติบโตถึง 6.4% ซึ่งต่ำกว่าเล็กน้อยสำหรับการเติบโตในไตรมาสที่ 1 ของปี 2012 ซึ่งเติบโต 6.5% การคาดการณ์ของธนาคารอินโดนีเซียในปี 2012 เศรษฐกิจของประเทศอินโดนีเซียจะขยายตัว 6.3% -6.7% และเป็น 6.4% -6.8% ในปี 2013 การเจริญเติบโตนี้จะถูกสนับสนุนด้วยแรงอุปสงค์ภายในประเทศด้วยความต้องการการบริโภคของภาคเอกชนที่แข็งแกร่งและการลงทุนที่มีบทบาทเพิ่มขึ้น

การลงทุนที่เกิดขึ้นในปี 2011 สูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ การลงทุนที่เกิดขึ้นในไตรมาสที่ 4 ปี 2011 อยู่ที่ 70.2 ล้านล้านบาทเพิ่มขึ้น 19.2% เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันในปี 2010 การลงทุนในประเทศ (PMDN) และต่างประเทศ (PMA) สำหรับตลอดทั้งปี 2011 นั้นก่อให้เกิดมูลค่าการลงทุนถึงประมาณ 251.3 ล้านล้านบาทหรือ 104.7% จากเป้าหมายในปี 2011 (240.0 ล้านล้านบาท) และเพิ่มขึ้น 20.5% เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันในปี 2010 (208.5 ล้านล้านบาท)

ดุลการชำระเงินของประเทศอินโดนีเซียในปี 2012 คาดว่าจะเกินดุลเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา การเกินดุลในดุลชำระเงินนี้ส่วนใหญ่เป็นแรงผลักดันจากการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดที่สูงขึ้นในปัจจุบัน เช่น การส่งออกมีการชะลอตัวลงไปพร้อมๆ กับการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก ในขณะเดียวกันการนำเข้าก็เพิ่มสูงขึ้นเพื่อสนับสนุนกิจกรรมทางเศรษฐกิจในประเทศและการบริโภคน้ำมันเชื้อเพลิง บัญชีเงินทุนและการเงินคาดว่าจะยังคงเกินดุลด้วยการสนับสนุนจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศรวมทั้งการลงทุนใน Portfolio ในขณะเดียวกันเงินสำรองระหว่างประเทศของเดือนมีนาคม 2012 มีจำนวนถึง 110.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

อัตราเงินเฟ้อยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมถึงแม้จะมีความเสี่ยงจากการเพิ่มขึ้นของอัตราเงินเฟ้ออนาคต ดัชนีราคาผู้บริโภคในเดือนมีนาคม 2012 อยู่ที่ 0.07% (MTM) หรือ 3.97% (yoy) สูงกว่าอัตราเงินเฟ้อในเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา อัตราเงินเฟ้อและอัตราเงินเฟ้อพื้นฐานอยู่ภายใต้การควบคุมในระดับที่ค่อนข้างต่ำ แรงกดดันในอัตราเงินเฟ้อมาจากภาวะเงินฝืดที่ถูกจำกัดของราคาอาหาร ในขณะเดียวกันอัตราเงินเฟ้อไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามแนวโน้มนโยบายของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับราคาสินค้าโภคภัณฑ์ ซึ่งธนาคารอินโดนีเซียกล่าวว่าต้องระมัดระวังเกี่ยวกับความเสี่ยงของแรงกดดันเงินเฟ้อที่เกี่ยวข้องกับแนวโน้มนโยบายเชื้อเพลิงของรัฐบาล

ภาพที่ 4.2 อัตราเงินเฟ้อจำแนกตามองค์ประกอบต่างๆ ปี 2009 – 2012

ที่มา: ธนาคารอินโดนีเซีย

เศรษฐกิจที่แข็งแกร่งและมีเสถียรภาพยังคงมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง คณะรัฐบาลมีการคาดการณ์ว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจของอินโดนีเซียจะยังคงแข็งแกร่งท่ามกลางความเสี่ยงจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลกและนโยบายของรัฐบาลในการอุดหนุนราคาน้ำมัน ในไตรมาสที่ 2 ของปี 2012 การเติบโตทางเศรษฐกิจถูกคาดการณ์ว่าจะเติบโตถึง 6.4% ซึ่งต่ำกว่าเล็กน้อยสำหรับการเติบโตในไตรมาสที่ 1 ปี 2012 ซึ่งเติบโต 6.5% การคาดการณ์ของธนาคารอินโดนีเซียในปี 2012 เศรษฐกิจของประเทศอินโดนีเซียจะขยายตัว 6.3% -6.7% และเป็น 6.4% -6.8% ในปี 2013 การเติบโตทางเศรษฐกิจที่สูงนั้นได้รับการสนับสนุนโดยส่วนใหญ่ที่มาจากทางด้านอุปสงค์ในประเทศโดยการบริโภคของภาคเอกชนที่แข็งแกร่งและบทบาทที่เพิ่มขึ้นของการลงทุน ความเสี่ยงทางเศรษฐกิจที่อาจเกิดขึ้นนั้นอาจเนื่องมาจากการภาวะการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัวลงประกอบกับการมีนโยบายทางด้านน้ำมันเชื้อเพลิงของรัฐบาล โดยเฉพาะจากด้านการคลัง ทางด้านภาคการผลิตนั้นทุกภาคส่วนถูกคาดการณ์ว่าจะยังคงขยายตัวสูง นำมาโดยภาคการขนส่งและการสื่อสาร, ภาคการค้าโรงแรมและภัตตาคารและภาคการก่อสร้าง

ตารางที่ 4.4 การเติบโตของเศรษฐกิจโดยการประมาณการ

Forecast of Economic Growth – Demand Side					
Sector	2011	2012		2012*	2013*
		I	II		
Private Consumption	4.7	4.5	4.6	4.7 - 5.1	4.6 - 5.0
Government Consumption	3.2	2.8	4.5	5.7 - 6.1	4.2 - 4.6
Gross Fixed Capital Formation	10.6	7.3	9.4	9.6 - 10.1	11.5 - 11.9
Exports of Goods and Services	13.6	12.5	17.5	10.6 - 11.1	12.3 - 12.7
Imports of Goods and Services	13.3	14.4	15.3	11.6 - 12.0	14.3 - 14.7
GDP	6.5	6.5	6.4	6.3 - 6.7	6.4 - 6.8

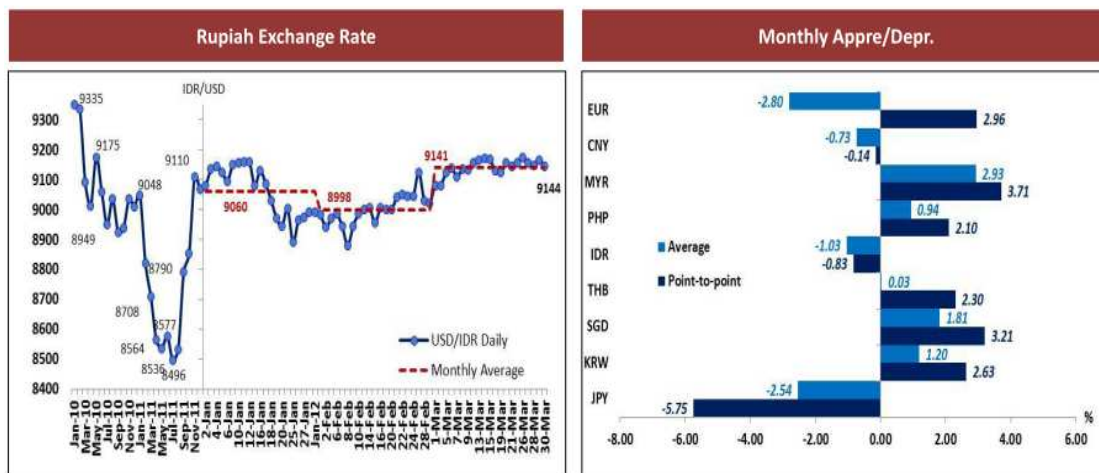
Forecast of Economic Growth – Supply Side					
Sector	2011	2012		2012*	2013*
		I	II		
Agriculture	3.0	3.0	3.2	3.0 - 3.5	3.0 - 3.4
Mining and Quarrying	1.4	0.6	0.8	0.7 - 1.1	0.8 - 1.2
Manufacturing	6.2	6.3	6.2	6.0 - 6.4	6.1 - 6.5
Electricity, Gas, and Water Supply	4.8	5.6	5.5	5.5 - 6.0	5.4 - 5.8
Construction	6.7	8.1	8.0	7.5 - 8.0	8.6 - 9.0
Trade, Hotels, and Water Supply	9.2	9.3	9.1	8.7 - 9.2	9.1 - 9.5
Transportation and Communication	10.7	10.2	10.1	9.9 - 10.4	9.1 - 9.5
Financial, Rental and Business Service	6.8	6.7	6.5	6.4 - 6.8	6.5 - 6.9
Services	6.7	6.6	6.4	6.4 - 6.8	6.2 - 6.9
GDP	6.5	6.5	6.4	6.3 - 6.7	6.4 - 6.8

หมายเหตุ: * ตัวเลขเบื้องต้นจาก Bank Indonesia Projection

ที่มา: ธนาคารอินโดนีเซีย

อัตราแลกเปลี่ยน อัตราแลกเปลี่ยนเงินรูเปียห์อ่อนค่าลงในปี 2012 ไตรมาสที่ 1 ทั้งโดยเฉลี่ย และ point-to-point เงินรูเปียห์อ่อนค่าลงโดยเฉลี่ย 1.03% (qtq) ซึ่งเงิน 9.066 รูเปียห์ต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐฯ และ point-to-point อ่อนค่าลง 0.83% (qtq) โดยเงิน 9.144 รูเปียห์ต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐฯ แรงกดดันที่มีต่อเงินสกุลรูเปียห์จะเกิดมาจากความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจโลกและการเพิ่มขึ้นของอัตราเงินเฟ้อที่คาดหว้ง อย่างไรก็ตามเสถียรภาพของเงินสกุลรูเปียห์นั้นก็ยังคงถูกจัดการโดย

ธนาคารอินโดนีเซียซึ่งใช้มาตรการรักษาเสถียรภาพโดยการแทรกแซงในตลาดเงินตราต่างประเทศ เช่นเดียวกับการซื้อพันธบัตรรัฐบาลในตลาดตรง

ภาพที่ 4.3 อัตราแลกเปลี่ยน

ที่มา: ธนาคารอินโดนีเซีย

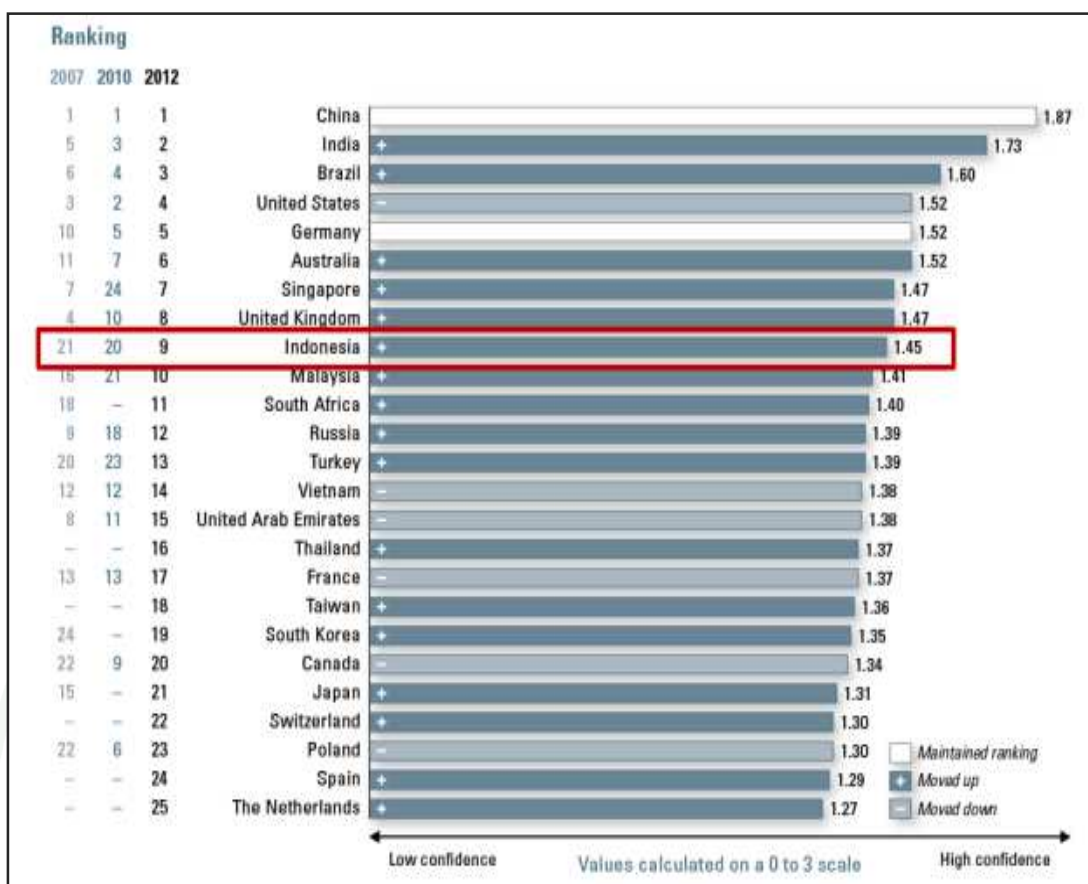
การปรับบรรยากาศเพื่อให้เอื้อต่อการทำธุรกิจและเพื่อให้การเกิดเงินทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าที่เพิ่มมากขึ้น สภาที่ปรึกษาธุรกิจในอาเซียน (เมษายน 2012) รายงานว่าประเทศอินโดนีเซียนั้นเป็นประเทศปลายทางของการลงทุนอันดับต้นๆ ใน 10 ประเทศสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และการสำรวจของ The Asean BAC ทำการสำรวจประเทศในอาเซียนซึ่งทำการวัดระดับความน่าลงทุนในประเทศอาเซียน จากระดับ 0 ถึง 10 โดยประเทศอินโดนีเซียได้รับคะแนนสูงสุดที่ 6.89 ตามเวียดนาม (6.29), สิงคโปร์ (6.07), ไทย (6.04) และมาเลเซีย (5.69)

OECD (30 มีนาคม 2012) ได้ทำการจำแนกระดับความเสี่ยงของประเทศอินโดนีเซีย Indonesia's Credit Risk Classification (CRC) ว่าประเทศอินโดนีเซียนั้นได้เพิ่มระดับมาที่ระดับ 3 ซึ่งในระดับ 3 ของ CRC นี้ประเทศอินโดนีเซียอยู่ภายในกลุ่มประเทศเดียวกันกับประเทศไทย, อูรุกวัย, แอฟริกาใต้, รัสเซีย, อินเดีย, บราซิลและเปรูซึ่งก่อนหน้านี้ประเทศอินโดนีเซียอยู่ในระดับ 4 ตั้งแต่เดือนเมษายน 2010 ร่วมกับกลุ่มอื่น ๆ โดยมีประเทศตุรกี, ฟิลิปปินส์, โรมานีและโคลัมเบีย

Heritage Foundation – Economic Freedom Index (มกราคม 2012): รายงานว่าประเทศอินโดนีเซียมีระดับคะแนนเสรีภาพทางเศรษฐกิจอยู่ที่ 56.4 ทำให้ระดับเศรษฐกิจอยู่ที่ลำดับ 115 ในดัชนี 2012 (มี 184 ประเทศที่ทำการสำรวจ) ซึ่งมีคะแนนอยู่ที่ 0.4 จุด ซึ่งดีกว่าปีที่ผ่านมา โดยที่ประเทศอินโดนีเซียนั้นมีการปรับปรุงในเสรีภาพทางเศรษฐกิจรวมทั้งเสรีภาพทางการเงินและควบคุมการใช้จ่ายของรัฐบาล

World Economic Forum - รายงานการแข่งขันทั่วโลก 2011 - 2012 (กันยายน 2011): รายงานว่าประเทศอินโดนีเซียอยู่อันดับที่ 46 และยังคงเป็นหนึ่งในประเทศที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาที่ดีที่สุดในประเทศกำลังพัฒนาในแถบภูมิภาคเอเชียด้วยกันซึ่งตามหลังประเทศมาเลเซียและจีน แต่แซงหน้าประเทศอินเดีย, เวียดนามและฟิลิปปินส์

อินโดนีเซียมีการได้เปรียบอย่างมีนัยสำคัญเนื่องจากเป็นประเทศปลายทางสำหรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ซึ่งย้ายจากลำดับที่ 20 ในปี 2010 มาเป็นลำดับที่ 9 ในการสำรวจล่าสุดของ The A. T. Kearney ในปี 2012

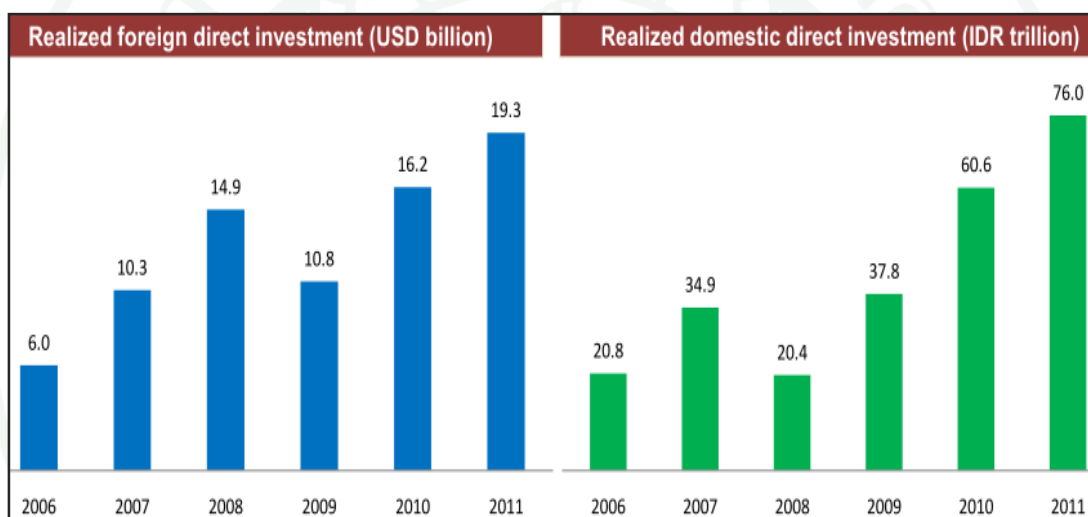
ภาพที่ 4.4 ดัชนีความเชื่อมั่นของการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศโดย The A. T. Kearney (2012)
 ที่มา: A.T. Kearney Foreign Direct Investment Confidence (2012)

การสนับสนุนการลงทุนที่แข็งแกร่งด้วยการแข่งขันและควมมีเสถียรภาพ การลงทุนที่เกิดขึ้นในไตรมาสที่ 4 (ตุลาคม - ธันวาคม) ในปี 2011 เท่ากับ 70.2 ล้านล้านรูเปียห์ ซึ่งเพิ่มขึ้นจาก 19.2% เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปี 2010 การลงทุนในประเทศ (PMDN) และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) ก่อให้เกิดการลงทุนในช่วงเดือนมกราคมถึงธันวาคม 2011 ถึงประมาณ 251.3 ล้านล้านรูเปียห์หรือ 104.7% จากเป้าหมายที่กำหนดไว้ในปี 2011 (240.0 ล้านล้านรูเปียห์) เพิ่มขึ้น 20.5% เมื่อเทียบกับในช่วงเวลาเดียวกันในปี 2010 (208.5 ล้านล้านรูเปียห์)

การกระจายตัวของที่ตั้งโครงการในไตรมาสที่ 4 ของปี 2011 ด้านนอกของพื้นที่หมู่เกาะชวา (Java) มีมูลค่าการลงทุน 22.1 ล้านล้านรูเปียห์ (31.4%) เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันในปี 2010 ที่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 13.3 ล้านล้านรูเปียห์ จำนวนการลงทุนที่เพิ่มขึ้นคิดเป็น 66.2% และการกระจายตัวของที่ตั้งโครงการตั้งแต่เดือนมกราคม-ธันวาคม 2011 ด้านนอกของจังหวัด Java มี

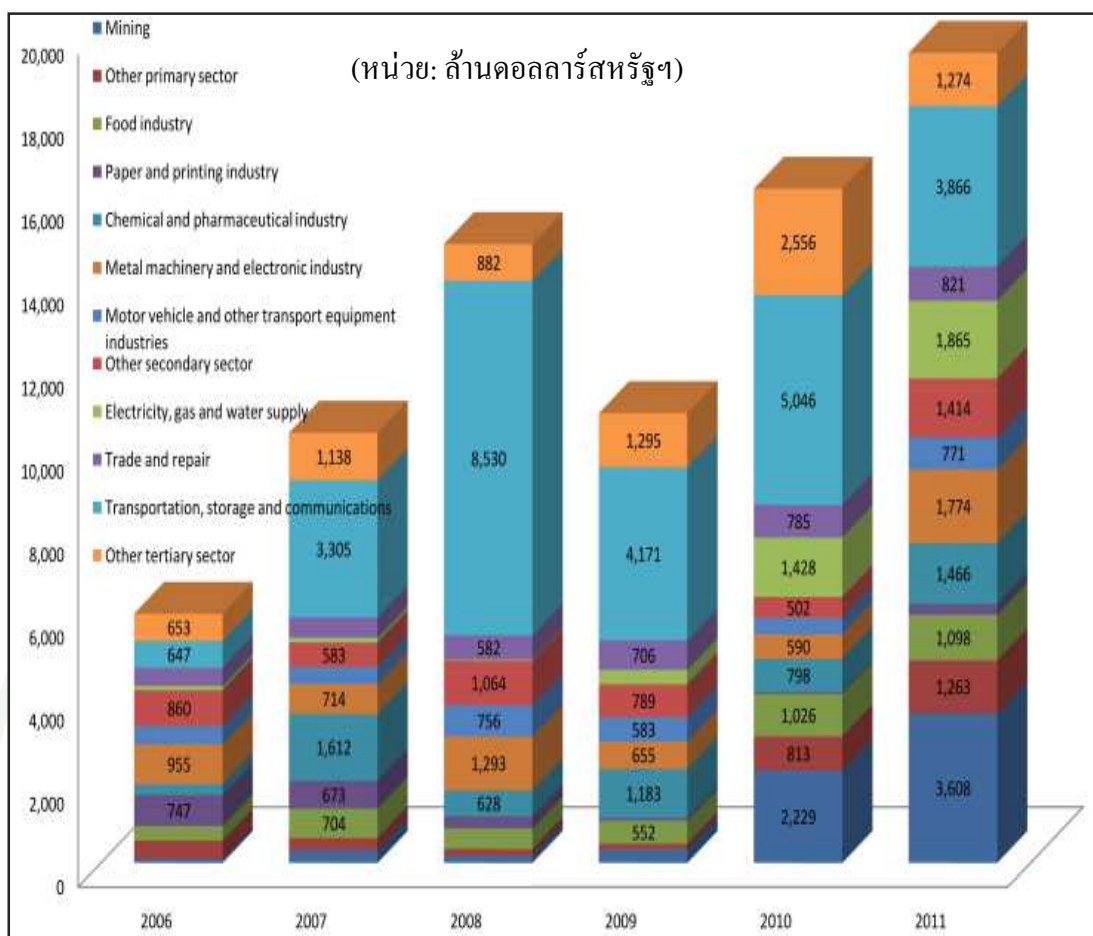
มูลค่าการลงทุน 103.2 ล้านล้านรูเปียห์ (41.1%) เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันในปี 2010 ที่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 68.5 ล้านล้านรูเปียห์ (32.9%), จำนวนการลงทุนที่เพิ่มขึ้นคิดเป็น 50.7%

แผนการดำเนินงานของการปรับปรุงบรรยากาศการลงทุนในการบริการของทั้งรัฐบาลกลางและท้องถิ่นนั้นจะเป็นการบริการการลงทุนแบบบูรณาการและมีสิ่งจูงใจที่หลากหลายสำหรับการลงทุนเช่นเดียวกับการทำโปรโมชั่นแบบบูรณาการที่ได้รับการตอบสนองในเชิงบวกทั้งการลงทุนในประเทศและนักลงทุนต่างชาติ ซึ่งคู่ได้จากการลงทุนของทั้ง PMDN / PMA ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นจึงถูกคาดว่าจะการลงทุนในปี 2012 จะมีเป้าหมายถึง 285.5 ล้านล้านรูเปียห์ ซึ่งเพิ่มขึ้น 12.8%

ภาพที่ 4.5 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและมูลค่าการลงทุนภายในประเทศ
รายปี 2006 – 2011

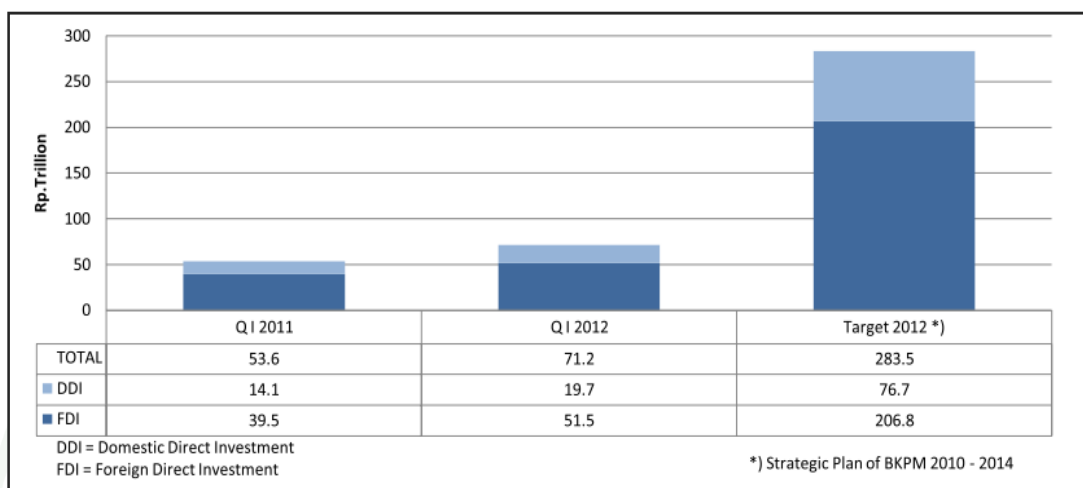
ที่มา: BKPM

ภาพที่ 4.6 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศรายอุตสาหกรรม ปี 2006 – 2011
ที่มา: BKPM

ภาวะการลงทุนในอินโดนีเซีย

การลงทุนในประเทศและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในไตรมาสที่ 1 ปี 2012

US\$.1=Rp. 9,000

	Q I 2011	Q I 2012	Target 2012*)	Performance
DDI	14.1	19.7	76.7	25.7 %
FDI	39.5	51.5	206.8	24.9 %
TOTAL	53.6	71.2	283.5	25.1 %

*) Strategic Plan of BKPM 2010 - 2014

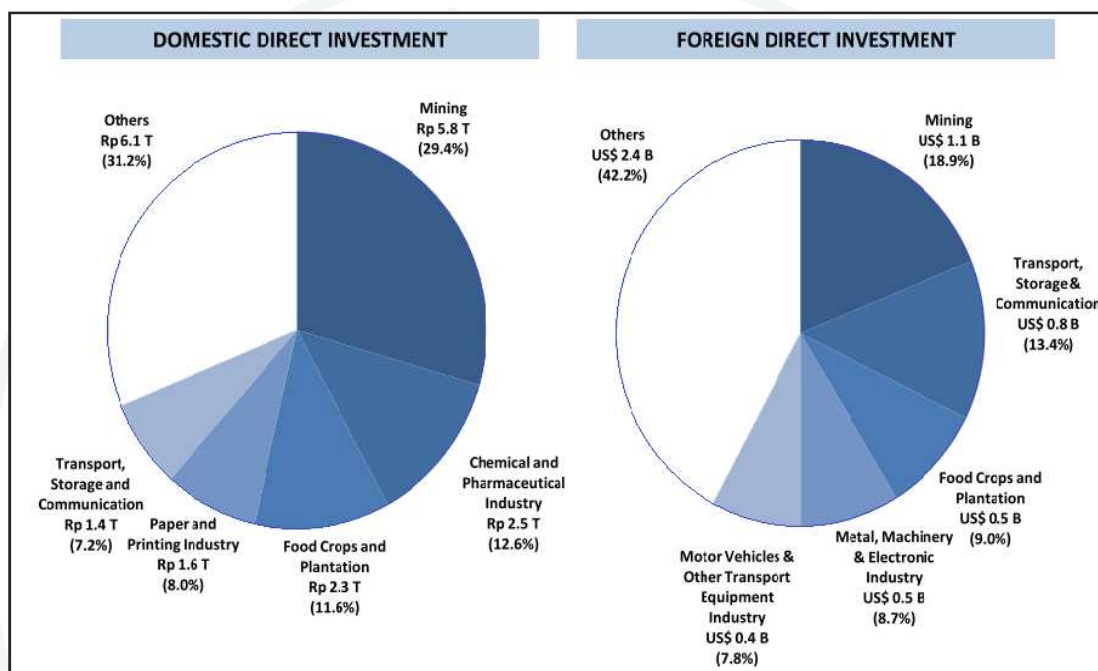
Quarter I	y-o-y
DDI	39.7 %
FDI	30.3 %
TOTAL	32.8 %

ภาพที่ 4.7 มูลค่าการลงทุนจากทั้งในประเทศและจากต่างประเทศ ในไตรมาสที่ 1 ปี 2012

ที่มา: BKPM

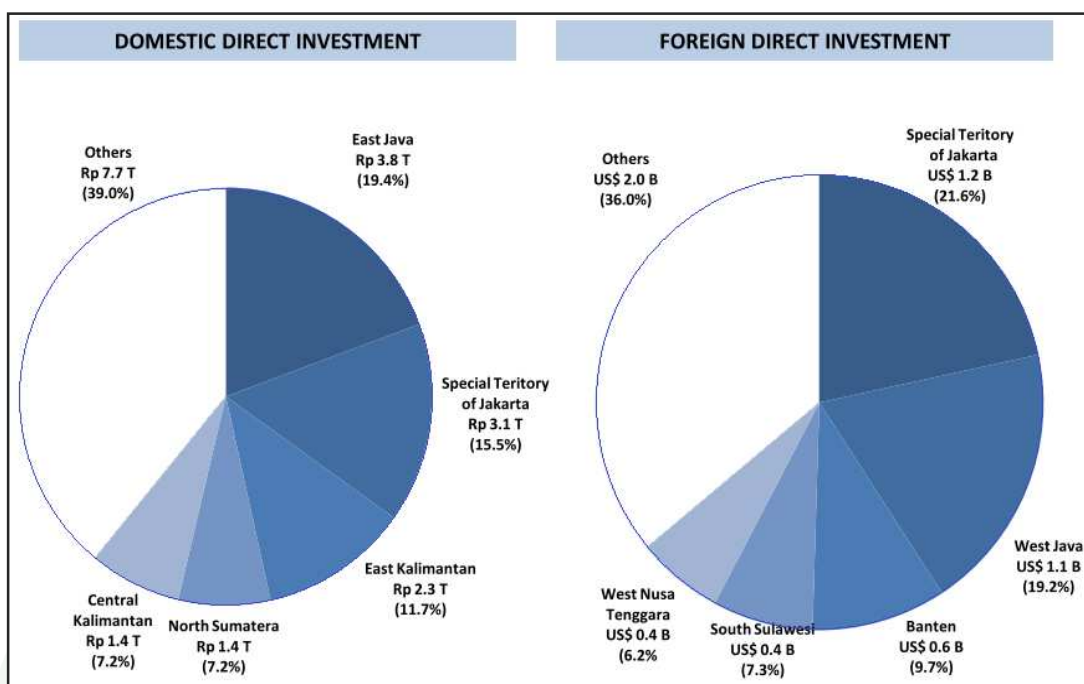
สถาบัน The Investment Coordinating Board of Republic of Indonesia (BKPM) รายงานว่า ในไตรมาสที่ 1 ปี 2012 นั้นได้มีการลงทุนเกิดขึ้นทั้งหมด 71.2 ล้านล้านรูเปียห์ ซึ่งประกอบด้วยมูลค่าการลงทุนจากภายในประเทศ (PMDN) 19.7 ล้านล้านรูเปียห์ และมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) 51.5 ล้านล้านรูเปียห์ มูลค่าการลงทุนทั้งหมดนั้นได้มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นถึง 32% เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันในปี 2011

มูลค่าการลงทุนในประเทศ (PMDN) ในไตรมาสที่ 1 ของปี 2012 ซึ่งมีมูลค่าเท่ากับ 19.7 ล้านล้านรูเปียห์หรือคิดเป็น 39.7% มีการลงทุนที่เพิ่มขึ้นจากช่วงเวลาเดียวกันของปี 2011 และมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) ในไตรมาสที่ 1 ของปี 2012 มีมูลค่าเท่ากับ 51.5 ล้านล้านรูเปียห์หรือคิดเป็น 30.3% ซึ่งมีการลงทุนที่เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปี 2011

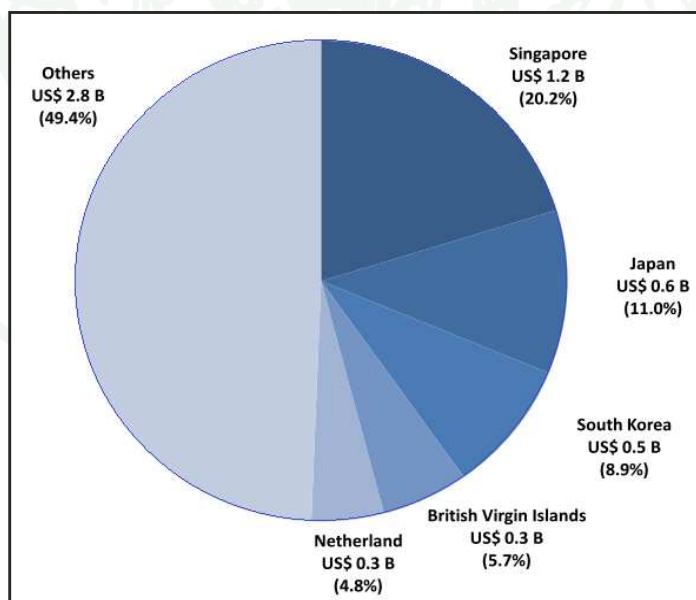

ภาพที่ 4.8 มูลค่าการลงทุนที่เกิดขึ้นจากการลงทุนในประเทศและจากต่างประเทศ
ในไตรมาสที่ 1 ปี 2012 จำแนกตามอุตสาหกรรม

ที่มา: BKPM

ภาพที่ 4.9 มูลค่าการลงทุนที่เกิดขึ้นจากการลงทุนในประเทศและจากต่างประเทศ
ในไตรมาสที่ 1 ปี 2012 จำแนกตามพื้นที่การลงทุนที่สำคัญ
ที่มา: BKPM

ภาพที่ 4.10 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จำแนกตามแหล่งที่มาของเงินลงทุน
ที่มา: BKPM

การลงทุนในประเทศ การลงทุนในประเทศที่เกิดขึ้นนั้นได้มีการลงทุนตามภาคส่วนต่างๆ ที่ประกอบไปด้วย 5 ภาคส่วนหลักที่สำคัญดังนี้ ภาคการทำเหมืองแร่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 5.8 ล้านล้านรูเปียห์, ภาคเคมีและอุตสาหกรรมยามีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 2.5 ล้านล้านรูเปียห์, ภาคพืชอาหารและไร่ มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 2.3 ล้านล้านรูเปียห์, ภาคอุตสาหกรรมกระดาษและการพิมพ์ มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 1.6 ล้านล้านรูเปียห์ และภาคการขนส่ง, การเก็บรักษาและการสื่อสาร มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 1.4 ล้านล้านรูเปียห์

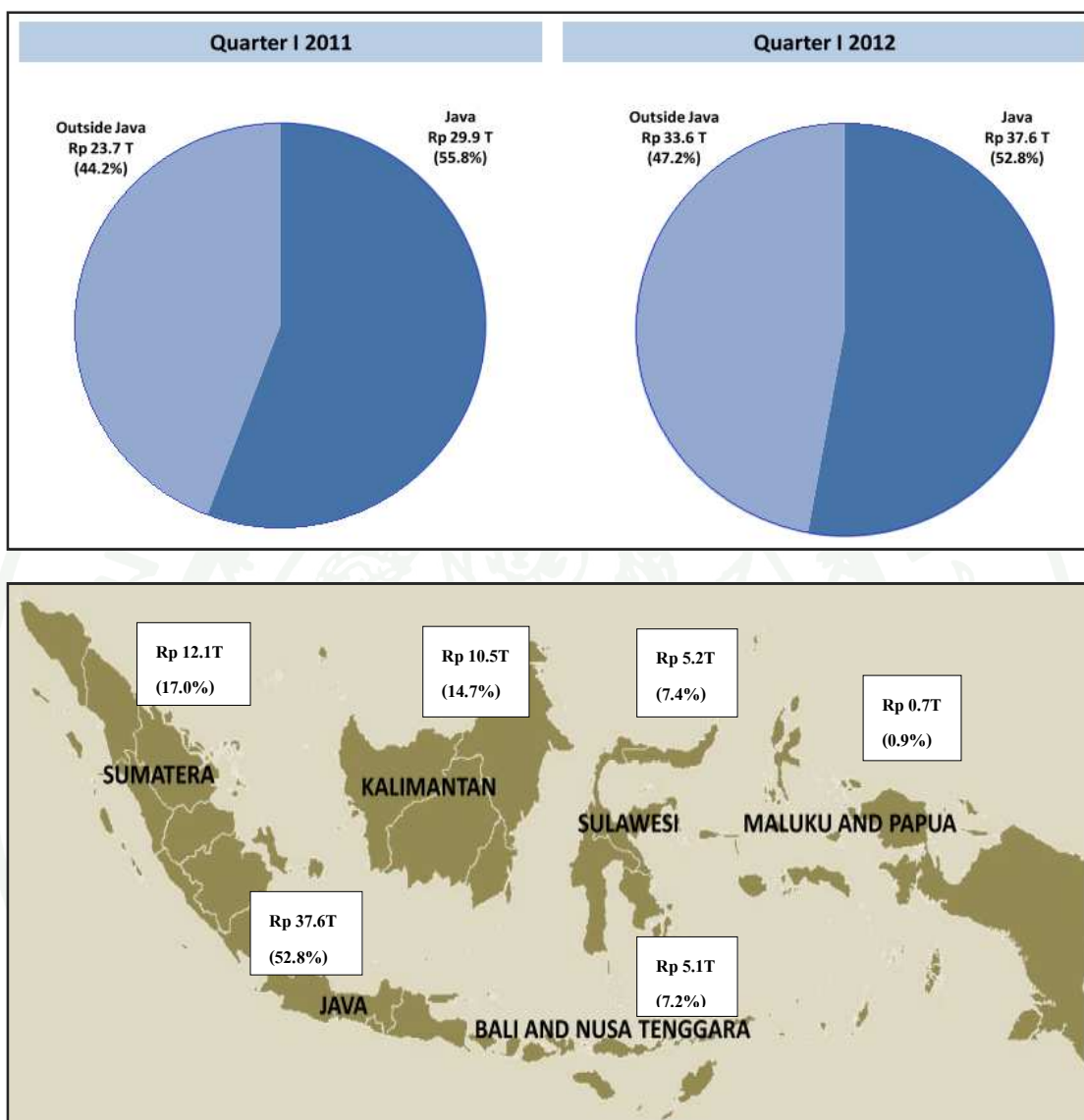
การลงทุนในประเทศที่เกิดขึ้นตามพื้นที่การลงทุนต่างๆ ที่ประกอบไปด้วย 5 พื้นที่การลงทุนหลักที่สำคัญดังนี้ ซวาตวันออก (3.8 ล้านล้านรูเปียห์), ดินแดนพิเศษของจาการ์ตา (3.1 ล้านล้านรูเปียห์), East Kalimantan (2.3 ล้านล้านรูเปียห์), North Sumatera (1.4 ล้านล้านรูเปียห์) และ Central Kalimantan (1.4 ล้านล้าน)

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เกิดขึ้นนั้นได้มีการลงทุนตามภาคส่วนต่างๆ ที่ประกอบไปด้วย 5 ภาคส่วนหลักที่สำคัญดังนี้ ภาคการทำเหมืองแร่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 1.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ, ภาคการขนส่ง, การเก็บรักษาและการสื่อสาร มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 0.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ, ภาคพืชอาหารและการทำไร่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 0.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ, ภาคโลหะ, เครื่องจักรและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์มีมูลค่า การลงทุนเท่ากับ 0.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และภาคยานยนต์และอุตสาหกรรมอุปกรณ์การขนส่งอื่น ๆ มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 0.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เกิดขึ้นตามพื้นที่การลงทุนต่างๆ ที่ประกอบไปด้วย 5 พื้นที่การลงทุนหลักที่สำคัญดังนี้ ดินแดนพิเศษของจาการ์ตา (1.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), ซวาตวันตก (1.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), Banten (0.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), South Sulawesi (0.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) และลอมบอก (0.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เกิดขึ้นตามรายประเทศที่เข้ามาทำการลงทุนที่ประกอบไปด้วย 5 ประเทศที่ทำการลงทุนหลักที่สำคัญดังนี้ สิงคโปร์ (1.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), ญี่ปุ่น (0.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), เกาหลีใต้ (0.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), หมู่เกาะบริติชเวอร์จิน (0.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) และเนเธอร์แลนด์ (0.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

การกระจายของสถานที่ที่ตั้งโครงการ

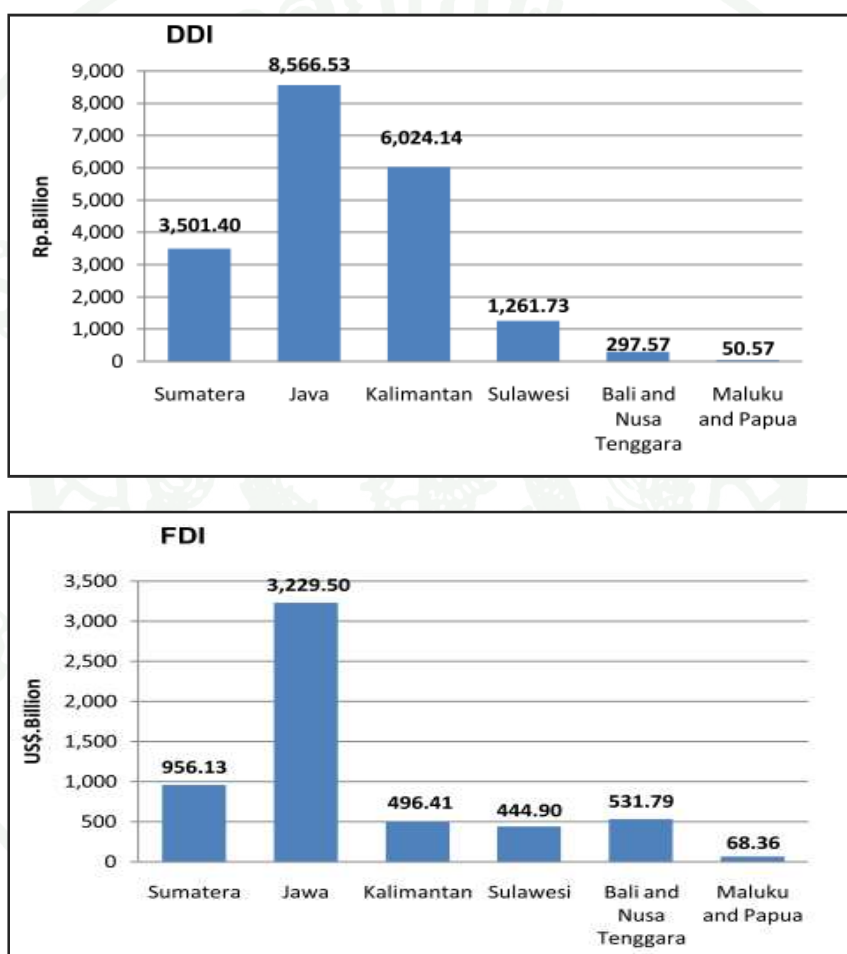

ภาพที่ 4.11 มูลค่าการลงทุนในและนอกพื้นที่การลงทุนชาว (Java) ในไตรมาสที่ 1 สำหรับปี 2011 และปี 2012

ที่มา: BKPM

การกระจายของสถานที่ที่ตั้งโครงการในช่วงไตรมาสแรกของปี 2012 สำหรับด้านนอกของ หมู่เกาะชวามีมูลค่าการลงทุนอยู่ที่ 33.6 ล้านล้านรูเปียห์ (47.2%) เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันในปี 2011 ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนอยู่ที่ 23.7 ล้านล้านรูเปียห์ (44.2%) หรือมีมูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้น 9.9 ล้านล้านรูเปียห์ (41.8%) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้า / ประชานประสานงานคณะกรรมการการ

ลงทุนของอินโดนีเซีย โดยนาย Gita Wirjawan กล่าวว่า ในความพยายามของการกระจายการลงทุนไปให้ทั่วประเทศอินโดนีเซียผ่านกฎระเบียบบางส่วนได้แสดงผลที่เป็นบวก เนื่องจากก่อให้เกิดการลงทุนนอกชวาทถึงเกือบครึ่งหนึ่งของการลงทุนรวมทั้งหมดที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ ซึ่งประเทศอินโดนีเซียนั้นมีความมั่นใจกับการเร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรวมไปถึงระบบไฟฟ้าและก๊าซให้มีเพิ่มขึ้นและสามารถรองรับกับกิจกรรมทางด้านการลงทุนจะเพิ่มขึ้นและการกระจายตัวมากขึ้นสำหรับในอนาคต

ภาพที่ 4.12 มูลค่าการลงทุนที่เกิดขึ้นตามแนวพื้นที่การลงทุนที่สำคัญสำหรับไตรมาสที่ 1 ปี 2012
ที่มา: BKPM

การลงทุนที่เกิดขึ้นตามแนวพื้นที่การลงทุนของ Sumatera มีมูลค่าการลงทุน 12.1 ล้านล้านรูเปียห์ (17%) ซึ่งประกอบไปด้วย 3.5 ล้านล้านรูเปียห์สำหรับการลงทุนในประเทศ (PMDN) และ 1.0 พันล้านดอลลาร์สหรัฐจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) สำหรับการลงทุนใน

ประเทศ (PMDN) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่น คือภาคอุตสาหกรรมสำหรับเคมีและยา (1.3 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคการทำเหมืองแร่ (0.8 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคอุตสาหกรรมอาหาร (0.5 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคการขนส่ง, การจัดเก็บรักษาและการสื่อสาร (0.3 ล้านล้านรูเปียห์), พืชอาหารและการทำไร่ (0.3 ล้านล้านรูเปียห์) และสำหรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่น คือภาคอุตสาหกรรมอาหาร (0.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), ภาคอุตสาหกรรมเคมีและยา (0.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), ภาคการทำเหมืองแร่ (0.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), ภาคพืชอาหารและการทำไร่ (0.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) และภาคอุตสาหกรรมกระดาษและการพิมพ์ (0.08 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

การลงทุนที่เกิดขึ้นตามแนวพื้นที่การลงทุนของชาว (Java) มีมูลค่าการลงทุน 37.6 ล้านล้านรูเปียห์ (52.8%) ซึ่งประกอบไปด้วย 8.6 ล้านล้านรูเปียห์สำหรับการลงทุนในประเทศ (PMDN) และ 3.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) สำหรับการลงทุนในประเทศ (PMDN) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่น คือ ภาคการทำเหมืองแร่ (1.3 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคอุตสาหกรรมกระดาษและการพิมพ์ (1.3 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคการขนส่ง, การจัดเก็บรักษาและการสื่อสาร (1.1 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคอุตสาหกรรมสำหรับ เคมีและยา (1.1 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคบริการอื่นๆ (0.9 ล้านล้านรูเปียห์) และสำหรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่น คือภาคการขนส่ง, การจัดเก็บรักษาและการสื่อสาร (0.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), ภาคยานยนต์และอุตสาหกรรมอุปกรณ์การขนส่งอื่น ๆ (0.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), โลหะ, เครื่องจักรและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (0.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), บริการอื่น ๆ (0.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) และภาคอุตสาหกรรมยางและพลาสติก (0.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

การลงทุนที่เกิดขึ้นตามแนวพื้นที่การลงทุนของกาลิมันตัน (Kalimantan) มีมูลค่าการลงทุน 10.5 ล้านล้านรูเปียห์ (14.7%)ซึ่งประกอบไปด้วย 6.02 ล้านล้านรูเปียห์สำหรับการลงทุนในประเทศ (PMDN) และ 0.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) สำหรับการลงทุนในประเทศ (PMDN) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่น คือภาคการทำเหมืองแร่ (3.7 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคพืชอาหารและการทำไร่ (2.0 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคอุตสาหกรรมอาหาร (0.2 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคอุตสาหกรรมสำหรับเคมีและยา (0.1 ล้านล้าน รูเปียห์) และภาคโลหะ, เครื่องจักรและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (0.03 ล้านล้านรูเปียห์)และสำหรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่น คือภาคพืชอาหารและการทำไร่ (0.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), ภาคการทำเหมืองแร่ (0.09 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ),

ภาคโลหะ, เครื่องจักรและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (0.03 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) และ ภาคอุตสาหกรรมอาหาร (0.03 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

การลงทุนที่เกิดขึ้นตามแนวพื้นที่การลงทุนของซูลาเวซี (Sulawesi) มีมูลค่าการลงทุน 5.2 ล้านล้านรูเปียห์ (7.39%) ซึ่งประกอบไปด้วย 1.3 ล้านล้านรูเปียห์สำหรับการลงทุนในประเทศ (PMDN) และ 0.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) สำหรับการลงทุนในประเทศ (PMDN) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่น คือ ภาคอุตสาหกรรมแร่ที่ไม่ใช่โลหะ (0.7 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคไฟฟ้า ก๊าซและน้ำ (0.4 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคอุตสาหกรรมอาหาร (0.2 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคการทำเหมืองแร่ (0.02 ล้านล้านรูเปียห์), ภาคปศุสัตว์ (0.01 ล้านล้านรูเปียห์) และสำหรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่นคือภาคการทำเหมืองแร่ (0.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) และภาคอุตสาหกรรมสำหรับเคมีและยา (0.01 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

การลงทุนที่เกิดขึ้นตามแนวพื้นที่การลงทุนของบาหลี-นูซา เต็งการา (Bali-Nusa Tenggara) มีมูลค่าการลงทุน 5.1 ล้านล้านรูเปียห์ (7.2%) ซึ่งประกอบไปด้วย 0.3 ล้านล้านรูเปียห์สำหรับการลงทุนในประเทศ (PMDN) และ 0.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) สำหรับการลงทุนในประเทศ (PMDN) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่น คือ ภาคบริการอื่นๆ (130.2 พันล้านรูเปียห์), ภาคไฟฟ้า, ก๊าซและน้ำ (82.5 พันล้านรูเปียห์), ภาคโรงแรมและภัตตาคาร (48.4 พันล้านรูเปียห์), ภาคการทำเหมืองแร่ (33.1 พันล้านรูเปียห์) และสำหรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่นคือภาคการทำเหมืองแร่ (0.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), ภาคโรงแรมและภัตตาคาร (0.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ), และภาคอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์ (0.04 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

การลงทุนที่เกิดขึ้นตามแนวพื้นที่การลงทุนของโมลุกกะและปาปัว (Papua-Maluku) มีมูลค่าการลงทุน 0.7 ล้านล้านรูเปียห์ (0.93%) ซึ่งประกอบไปด้วย 0.05 ล้านล้านรูเปียห์สำหรับการลงทุนในประเทศ (PMDN) และ 0.07 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) สำหรับการลงทุนในประเทศ (PMDN) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่น คือ ภาคอุตสาหกรรมไม้ (50.6 ล้านล้านรูเปียห์) และสำหรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (PMA) ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่โดดเด่น คือภาคอุตสาหกรรมพืชอาหารและการทำไร่ (0.04 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) และภาคการทำเหมืองแร่ (0.02 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

ตารางที่ 4.5 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจำแนกตามอุตสาหกรรม
ในไตรมาสที่ 1 ปี 2012

(หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

Sector	2010		2011		Q1 2012	
	P	I	P	I	P	I
Primary Sector	428	3,033.9	713	4,883.2	244	1,618.2
Food Crops & Plantation	159	751.0	264	1,222.5	95	516.2
Livestock	11	25.0	14	21.1	4	13.6
Forestry	12	39.4	15	10.3	2	0.2
Fishery	19	18.0	29	10.0	8	5.6
Mining	227	2,200.5	391	3,619.2	135	1,082.6
Secondary Sector	1,091	3,337.3	1,643	6,789.6	570	2,312.7
Food Industry	194	1,025.7	308	1,104.6	103	384.8
Textile Industry	110	154.8	166	497.3	60	161.9
Leather Goods & Footwear Industry	30	130.4	59	255.0	32	69.4
Wood Industry	31	43.1	29	51.1	10	10.1
Paper and Printing Industry	32	46.4	42	257.5	15	95.1
Chemical and Pharmaceutical Industry	159	793.4	223	1,467.4	73	373.9
Rubber and Plastic Industry	100	104.3	148	370.0	46	217.9
Non Metallic Mineral Industry	8	28.4	46	137.1	16	41.8
Metal, Machinery & Electronic Industry	269	589.5	383	1,772.8	133	500.1
Medical Preci. & Optical Instru, Watches & Clock Industry	2	-	5	41.9	-	-
Motor Vehicles & Other Transport Equip. Industry	97	393.8	147	770.1	62	448.9
Other Industry	59	27.6	87	64.7	20	8.8
Tertiary Sector	1,557	9,843.6	1,986	7,801.7	640	1,796.2
Electricity, Gas & Water Supply	42	1,428.6	64	1,864.9	23	167.2
Construction	65	618.4	63	353.7	18	17.8
Trade & Repair	735	773.6	899	826.0	280	157.4
Hotel & Restaurant	181	346.6	205	242.2	81	202.0
Transport, Storage	87	5,072.1	86	3,798.9	31	764.8
Real Estate, Ind.Estate & Business Activities	71	1,050.4	109	198.7	53	72.1
Other Services	376	553.9	560	517.3	154	414.9
Total	3,076	16,214.8	4,342	19,474.5	1,454	5,727.1

ที่มา: BKPM

ตารางที่ 4.6 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจำแนกตามพื้นที่การลงทุน
ในไตรมาสที่ 1 ปี 2012

(หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

Location	2010		2011		Q1 2012	
	P	I	P	I	P	I
Sumatera	359	747.1	667	2,076.6	194	956.1
Nanggroe Aceh	13	4.6	40	22.5	18	67.8
North Sumatera	78	181.1	115	753.7	30	154.8
West Sumatera	10	7.9	43	22.9	4	8.3
Riau	45	86.6	64	212.3	25	139.2
Jambi	12	37.2	31	19.5	9	49.0
South Sumatera	51	186.3	99	557.3	33	295.8
Bengkulu	11	25.1	18	43.1	4	5.8
Lampung	31	30.7	54	79.5	11	55.6
Bangka Belitung	22	22.0	48	146.0	9	14.0
Riau Islands	86	165.7	155	219.7	51	165.9
Java	1,973	11,498.8	2,632	12,324.5	894	3,229.5
Jakarta Capital Territory	885	6,429.3	1,094	4,824.1	320	1,237.5
West Java	595	1,692.0	825	3,839.4	288	1,098.6
Central Java	83	59.1	122	175.0	41	92.7
Special Region of Yogyakarta	20	4.9	22	2.4	3	0.0
Bali & Nusa Tenggara	372	502.7	474	952.7	156	531.8
Bali	279	278.3	337	482.1	88	170.4
West Nusa Tenggara	81	220.5	113	465.1	61	357.4
East Nusa Tenggara	12	3.8	24	5.5	7	4.0
Kalimantan	254	2,011.4	331	1,918.8	135	496.4
West Kalimantan	50	170.4	47	500.7	13	120.7
Central Kalimantan	62	546.6	91	543.7	37	110.0
South Kalimantan	44	202.2	47	272.1	13	16.1
East Kalimantan	98	1,092.2	146	602.4	72	249.5
Sulawesi	80	859.1	146	715.3	60	444.9
North Sulawesi	25	226.8	40	220.2	14	3.1
Central Sulawesi	7	138.5	18	370.4	13	13.3
South Sulawesi	33	441.8	36	89.6	6	415.5
South East Sulawesi	10	14.0	28	17.0	16	12.7
Gorontalo	1	0.8	19	12.5	8	0.0
West Sulawesi	4	37.3	5	5.6	3	0.2

หมายเหตุ: P = Total of Project, I = Value of Investment in Million US\$.

ที่มา: BKPM

ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศมาเลเซีย

ภาวะเศรษฐกิจ

ภาวะเศรษฐกิจของมาเลเซียมีอัตราการเจริญเติบโตที่ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะได้รับผลกระทบจากสภาวะเศรษฐกิจภายนอกบ้างก็ตาม ซึ่งประเทศมาเลเซียมีอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมที่แท้จริง (Real Gross Domestic Product (GDP) ในปี 2011 อยู่ที่ร้อยละ 5.1 ขณะที่ขนาดปริมาณด้านอุปทานที่เป็นของภาคการผลิตนั้นมีผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ โดยสะท้อนได้จากผลผลิตของวัสดุก่อสร้างและทรัพยากรของภาคอุตสาหกรรมที่มีมากขึ้นอย่างมาก ตามมาด้วยการจับจ่ายใช้สอยของภาคเอกชนที่มีจำนวนมากและภาคการบริการนั้นก็มีการเติบโตที่เพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก ซึ่งนำมาโดยภาคการค้า, การขนส่ง และภาคการเงิน

ภาคการผลิต ภาคการผลิตยังคงเป็นภาคที่มีความสำคัญอย่างมากในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 27.5 ของ GDP ทั้งหมดในปี 2011 ภาคการผลิตมีการขยายตัวถึงร้อยละ 4.5 การส่งออกของภาคการผลิตมีสัดส่วนถึงร้อยละ 67.7 ของการส่งออกทั้งหมดของประเทศมาเลเซียในปี 2011 ซึ่งมีการเพิ่มขึ้นถึง 2% จากมูลค่า 461 พันล้านริงกิตในปี 2010 มาเป็นมูลค่า 470.3 พันล้านริงกิตในปี 2011 ในส่วนของการจ้างงานในภาคการผลิตถูกประเมินว่าอยู่ที่ 3.5 ล้านอัตราหรือคิดเป็นร้อยละ 28.7 ของการจ้างงานทั้งหมดในปี 2011

ภาคการบริการ ภาคการบริการ มีการครอบคลุมกิจกรรมที่หลากหลายในวงกว้าง ได้แก่ การขนส่ง การโทรคมนาคม การบริการการเงิน(ธนาคาร ประกันและตลาดทุน) อสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจการบริการ สาธารณูปโภค การจัดจำหน่าย โรงแรมและการท่องเที่ยว การศึกษาและการบริการด้านสุขภาพ ภาคการบริการนั้นเป็นภาคที่มีสัดส่วนต่อ GDP ของประเทศมาเลเซียมากที่สุด ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 58.6 ของ GDP และมีอัตราการเติบโตคิดเป็นร้อยละ 6.8 และมีอัตราการจ้างงานอยู่ในภาคบริการประมาณ 6.5 ล้านอัตรา หรือคิดเป็นร้อยละ 53.3 ของการจ้างงานทั้งหมดในปี 2011

ภาคปทุมธานี ภาคการเกษตรมีส่วนส่วนของอัตราการเติบโตคิดเป็นร้อยละ 5.6 ในปี 2011 และมีสัดส่วนร้อยละ 7.3 ของ GDP การจ้างงานในภาคการเกษตรมีประมาณ 1.4 ล้านอัตรา หรือคิดเป็นร้อยละ 11.5 ของการจ้างงานทั้งหมดในปี 2011 เหมือนแรมและเหมือนหินมีอัตราการเติบโตลดลงร้อยละ 5.7 ในปี 2011 โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 6.3 ของ GDP และมีการจ้างงานในภาคเหมือนแรมและเหมือนหิน อยู่ที่ 42,000 อัตรา

แนวนโยบายเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซีย ประเทศมาเลเซียได้ตั้งเป้าหมายในการเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว (Developed Country) ให้ได้ภายในปี 2563 โดยนำเสนอวิสัยทัศน์ที่เรียกว่า Vision 2020 โดยตั้งเป้าหมายให้เศรษฐกิจมาเลเซียมีอัตราการขยายตัวให้ได้ร้อยละ 7 ต่อปี หรือมีรายได้ของประชากรอยู่ที่ 15,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อคนต่อปี ซึ่งการที่ประเทศมาเลเซียจะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น รัฐบาลมาเลเซียจะต้องให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการจัดการทั้งด้านเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ เช่น การเปิดรับการลงทุน และการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากต่างประเทศ เป็นต้น

การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซียเพื่อที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ได้อ้างอิงเป้าหมายไว้ในปี 2020 จะประกอบด้วยแนวคิดและนโยบายซึ่งเปรียบเสมือนเสาหลัก 4 ต้นที่จะช่วยผลักดันให้ประเทศมาเลเซียก้าวเข้าสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วในปี 2020 ซึ่งได้แก่

ภาพที่ 4.13 แนววิสัยทัศน์ทางด้านเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซีย ปี 2020

ที่มา: New Economic Model for Malaysia

1. Malaysia, People First, Performance Now เป็นแนวคิด (Concept) เพื่อส่งเสริมความเป็นเอกภาพของประเทศชาติ (National Unity) การยอมรับชาวมาเลเซียต่างเชื้อสาย (Ethnic Tolerance) และรัฐบาลที่มีประสิทธิภาพ (Efficient Government) โดยจะส่งเสริมคุณค่า (Value) 8 ประการในสังคมมาเลเซีย ได้แก่ (1) ความมานะบากบั่น (Perseverance) (2) การยอมรับ (Acceptance) (3) การศึกษา (Education) (4) ความซื่อตรง (Integrity) (5) ระบบสังคมที่เชื่อในการทำสำเร็จด้วยตนเอง (Meritocracy) (6) ความอ่อนน้อมถ่อมตน (Humility) (7) ความจงรักภักดี (Loyalty) และ (8) ค่านิยมในด้านความเป็นเลิศ (Culture of Excellence)

2. Government Transformation Program (GTP) เป็นนโยบายปรับปรุงและปฏิรูปการทำงานและการให้บริการของภาครัฐบาลให้ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบสนองความต้องการของประชาชน โดยกำหนดประสิทธิผลสำคัญระดับชาติ (National Key Result Areas – NKRA) 6 ประการคือ (1) ลดอาชญากรรม (2) ลดการช้อราษฎร์บังหลวง (3) ปรับปรุงผลการศึกษานักเรียน (4) ยกระดับความเป็นอยู่ของประชากรที่มีรายได้น้อย (5) ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่ชนบท (6) ปรับปรุงระบบขนส่งมวลชนในเมืองใหญ่ โดยในแต่ละเป้าหมาย หน่วยงานที่

เกี่ยวข้องจะจัดทำตัวชี้วัด (Key Performance Indicators – KPIs) และดำเนินโครงการต่างๆ เพื่อบรรลุเป้าหมาย ทั้งนี้รัฐบาลมาเลเซียได้จัดตั้ง Performance Management and Delivery Unit (PERMANDU) สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีให้เป็นหน่วยงานหลักในการติดตามการดำเนินการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ ตามนโยบาย GDP

3. New Economic Model (NEM) และ Economic Transformation Program (ETP) การปฏิรูปด้านเศรษฐกิจประกอบไปด้วยแนวคิดต้นแบบเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Model – NEM) ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับนโยบาย Economic Transformation Program (ETP)

NEM เป็นแนวคิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจซึ่งนายกรัฐมนตรีราชิบ ราซัค ได้มอบหมายให้ National Economic Advisory Council (NEAC) เป็นผู้ศึกษาและเสนอต่อรัฐบาล โดย NEM มีจุดประสงค์หลัก 3 ประการคือ การเพิ่มรายได้ (High Income) การกระจายรายได้และผลประโยชน์ให้ครอบคลุมทุกภาคส่วน (Inclusiveness) และการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainability) และกำหนดยุทธศาสตร์การปฏิรูป (Strategic Reform Initiatives – SRIs) 8 ประการเพื่อให้เศรษฐกิจมาเลเซียบรรลุเป้าหมายตาม NEM ได้แก่ (1) การผลักดันให้ภาคเอกชนเป็นผู้ขับเคลื่อนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Re-energising the private sector to lead growth) (2) การเพิ่มคุณภาพของแรงงานชาวมาเลเซีย และลดการพึ่งพาแรงงานต่างชาติ (Developing a quality workforce and reducing dependency on foreign labour) (3) ส่งเสริมการแข่งขันภายในมาเลเซีย (Creating a competitive domestic economy) (4) สร้างความแข็งแกร่งให้ระบบราชการ (Strengthening the public sector) (5) การให้สิทธิพิเศษสำหรับผู้ด้อยโอกาสที่โปร่งใสและเป็นมิตรกับระบบตลาด (Transparent and market-friendly affirmative action) (6) การสร้างคลังความรู้และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (Building the knowledge base and infrastructure) (7) ส่งเสริมปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Enhance the sources of growth) และ (8) ส่งเสริมการเจริญเติบโตแบบยั่งยืน (Ensure sustainability of growth)

ETP เป็นนโยบายการปฏิรูปทางเศรษฐกิจที่มีแนวคิด NEM เป็นรากฐาน โดยจะใช้ยุทธศาสตร์การปฏิรูป (SRIs) 8 ประการของ NEM เป็นตัวช่วยขับเคลื่อน (Enablers) และกำหนดภาคส่วนทางเศรษฐกิจที่สำคัญระดับชาติ (National Key Economic Areas – NKEA) ซึ่งจะเป็นตัวขับเคลื่อนหลัก (Drivers) ในการพัฒนาและปฏิรูปเศรษฐกิจมาเลเซีย โดยภายหลังการประกาศแนวคิด NEM เมื่อ 30 มี.ค. 2553 PERMANDU ได้จัด workshop กับภาคส่วนต่างๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนเพื่อกำหนด NKEA และต่อมาได้จัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ

(NKEA Labs) เพื่อกำหนดรายละเอียดเบื้องต้นเกี่ยวกับโครงการพัฒนาต่างๆ ในแต่ละ NKEA ซึ่งได้แก่ (1) อุตสาหกรรมปาล์มน้ำมัน (2) อุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ (3) อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (4) เกษตรกรรม (5) การท่องเที่ยว (6) การศึกษา (7) การบริการทางการแพทย์และสาธารณสุข (8) การบริการธุรกิจ (business services) (9) การเงินและการธนาคารอิสลาม (10) การสื่อสาร (communication content infrastructure) (11) การค้าปลีกและค้าส่ง และ (12) การพัฒนาพื้นที่ Greater Kuala Lumpur

4. 10th Malaysia Plan (10MP) เป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 10 ของมาเลเซีย ระยะเวลา 5 ปี ระหว่างปี ค.ศ. 2011-2015 (พ.ศ. 2554-2558) โดยมีเป้าหมายหลักคือการพัฒนาให้มาเลเซียก้าวไปสู่ High Income Country โดยรัฐบาลมาเลเซียได้ทุ่มงบประมาณ 230 พันล้านริงกิต (ประมาณ 2.3 ล้านล้านบาท) โดยเป็นงบประมาณ Physical Development 60% และเป็นงบประมาณ Non-Physical Development 40% และสามารถแบ่งสัดส่วนตามภาคส่วนต่างๆ ได้ดังนี้ งบประมาณด้านเศรษฐกิจ 55% ด้านสังคม 30% ด้านความมั่นคง 10% และ บริหารจัดการทั่วไป (General Administration) 5%

ยุทธศาสตร์หลัก (Strategic Thrust) ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 10 นั้นรัฐบาลมาเลเซียมีเป้าหมายในการดำเนินการสรุปได้ดังนี้

- การเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจของมาเลเซีย
- การรักษาระดับการจ้างงานให้มีการจ้างงานอย่างเต็มที่
- สนับสนุนให้มีการเพิ่มผลผลิตเพื่อสร้างความเจริญเติบโต
- ผลักดันการขับเคลื่อนของภาคเอกชน
- ส่งเสริมการเจริญเติบโตอย่างยั่งยืนในการบริโภคของเอกชน
- ขยายตลาดการส่งออก
- รักษาระดับการเกินดุลในดุลการชำระเงินของประเทศ
- บรรลุเป้าหมายของภาคอุตสาหกรรม
- สนับสนุนการใช้นโยบายการเงินอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 10 ของมาเลเซียนี้จะมีส่วนช่วยผลักดันให้ประเทศก้าวไปสู่การเป็นประเทศที่มีรายได้ทางเศรษฐกิจสูง แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 10 ได้กำหนดกรอบนโยบายและยุทธศาสตร์เพื่อให้ประเทศบรรลุเป้าหมายในปี 2020 โดยแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 10 ให้ความสำคัญกับ

เปลี่ยนแปลงการให้บริการของภาครัฐเพื่อเปลี่ยนแปลงมาเลเซีย (Transforming Government to transform Malaysia) การปฏิรูประบบราชการโดยเน้นหลักการสำคัญ 4 ประการคือ วัฒนธรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม ความรวดเร็วของระบบการตัดสินใจและการปฏิบัติงาน ความคุ้มค่า (value-for-money) และความซื่อสัตย์

สร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Creating the environment for unleashing economic growth) โดยจะเน้น การสนับสนุนให้ภาคเอกชนเป็นผู้ผลักดันหลักของเศรษฐกิจมาเลเซีย สนับสนุนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรม ปฏิรูปบทบาทของภาครัฐต่อภาคเอกชนพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่งเสริมการแข่งขันของมาเลเซีย ในตลาดโลก พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน และเน้นการพัฒนาพื้นที่และภาคส่วนที่จะเป็น engine of growth

ก้าวไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมแบบมีส่วนร่วม (Moving towards inclusive socioeconomic development) โดยจะเน้น การยกระดับฐานะและความเป็นอยู่ของประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำ (bottom 40% households) ยกกระตือรือร้นทางเศรษฐกิจของชาวบุมิบุตร โดยยังคงเป้าหมายให้ชาวบุมิบุตรถือครองหุ้นส่วนกิจการไม่ต่ำกว่า 30% ในระดับมหภาค (30% Bumiputera corporate equity ownership at macro level) เร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ประชาชนทุกคนเข้าถึงได้และส่งเสริมสังคมที่ก้าวหน้าและมีส่วนร่วม (progressive and more inclusive) ตามแนวคิด 1Malaysia

พัฒนาและรักษาทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ (Developing and retaining first-World talent base) โดยจะเน้นการปฏิรูประบบการศึกษาเพื่อปรับปรุงผลการเรียน การยกระดับฝีมือแรงงานชาวมาเลเซีย เพื่อเพิ่มโอกาสการได้รับการจ้างงาน และการปฏิรูปตลาดแรงงานเพื่อให้มาเลเซียเป็นประเทศที่มีรายได้สูง

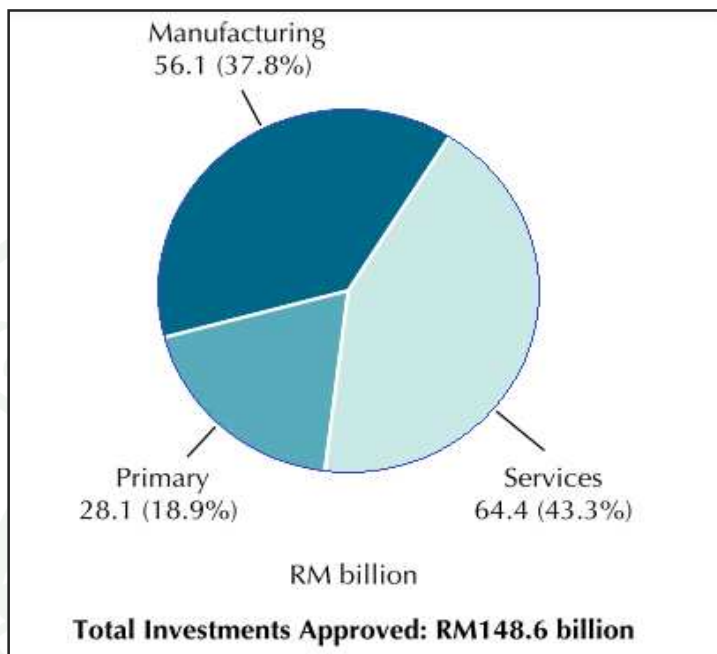
พัฒนาสภาพแวดล้อมซึ่งช่วยส่งเสริมคุณภาพชีวิต (Building an environment that enhances quality of life) โดยจะเน้น การพัฒนาพื้นที่อยู่อาศัยสำหรับประชาชนให้น่าอยู่ การพัฒนาระบบขนส่งมวลชนโดยยึดความต้องการของประชาชนเป็นหลัก ปฏิรูประบบสาธารณสุขเพื่อยกระดับคุณภาพและให้ประชาชนทุกคนเข้าถึงได้ โครงการเคหะสงเคราะห์เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบ้านที่มีคุณภาพและสามารถ เป็นเจ้าของได้ การให้บริการระบบสาธารณสุขปโภคที่มีประสิทธิภาพ ลดอาชญากรรมเพื่อให้ชุมชนปลอดภัยขึ้น และให้ความสำคัญกับพื้นฐานสิ่งแวดล้อม (Environmental Endowments) ของมาเลเซีย

ผลการดำเนินงานด้านการลงทุนของมาเลเซีย

ในปี 2011 ประเทศมาเลเซียได้เริ่มมีการส่งเสริมนโยบายอย่างมีเป้าหมายที่ชัดเจน ในนโยบาย Economic Transformation Programme (ETP) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 10 ของมาเลเซียระยะเวลา 5 ปี ระหว่างปี ค.ศ. 2011-2015 (พ.ศ. 2554-2558) 10th Malaysia Plan (10MP) เป็นการจัดทำโดยรัฐบาล โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ประเทศมาเลเซียนั้นมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปสู่การเป็นประเทศที่มีรายได้ทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับที่สูงหรือกลายเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว การปฏิรูปด้านเศรษฐกิจประกอบไปด้วยแนวคิดต้นแบบเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Model – NEM) ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับนโยบาย Economic Transformation Program (ETP) ซึ่งในปัจจุบันประเทศมาเลเซียเป็นประเทศที่มีการแข่งขันทางด้านต้นทุนและยังคงเป็นประเทศที่มีความสามารถในการดึงดูดโครงการการลงทุนต่างๆ ให้เข้ามาทำการลงทุนได้อย่างต่อเนื่อง

ในปี 2011 การลงทุนที่ได้รับการอนุมัติในระบบเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซียมีมูลค่าอยู่ที่ประมาณ 148.6 พันล้านริงกิต ซึ่งส่วนของการลงทุนที่ได้รับการอนุมัตินี้มีภาคการผลิต ภาคการบริการและภาคปฐมภูมิ ซึ่งมีโครงการที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดจำนวน 4,964 โครงการ และถูกคาดการณ์ว่าจะมีโอกาสในตำแหน่งงานประมาณ 149,496 อัตรา การลงทุนที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดมีจำนวนมากกว่าการลงทุนเฉลี่ยต่อปี ที่มีเป้าหมายอยู่ที่ 115 พันล้านริงกิต ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 10 ของมาเลเซียซึ่งคิดเป็นร้อยละ 29.2 สิ่งนี้เป็นการยืนยันได้ถึงการประสบความสำเร็จในปีแรกของการประกาศใช้แผนนโยบาย ETP ซึ่งสามารถใช้เป็นตัวบ่งชี้ว่าประเทศมาเลเซียนั้นจะสามารถก้าวไปสู่ความสำเร็จในเป้าหมายที่กำหนดไว้ด้านการลงทุนภายใต้ต้นนโยบายของ ETP ในปี 2020 ที่จะเปลี่ยนประเทศมาเลเซียให้ก้าวไปสู่ประเทศที่มีระดับรายได้ประชาชาติที่สูง หรือเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วได้และอีกหนึ่งตัวบ่งชี้ในทางบวก คือ

การลงทุนที่ได้รับการอนุมัติใน National Key Economic Areas (NKEAs) ระบุว่า มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 87.4 พันล้านริงกิต หรือคิดเป็นร้อยละ 58.8 ของการลงทุนทั้งหมด

ภาพที่ 4.14 การลงทุนที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดในประเทศมาเลเซีย ในปี 2011
ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

ตารางที่ 4.7 การลงทุนที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดในประเทศมาเลเซีย ในปี 2010 – 2011

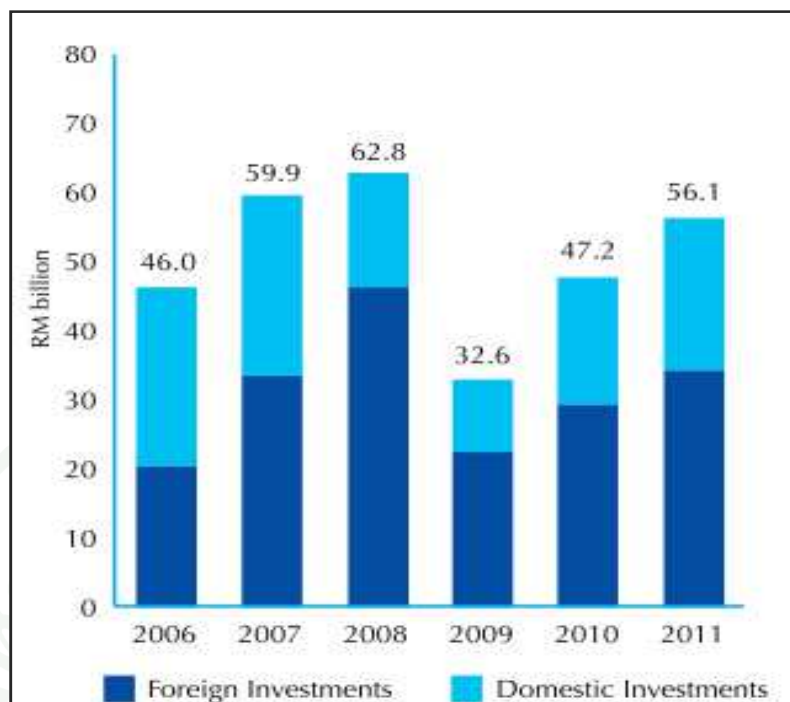
Sectors	2011		2010	
	Number	Total Capital Investment (RM million)	Number	Total Capital Investment (RM million)
Primary	161	28,114.1	157	21,661.5
Manufacturing	846	56,086.8	910	47,177.0
Services	3,957	64,352.8	3,301	36,742.5
Total	4,964	148,553.7	4,368	105,581.0

ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

ภาคการบริการถูกคาดการณ์ว่าเป็นภาคที่ขับเคลื่อนการเจริญเติบโตของระบบเศรษฐกิจที่ดี ในระหว่าง 10 ปีนี้ การลงทุนที่ได้รับการอนุมัติในภาคการบริการในปี 2011 เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 75.5 หรือมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 64.4 พันล้านริงกิต ซึ่งเมื่อเทียบกับในปี 2010 นั้นมีมูลค่าการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติอยู่ที่ 36.7 พันล้านริงกิต และมีจำนวนโครงการที่ได้รับการอนุมัติเท่ากับ 3,957 โครงการ ซึ่งถูกคาดการณ์ว่าจะสามารถจ้างงานได้จำนวน 43,784 อัตรา ในการลงทุนภายในประเทศ ในส่วนของภาคการบริการนั้น มีมูลค่าการลงทุนที่มากที่สุดเท่ากับ 48.2 พันล้านริงกิต หรือคิดเป็นร้อยละ 74.8 และในส่วนของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในส่วนของภาคการบริการมีมูลค่าเท่ากับ 16.2 พันล้านริงกิต หรือคิดเป็นร้อยละ 25.2 ของการลงทุนทั้งหมดในปี 2011 ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้นจากในปี 2010 ที่มีมูลค่าเท่ากับ 4.1 พันล้านริงกิต

สาเหตุหลักมาจากหลายบริษัทข้ามชาติ (MNCs) ซึ่งได้เลือกที่ประเทศมาเลเซียเป็นศูนย์กลางการดำเนินงานทั่วโลก ซึ่งโครงการเหล่านี้มีการลงทุนอย่างมีนัยสำคัญมากที่จะมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจภายในภาคอสังหาริมทรัพย์ซึ่งเป็นส่วนย่อยของภาคบริการนั้นยังคงเป็นผู้นำในมูลค่าการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติเท่ากับ 16.9 พันล้านริงกิตแล้วตามด้วยการขนส่ง, พลังงาน และการสื่อสารโทรคมนาคม ตามลำดับ การเปิดเสรีเพิ่มเติมของสาขาย่อยในภาคบริการในปี 2012 นั้นมีการคาดการณ์ว่าจะสามารถเพิ่มระดับการแข่งขันของภาคบริการภายในประเทศ ซึ่งได้รับการระบุโดยรัฐบาลในแนวนโยบาย ETP อย่างมีนัยสำคัญ

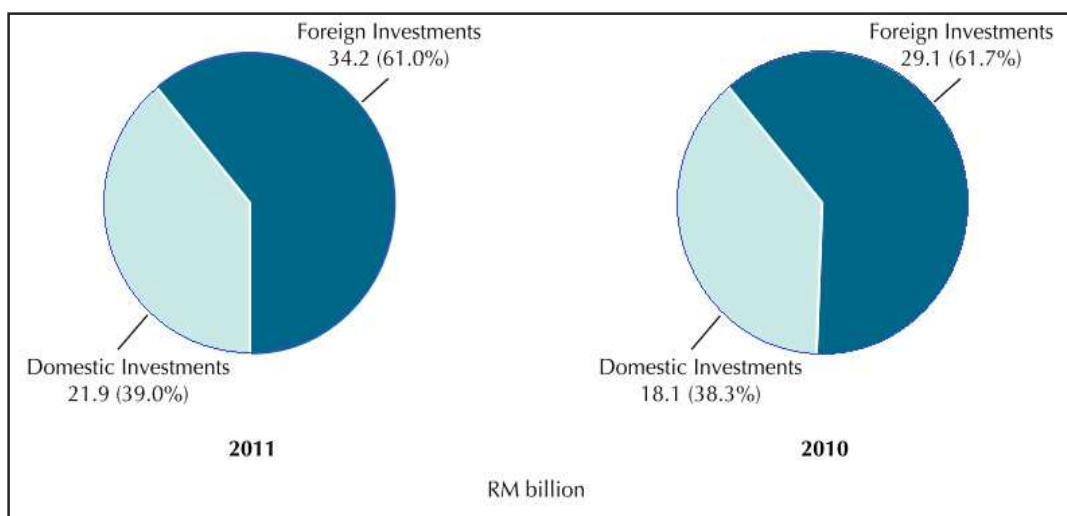
ภาคการผลิตถูกคาดการณ์ว่าจะยังคงเป็นภาคที่มีส่วนที่ทำให้เกิดการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญในปี 2011 ประเทศมาเลเซียยังคงสามารถดึงดูดการลงทุนที่มีคุณภาพให้เข้ามาในภาคการผลิตเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการแข่งขันของประเทศในด้านการลงทุนในเทคโนโลยีระดับสูงในภูมิภาค โดยมีโครงการที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดในปี 2011 รวม 846 โครงการด้วยกัน ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนจำนวน 56.1 พันล้านริงกิต เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2010 นั้นมีจำนวนโครงการเท่ากับ 910 โครงการโดยมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 47.2 พันล้านริงกิต

ภาพที่ 4.15 การลงทุนในโครงการที่ได้รับการอนุมัติในปี 2006 – 2011

ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

ประเทศมาเลเซียยังคงเป็นประเทศที่เป็นจุดหมายหมายของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภูมิภาค และสามารถดึงดูดระดับการลงทุนต่างประเทศในภาคการผลิตได้อย่างต่อเนื่อง การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในโครงการที่ได้นับการอนุมัติ ในปี 2011 นั้นมีมูลค่าเท่ากับ 34.2 พันล้านริงกิต (61%) เมื่อเทียบกับในปี 2010 แล้วมีมูลค่าการลงทุนอยู่ที่ 29.1 พันล้านริงกิตใน ส่วนของนักลงทุนในประเทศก็ถือว่ามีความโดดเด่นเช่นกันซึ่งมูลค่าการลงทุนภายในประเทศที่ได้รับการอนุมัติในภาคการผลิตมีการเพิ่มสูงขึ้นจาก 18.1 พันล้านริงกิต ในปี 2010 มาเป็น 21.9 พันล้านริงกิต ในปี 2011 หรือคิดเป็นร้อยละ 39 ของการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดในปี 2011

ภาพที่ 4.16 แหล่งที่มาของการลงทุนในโครงการที่ได้รับการอนุมัติ ในปี 2010 – 2011
ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

โครงการหลักที่ได้รับการอนุมัติในปี 2011 เป็นโครงการใหม่ 511 โครงการโดยมีมูลค่าการลงทุนทั้งหมดเท่ากับ 33.1 พันล้านริงกิตหรือคิดเป็นร้อยละ 59 ของการลงทุนทั้งหมด ในส่วนของการลงทุนภายในประเทศมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 12.9 พันล้านริงกิต (39%) ในขณะที่การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นมีมูลค่าการลงทุนอยู่ที่ 20.2 พันล้านริงกิต (61%)

แนวโน้มของการขยายตัว / ความหลากหลายโดยบริษัทผู้ผลิตที่มีอยู่อย่างต่อเนื่องในปี 2011 นั้นมีโครงการที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดมี 335 โครงการที่มีการขยายตัวมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 23 พันล้านริงกิต หรือคิดเป็นร้อยละ 41 ของการลงทุนทั้งหมด

ตารางที่ 4.8 โครงการในภาคการผลิตที่ได้รับการอนุมัติในปี 2010 – 2011

	New		Expansion/Diversification		Total	
	2011	2010	2011	2010	2011	2010
Number	511	537	335	373	846	910
Potential Employment	56,636	47,560	43,897	49,759	100,533	97,319
Total Proposed Capital Investment (RM million)	33,089.5	23,894.7	22,997.3	23,282.3	56,086.8	47,177.0
- Local (RM million)	12,923.8	12,183.9	9,014.1	5,936.6	21,937.9	18,120.4
- Foreign (RM million)	20,165.7	11,710.8	13,983.2	17,345.8	34,148.9	29,056.6

ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

โครงการที่เน้นปัจจัยทุนเป็นหลัก การเพิ่มสูงขึ้นในการแข่งขันด้านการผลิตด้วยต้นทุนต่ำอย่างเช่นในประเทศจีน อินเดีย และเวียดนามนั้น ซึ่งประเทศมาเลเซียไม่สามารถทำการแข่งขันในพื้นที่การผลิตต้นทุนต่ำสุดได้ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่เพิ่มมากขึ้นนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการที่รัฐบาลจะต้องพยายามในการดึงดูดการลงทุนในพื้นที่ของการเจริญเติบโตใหม่ๆ เทคโนโลยีใหม่ อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูง, เทคโนโลยีขั้นสูงและอุตสาหกรรมที่เน้นปัจจัยทุนเป็นหลัก และการวิจัยและการพัฒนา (R & D) ความพยายามดังกล่าวของรัฐบาลนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อจะทำให้ประเทศมาเลเซียกลายเป็นประเทศมีรายได้สูงในปี 2020

การใช้ปัจจัยทุนเป็นหลักนั้นสามารถวัดได้โดย การลงทุนในปัจจัยทุนต่อการจ้างงาน Capital Investment per Employee (CIPE) สัดส่วนของโครงการที่ได้รับการอนุมัติในปี 2011 นั้นมีมูลค่าเท่ากับ 557,894 ริงกิต ซึ่งเมื่อเทียบกับปี 2010 จะมีมูลค่าเท่ากับ 484,767 ริงกิต อัตราส่วน CIPE ของโครงการในภาคการผลิตนั้นมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นตั้งแต่ปี 1990 (167,638 ริงกิต) การสะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มทั่วไปนี้บ่งชี้ได้ว่ามีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้นในปัจจัยทุน, มูลค่าเพิ่มสูงและโครงการเทคโนโลยีขั้นสูง

ในปี 2011 นั้นมีโครงการที่มีมูลค่าการลงทุน 100 ล้านบาทหรือมากกว่า มีทั้งหมด 92 โครงการด้วยกัน ซึ่งมี 11 โครงการที่มีมูลค่าการลงทุนมากกว่า 1 พันล้านบาท ซึ่งมูลค่าการลงทุนทั้งหมดของทั้ง 92 โครงการมีมูลค่าถึง 46.9 พันล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 83.6 ของการอนุมัติการลงทุนทั้งหมด มีทั้งที่เป็นโครงการใหม่และการขยายโครงการ (New and Expansion/Diversification) ดังตารางที่ 4.9

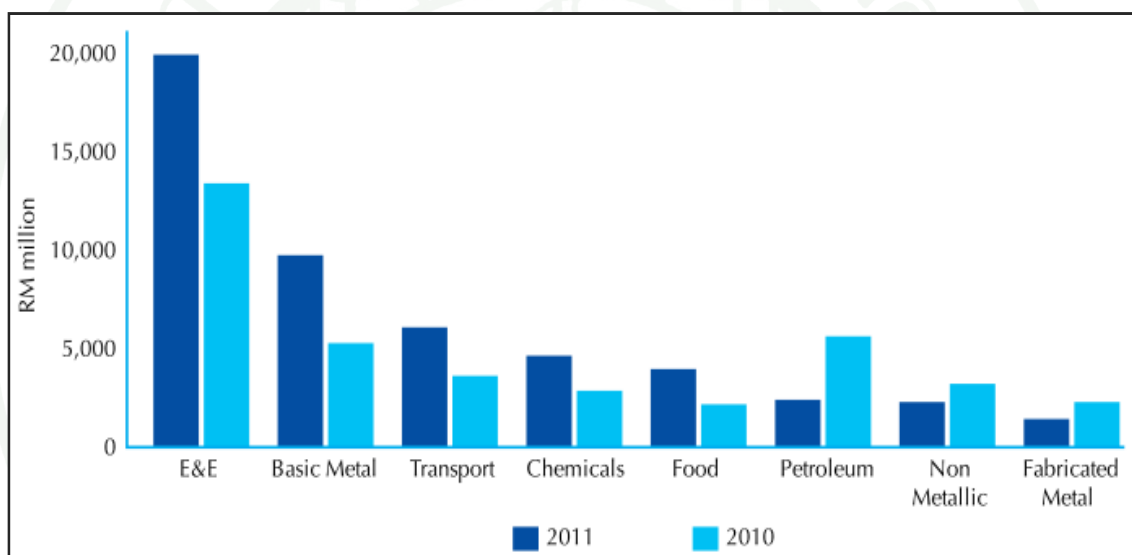
ตารางที่ 4.9 โครงการในภาคการผลิตที่ได้รับการอนุมัติด้วยมูลค่าการลงทุนตั้งแต่ 100 ล้านบาทขึ้นไป ในปี 2011

Industry	New			Expansion/Diversification			Total					
	Number	Domestic Investment	Foreign Investment	Total	Number	Domestic Investment	Foreign Investment	Total	Number	Domestic Investment	Foreign Investment	Total
		(RM million)	(RM million)	(RM million)		(RM million)	(RM million)	(RM million)		(RM million)	(RM million)	(RM million)
Electronics & Electrical Products	9	769.8	9,634.5	10,404.2	19	68.2	8,204.4	8,272.6	28	837.9	17,838.9	18,676.8
Basic Metal Products	8	4,708.6	2,286.3	6,994.9	5	1,217.2	1,149.2	2,366.4	13	5,925.8	3,435.4	9,361.3
Transport Equipment	10	890.6	568.6	1,459.2	5	3,211.0	258.6	3,469.6	15	4,101.7	827.1	4,928.8
Chemical & Chemical Products	4	614.3	2,442.3	3,056.7	3	661.7	331.6	993.3	7	1,276.0	2,773.9	4,049.9
Food Manufacturing	8	632.0	1,543.1	2,175.1	2	-	468.4	468.4	10	632.0	2,011.5	2,643.5
Petroleum Products (Inc. Petrochemicals)	1	-	100.0	100.0	4	1,673.9	846.9	2,520.7	5	1,673.9	946.9	2,620.7
Non-Metallic Mineral Products	3	960.0	2,084.0	2,084.0	1	-	120.0	120.0	4	960.0	1,244.0	2,204.0
Wood & Wood Products	1	652.7	652.7	652.7	-	-	-	-	1	652.7	-	652.7
Fabricated Metal Products	2	286.2	539.7	539.7	1	-	111.0	111.0	3	286.2	364.5	650.7
Scientific & Measuring Equipment	1	-	127.5	127.5	1	-	180.0	180.0	2	-	307.5	307.5
Rubber Products	-	-	-	-	1	217.9	23.2	241.1	1	217.9	23.2	241.1
Paper, Printing & Publishing	-	-	-	-	1	-	216.9	216.9	1	-	216.9	216.9
Textiles & Textile Products	-	-	-	-	1	-	195.0	195.0	1	-	195.0	195.0
Machinery & Equipment	-	-	-	-	1	-	141.8	141.8	1	129.1	12.8	141.8
TOTAL	47	9,514.2	18,079.7	27,593.9	45	7,179.0	19,296.7	19,296.7	92	16,693.2	30,197.5	46,890.7

ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

โครงการที่เน้นปัจจัยทุนเป็นหลักนั้นมีอุตสาหกรรมหลักๆ ดังนี้ อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (E & E) (28 โครงการ/ 18.7 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์โลหะพื้นฐาน (13 โครงการ /9.4 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมเครื่องอุปกรณ์การขนส่ง (15 โครงการ / 4.9 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมสารเคมีและผลิตภัณฑ์เคมี (7 โครงการ /4 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมการผลิตอาหาร (10 โครงการ /2.6 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมปิโตรเลียมรวมทั้งผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี (5 โครงการ/2.6 พันล้านริงกิต) และอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ที่ไม่ใช่จากแร่โลหะ (4 โครงการ /2.2 พันล้านริงกิต)

โครงการที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรม

ภาพที่ 4.17 โครงการการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติรายสาขาอุตสาหกรรม ในปี 2010 – 2011

ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

ในปี 2011 อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (E & E) ยังคงเป็นอุตสาหกรรมผู้นำหลักทั้งทางด้านจำนวนโครงการที่ได้รับการอนุมัติ ซึ่งมีจำนวนโครงการ 129 โครงการ และมีมูลค่าการลงทุนสูงถึง 20.1 พันล้านริงกิต และอัตราการจ้างงานอยู่ที่ 42,688 อัตรา ซึ่งมูลค่าการลงทุนนั้นจะมาจากการลงทุนภายในประเทศและการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งมีมูลค่าการลงทุน 1.4 พันล้านริงกิต และ 18.7 พันล้านริงกิต ตามลำดับ ตามมาด้วยอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์โลหะพื้นฐานมีจำนวนโครงการ 38 โครงการ มีอัตราการจ้างงานอยู่ที่ 6,653 อัตรา มีมูลค่าการลงทุน 9.9 พันล้านริงกิต ซึ่งมูลค่าการลงทุนนั้นจะมาจากการลงทุนภายในประเทศและการลงทุนจากต่างประเทศ

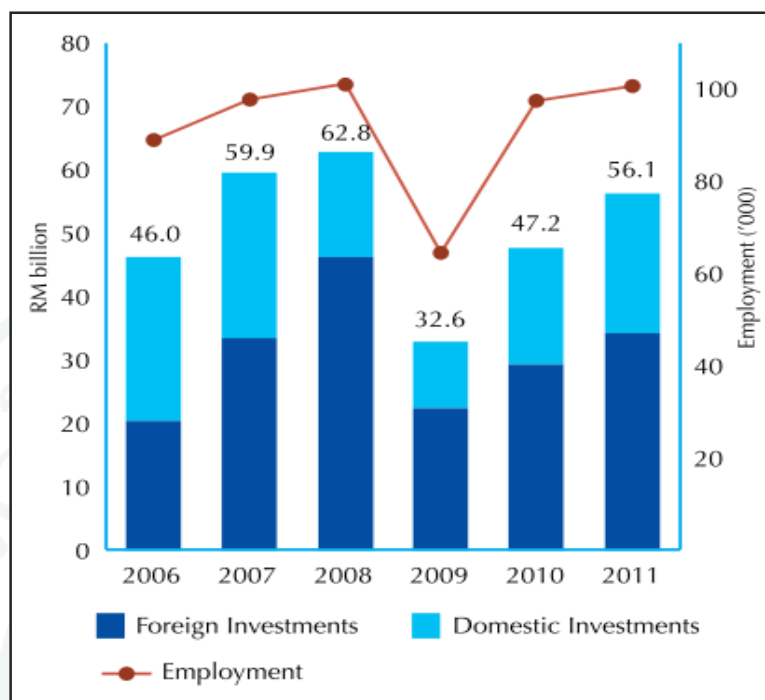
ซึ่งมีมูลค่าการลงทุน 6.3 พันล้านบาท และ 3.6 พันล้านบาท ตามลำดับ, อุตสาหกรรมเครื่องอุปโภคบริโภค มีจำนวนโครงการ 110 โครงการ มีอัตราการจ้างงานอยู่ที่ 9,727 อัตรา มีมูลค่าการลงทุน 6 พันล้านบาท ซึ่งมูลค่าการลงทุนนั้นจะมาจากการลงทุนภายในประเทศและจากการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งมีมูลค่าการลงทุน 4.9 พันล้านบาท และ 1.1 พันล้านบาท ตามลำดับ, อุตสาหกรรมสารเคมีและผลิตภัณฑ์เคมีมีมูลค่าการลงทุน 5 พันล้านบาท, อุตสาหกรรมการผลิตอาหาร มีมูลค่าการลงทุน 3.7 พันล้านบาท, อุตสาหกรรมปิโตรเลียมรวมทั้งผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีมีมูลค่าการลงทุน 2.7 พันล้านบาท อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ที่ไม่ใช่จากแร่โลหะ มีมูลค่าการลงทุน 2.6 พันล้านบาท และผลิตภัณฑ์โลหะประดิษฐ์ มีมูลค่าการลงทุน 1.4 พันล้านบาท อุตสาหกรรมทั้ง 8 อุตสาหกรรมนี้คิดมูลค่าการลงทุนทั้งหมด เป็น 51.4 พันล้านบาทหรือคิดเป็นร้อยละ 91.6 ของเงินลงทุนทั้งหมดที่ได้รับการอนุมัติ

ตารางที่ 4.10 โครงการในภาคการผลิตที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรม ในปี 2010 – 2011

Industry	2011					2010				
	Number	Employment	Domestic Investment	Foreign Investment	Total	Number	Employment	Domestic Investment	Foreign Investment	Total
			(RM million)	(RM million)	(RM million)			(RM million)	(RM million)	(RM million)
Electronics & Electrical Products	129	42,688	1,357.7	18,703.7	20,061.4	126	29,212	1,451.3	11,842.3	13,293.6
Basic Metal Products	38	6,653	6,329.3	3,587.4	9,916.7	48	6,901	1,649.6	3,595.5	5,245.1
Transport Equipment	110	9,727	4,911.8	1,066.3	5,978.1	90	13,159	2,784.7	745.4	3,530.2
Chemical & Chemical	69	2,976	1,729.5	3,220.6	4,950.1	89	2,224	1,094.6	1,735.6	2,830.2
Food Manufacturing	64	5,438	1,125.9	2,567.9	3,693.8	73	4,555	1,224.9	1,215.5	2,440.4
Petroleum Products	15	405	1,712.8	968.5	2,681.2	12	618	4,663.5	1,089.4	5,752.8
Non-Metallic Mineral	25	1,852	1,099.5	1,464.0	2,563.5	30	3,266	974.7	2,237.4	3,212.1
Fabricated Metal Products	63	4,153	619.8	804.7	1,424.5	73	5,577	1,004.9	1,524.3	2,529.2
Wood & Wood Product	45	3,194	910.7	83.4	994.0	42	3,133	238.9	49.3	288.1
Machinery & Equipment	74	3,936	492.8	251.4	744.2	92	6,653	896.6	1,019.4	1,916.0
Plastic Products	55	3,032	394.7	271.0	665.7	72	3,691	524.8	255.8	780.6
Rubber Products	19	4,248	538.3	91.2	629.5	34	6,764	743.0	172.7	915.6
Paper, Printing & Publishing	37	2,100	214.9	318.7	533.6	10	527	224.7	70.0	294.7
Scientific & Measuring Equipment	11	1,616	78.1	356.4	434.5	34	3,452	175.7	2,179.8	2,355.6
Furniture & Fixtures	60	5,479	251.5	54.6	306.1	42	5,163	201.8	241.2	443.0
Textiles & Textile Products	14	1,356	55.0	236.1	291.1	21	1,389	125.1	500.5	625.6
Beverages & Tobacco	4	149	14.1	25.4	39.5	7	424	109.1	2.1	111.2
Miscellaneous	14	1,531	101.5	77.7	179.2	15	611	32.4	580.5	612.8
TOTAL	846	100,533	21,937.9	34,148.9	56,086.8	910	97,319	18,120.4	29,056.6	47,177.0

ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

โอกาสการจ้างงาน

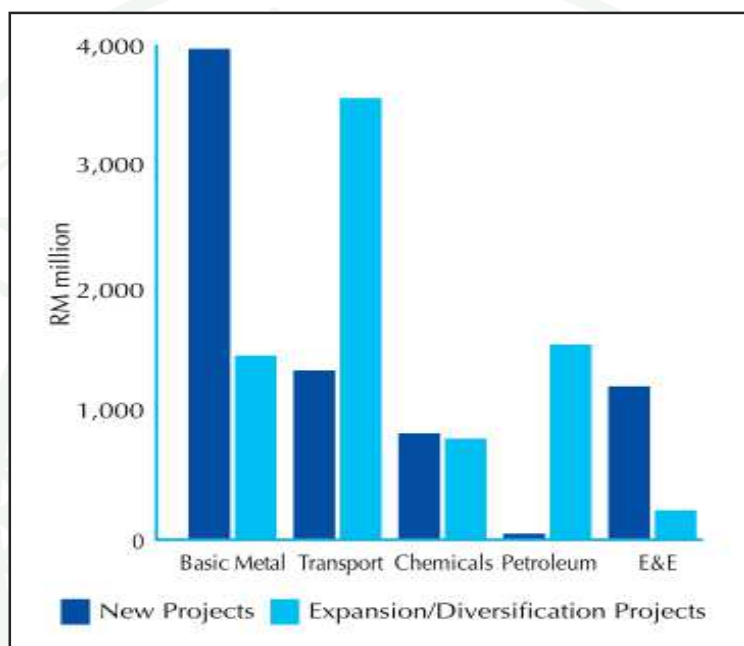

ภาพที่ 4.18 การลงทุนและการจ้างงานในโครงการที่ได้รับการอนุมัติในปี 2006 – 2011

ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

แรงงานที่มีทักษะนั้นมีความจำเป็นมากกับบริษัทผู้ผลิตเพื่อที่จะสามารถแข่งขันกับตลาดโลกได้ การเปลี่ยนแปลงของบุคลากรในภาคการผลิตเริ่มมีสัดส่วนบุคลากรที่มีทักษะอยู่ในระดับสูงมากขึ้น โครงการที่ได้รับการอนุมัติในปี 2011 นั้นถูกคาดการณ์ว่าจะมีโอกาสการจ้างงานทั้งหมด 100,533 อัตรา ซึ่งจำนวน 62,584 อัตราหรือร้อยละ 62.3 จะอยู่ในภาคการบริหารจัดการ, ทางด้านเทคนิคและประเภทบุคลากรที่มีทักษะ อุตสาหกรรมซึ่งคาดว่าจะสามารถสร้างงานมากที่สุด คืออุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (E&E) (42,688), ภาคอุปกรณ์การขนส่ง (9,727), อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์โลหะพื้นฐาน (6,653), อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์และเครื่องตกแต่ง (5,479) และอุตสาหกรรมการผลิตอาหาร (5,438) ดังตารางที่ 4.10

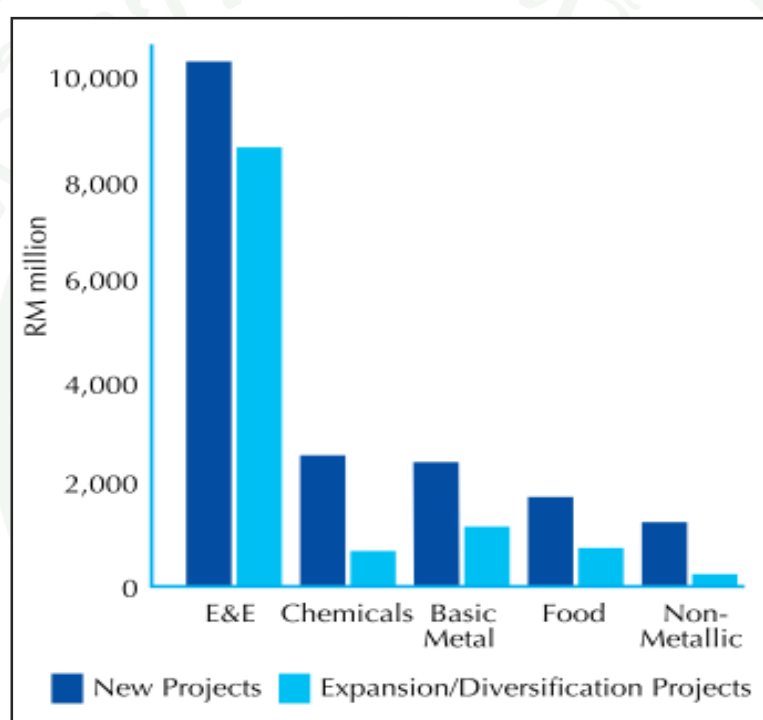
การลงทุนในประเทศ การลงทุนในประเทศของโครงการที่ได้รับการอนุมัติในปี 2011 เพิ่มขึ้นร้อยละ 21 จากมูลค่าการลงทุน 18.1 พันล้านริงกิตในปี 2010 มาเป็น 21.9 พันล้านริงกิต ในปี 2011 บริษัทนักลงทุนในประเทศนั้นมีความสนใจในภาคการผลิตอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากรัฐบาลมีการส่งเสริมการลงทุนในประเทศอย่างแข่งขันดังที่ระบุไว้ใน ETP และ 10MP การลงทุนในประเทศคิดเป็นร้อยละ 39 ของเงินลงทุนที่ได้รับอนุมัติรวมในปี 2011

ภาพที่ 4.19 โครงการการลงทุนในประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรมหลักในปี 2011
ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

การลงทุนในประเทศที่ได้รับการอนุมัติในปี 2011 ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในโครงการใหม่ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนถึง 12.9 พันล้านริงกิต ขณะที่การลงทุนในโครงการที่มีการขยายเพิ่มเติมมีมูลค่าการลงทุน 9 พันล้านริงกิต โดยที่การลงทุนในประเทศส่วนมากจะทำการลงทุนในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์โลหะพื้นฐาน (6.3 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมเครื่องอุปโภคภัณฑ์ขนส่ง (4.9 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมสารเคมีและผลิตภัณฑ์เคมี (1.7 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมปิโตรเลียมรวมทั้งผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี (1.7 พันล้านริงกิต) และอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (E&E) (1.4 พันล้านริงกิต)

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ แม้ว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะมีการเพิ่มขึ้นอย่างมากทั้งในระดับโลกและระดับภูมิภาค แต่ประเทศมาเลเซียก็ยังประสบความสำเร็จในการดึงดูดในระดับสูงของการลงทุนจากต่างประเทศในภาคการผลิตในปี 2011 มูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติในปี 2011 มีจำนวน 34.2 พันล้านริงกิต เทียบกับ 29.1 พันล้านริงกิต ในปี 2010 ซึ่งนักลงทุนจากต่างประเทศมีความสนใจลงทุนในโครงการที่มีคุณภาพในพื้นที่ที่มีการเติบโต และเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่เน้นเกี่ยวกับการใช้ปัจจัยทุนเป็นหลัก, ความรู้, การเพิ่มมูลค่าเพิ่มและเทคโนโลยีระดับสูง

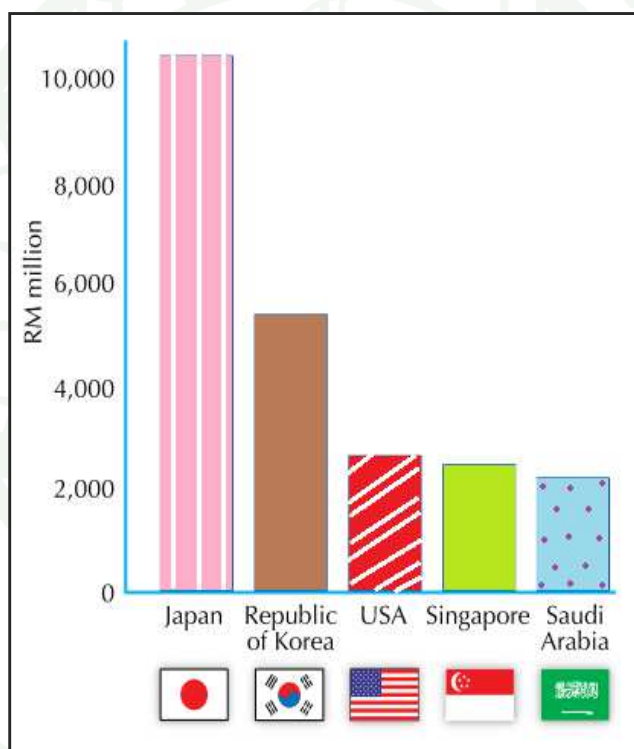

ภาพที่ 4.20 โครงการการลงทุนจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรมหลักปี 2011
ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

การลงทุนจากชาวต่างชาติในโครงการใหม่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 20.2 พันล้านริงกิต โดยที่การลงทุนจากต่างประเทศส่วนใหญ่จะมาจากการลงทุนในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (E&E) (10.1 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมสารเคมีและผลิตภัณฑ์เคมี (2.6 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์โลหะพื้นฐาน (2.4 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมการผลิตอาหาร (1.8 พันล้านริงกิต) และอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ที่ไม่ใช่จากแร่โลหะ (1.2 พันล้านริงกิต)

นักลงทุนจากต่างประเทศยังคงมีการกลับมาลงทุนและมีการขยายให้ผลผลิตหรือผลิตภัณฑ์ให้มีการเพิ่มมูลค่าที่สูงขึ้นและมีการดำเนินกิจการให้มีศักยภาพในการแข่งขันที่เพิ่มสูงขึ้นในประเทศ การลงทุนจากต่างประเทศในการขยายโครงการนั้นมีมูลค่ารวมทั้งหมด 14 พันล้านริงกิต เงินลงทุนส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (E & E) (8.6 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์โลหะพื้นฐาน (1.2 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมรวมถึงปิโตรเคมี (864.6 ล้านริงกิต), อุตสาหกรรมการผลิตอาหาร (806.8 ล้านริงกิต), สารเคมีและผลิตภัณฑ์เคมี (637.5 ล้านริงกิต)

แหล่งที่มาที่สำคัญของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

ภาพที่ 4.21 แหล่งที่มาของการลงทุนจากต่างประเทศในโครงการที่ได้รับอนุมัติในปี 2011
ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

แหล่งที่มาที่สำคัญของการลงทุนจากต่างประเทศในโครงการที่ได้รับอนุมัติในปี 2011 ใน 5 อันดับแรก คือ ประเทศญี่ปุ่น (10.1 พันล้านริงกิต), สาธารณรัฐเกาหลี (5.2 พันล้านริงกิต), ประเทศสหรัฐอเมริกา (2.5 พันล้านริงกิต), ประเทศสิงคโปร์ (2.48 พันล้านริงกิต) และประเทศซาอุดีอาระเบีย (2.2 พันล้านริงกิต) มูลค่าการลงทุนทั้ง 5 ประเทศดังกล่าวนี้คิดเป็นร้อยละ 66 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด

ตารางที่ 4.11 แหล่งที่มาของการลงทุนจากต่างประเทศในโครงการภาคการผลิตที่ได้รับอนุมัติ
ปี 2010 – 2011

(หน่วย: ล้านริงกิต)

Country	2011		2010	
	Number	Foreign Investment	Number	Foreign Investment
Japan	77	10,101,843,184	61	4,029,364,662
Korea, Republic of	10	5,185,122,961	7	199,242,514
USA	21	2,508,973,082	47	11,738,585,537
Singapore	88	2,477,713,827	81	2,156,733,013
Saudi Arabia	1	2,170,930,000	1	1,582,188
Germany	13	1,951,184,609	16	1,936,669,154
Taiwan	23	1,394,403,650	41	1,255,894,186
China	20	1,194,224,823	20	639,534,090
Netherlands	14	1,010,043,358	13	934,583,868
Indonesia	4	692,522,338	9	12,729,895
Canada	7	449,131,105	1	27,970,000
Hong Kong	10	394,929,855	11	2,766,457,013
Switzerland	5	353,530,245	5	574,151,271
Cayman Islands	5	346,981,038	1	40,600,000
Australia	17	290,530,077	13	68,582,702
Sweden	6	276,194,146	6	21,971,152
Turkey	1	270,000,000	-	-
India	5	247,558,022	12	49,922,630
Thailand	3	241,533,800	5	159,519,699
United Kingdom	11	240,673,279	16	328,684,529
France	5	177,455,180	5	210,392,878
Others	99	470,844,457	50	1,594,687,875
TOTAL	-	34,148,867,413	-	29,056,604,806

ที่มา: Malaysia Investment Performance (2011)

ประเทศญี่ปุ่น นั้นเป็นประเทศที่เป็นแหล่งของการลงทุนจากต่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดในปี 2011 ด้วยโครงการการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติมูลค่า 10.1 พันล้านริงกิต โดยที่มูลค่าการลงทุนในโครงการใหม่เท่ากับ 6.9 พันล้านริงกิต (24 โครงการ) ขณะที่การลงทุนในส่วนขยายโครงการมีมูลค่าทั้งหมด 3.2 พันล้านริงกิต (53 โครงการ) การลงทุนจากประเทศญี่ปุ่นส่วนใหญ่ขึ้นเป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (E&E) (31โครงการ /9.1 พันล้านริงกิต), อุตสาหกรรมเครื่องอุปโภคบริโภคขนส่ง (9 โครงการ / 325.8 ล้านริงกิต), อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมรวมทั้งปิโตรเคมี (2 โครงการ /168.7 ล้านริงกิต), อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์โลหะพื้นฐาน (3 โครงการ /158.6 ล้านริงกิต) และอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ที่ไม่ใช่จากแร่โลหะ (2 โครงการ /138.9 ล้านริงกิต) ซึ่งมีการลงทุนขนาดใหญ่จากประเทศญี่ปุ่นซึ่งส่วนใหญ่ คือ

1. โครงการใหม่ที่จะภายใต้การดำเนินการออกแบบ, การพัฒนาและการผลิตของซิลิคอนเวเฟอร์เซลล์แสงอาทิตย์, เซลล์และโมดูล ด้วยมูลค่าการลงทุนเป็นจำนวนเงิน 4.6 พันล้านริงกิต
2. โครงการใหม่สำหรับการผลิตพื้นผิวขั้นสูงสำหรับเซมิคอนดักเตอร์ด้วยมูลค่าการลงทุนเป็นจำนวนเงิน 1.8 พันล้านริงกิต
3. โครงการขยายการลงทุนด้วยมูลค่าการลงทุน 1.4 พันล้านริงกิต สำหรับการผลิตเทปบันทึกเสียงกึ่งอัตโนมัติและเครื่องเล่น รวมทั้งแผ่นดิสก์ CD-ROM, ไร้ระบบ hi-fi สเตอริโอ และวิทยุ /เทปบันทึกเสียง

สาธารณรัฐเกาหลี เป็นประเทศที่เป็นแหล่งของการลงทุนจากต่างประเทศใหญ่เป็นอันดับที่ 2 ด้วยมูลค่าการลงทุนทั้งหมด 5.2 พันล้านริงกิต ซึ่งเป็นโครงการที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมด 10 โครงการ โดยที่ 7 โครงการเป็นโครงการใหม่ และอีก 3 โครงการเป็นโครงการขยาย ซึ่งการลงทุนขนาดใหญ่จากประเทศเกาหลี คือ

1. โครงการใหม่ที่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 2.2 พันล้านริงกิตนั้นเป็นการผลิตแบตเตอรี่ลิเทียมไอออน
2. โครงการใหม่ที่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 1.1 พันล้านริงกิตนั้นเป็นการผลิตของแผงเซลล์แสงอาทิตย์

ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นประเทศที่เป็นแหล่งของการลงทุนจากต่างประเทศใหญ่เป็นอันดับที่ 3 ด้วยมูลค่าการลงทุนทั้งหมด 2.5 พันล้านริงกิต ใน 21 โครงการ การลงทุนจากประเทศสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่เป็นในโครงการการขยายตัวซึ่งมีมูลค่าการลงทุนรวม 2.4 พันล้านริงกิต (12 โครงการ) ในขณะที่การลงทุนในโครงการใหม่มีมูลค่าการลงทุนรวม 145.8 ล้านดอลลาร์ (9 โครงการ) โดยการลงทุนขนาดใหญ่จากประเทศสหรัฐอเมริกา คือ

1. โครงการความหลากหลายสำหรับการผลิตเครื่องมือ/อุปกรณ์ที่ใช้วัดไฟฟ้าและชีวภาพ และอุปกรณ์การวิเคราะห์สารเคมีด้วยมูลค่าการลงทุน 967.8 ล้านดอลลาร์
2. โครงการขยายสำหรับการออกแบบ, การพัฒนาและการผลิตซิลิคอนเวเฟอร์เซลล์ แสงอาทิตย์ / เซลล์ / modules / แผง ด้วยมูลค่าการลงทุน 668.4 ล้านดอลลาร์
3. โครงการขยายสำหรับการผลิตแผงวงจรรวมภายใต้กิจกรรมที่จะดำเนินการเกี่ยวกับการทดสอบอุปกรณ์สารกึ่งตัวนำที่มีมูลค่าการลงทุน 600 ล้านดอลลาร์

ประเทศสิงคโปร์ ยังคงเป็นแหล่งของการลงทุนจากต่างประเทศหลักของการลงทุนในปี 2011 ด้วยมูลค่าการลงทุนทั้งหมด 2.5 พันล้านริงกิต ใน 88 โครงการที่ได้รับการอนุมัติ การลงทุนจากประเทศสิงคโปร์นั้นเป็นการลงทุนในโครงการใหม่ 1.5 พันล้านริงกิต (43 โครงการ) ขณะที่การลงทุนในโครงการขยาย/โครงการหลากหลาย 997.9 ล้านดอลลาร์ (45 โครงการ) การลงทุนของประเทศสิงคโปร์ส่วนใหญ่จะเน้นไปทางด้านอุตสาหกรรมการผลิตอาหาร (13 โครงการ/1.1 พันล้านริงกิต) และอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (E & E) (16 โครงการ/476.3 ล้านดอลลาร์)

โครงการที่ได้รับการอนุมัติหลักรวมมีมูลค่า 270 ล้านดอลลาร์ นั้นเป็นโครงการสำหรับการผลิต น้ำมันปาล์ม, น้ำมันเมล็ดในปาล์มและผลิตภัณฑ์พื้นฐานของปาล์ม เช่น ไขมัน interesterified, ไขมันไอศกรีม, ไขมันเนยโกโก้, ไขมันเบเกอร์รี่และน้ำมันพืชอื่นๆ เช่นถั่วเหลือง, น้ำมันดอกทานตะวัน, น้ำมันข้าวโพด, น้ำมันเรพซิดและน้ำมันผสม

ประเทศซาอุดีอาระเบีย เป็นแหล่งที่มาของการลงทุนต่างประเทศในอันดับที่ 5 ในปี 2011 ด้วยมูลค่าการลงทุนเป็นจำนวนเงินรวม 2.2 พันล้านริงกิต การลงทุนจากประเทศซาอุดีอาระเบียอยู่ในโครงการใหม่โครงการเดียวที่เกี่ยวข้องกับการผลิต polycrystalline silicon, sodium hydroxide (caustic soda), chlorine, hydrogen, hydrochloric acid, silicon tri-chloride, silicon tetra-chloride, mixed chlorosilane, ออกซิเจนและไนโตรเจน

ภาคปฐมนิคมนี้มีมูลค่าการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติเท่ากับ 28.1 พันล้านริงกิต การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคปฐมนิคมนี้มีมูลค่าเท่ากับ 16 พันล้านริงกิต (56.9%) ขณะที่การลงทุนภายในประเทศมีมูลค่าทั้งหมดเท่ากับ 12.1 พันล้านริงกิต (43.1%) โดยในภาคเหมืองแร่ซึ่งเป็นรายสาขาย่อยของภาคปฐมนิคมนี้มีมูลค่าการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติเท่ากับ 26.7 พันล้านริงกิตใน 44 โครงการ รายสาขาย่อยของภาคเหมืองแร่ที่มีความโดดเด่น คือกิจกรรมน้ำมันและการสำรวจก๊าซ ผลการดำเนินงานที่แข็งแกร่งของกิจกรรมน้ำมันและก๊าซซึ่งได้รับการระบุว่าเป็นหนึ่งตัวชี้วัดใน NKEAs บ่งชี้ว่าถ้าประเทศมาเลเซียมีการดำเนินงานที่ต่อเนื่องต่อนั้นจะกลายเป็นหนึ่งในบริษัทชั้นนำทางด้านน้ำมันและก๊าซภายในภูมิภาคนี้ และในส่วนของ การเพาะปลูกและสินค้าโภคภัณฑ์มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 989.5 ล้านริงกิต และภาคการเกษตรกรรมนั้นมีมูลค่าการลงทุนทั้งหมด 417.5 ล้านริงกิต

ภาคปฐมนิคม ประกอบด้วย 3 สาขาย่อยที่สำคัญ คือการเกษตรกรรม, เหมืองแร่และการเพาะปลูกและสินค้าโภคภัณฑ์

สาขาการเกษตรกรรม ในปี 2011 มีโครงการที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมด 83 โครงการ โดยมีมูลค่าการลงทุนรวม 417.5 ล้านริงกิต ซึ่งเป็นการลงทุนในประเทศจำนวน 359 ล้านริงกิต (86%) และการลงทุนต่างประเทศมีจำนวนทั้งสิ้น 58.5 ล้านริงกิต (14%) โครงการเหล่านี้ถูกคาดว่าจะสามารถสร้างการจ้างงานได้ถึง 2,479 อัตรา

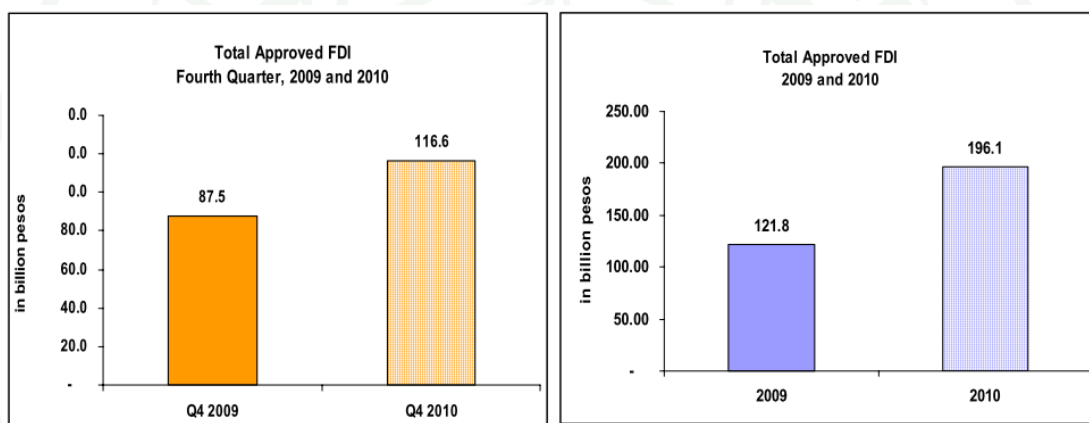
สาขาเหมืองแร่ เงินลงทุนในการทำเหมืองแร่ที่ประกอบด้วยสาขาย่อย คือ การสำรวจน้ำมันและก๊าซ การทำเหมืองแร่ในแร่ธาตุอื่นๆ ในปี 2011 นั้นมีโครงการที่ได้รับการอนุมัติรวมเป็น 44 โครงการ โดยมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 26.7 พันล้านริงกิต โดยแบ่งเป็นการลงทุนในประเทศจำนวน 10.8 พันล้านริงกิต (40.4%) และเงินลงทุนจากต่างประเทศรวมทั้งสิ้น 15.9 พันล้านริงกิต (59.6%) การทำเหมืองแร่นั้นโดยหลักจะเป็นประเภทการสำรวจน้ำมันและก๊าซ

สาขาการเพาะปลูกและสินค้าโภคภัณฑ์ ในปี 2011 มีมูลค่าการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติจำนวน 989.5 ล้านดอลลาร์ โดยเป็นส่วนของการเพาะปลูกและสินค้าโภคภัณฑ์ซึ่งเป็นเงินลงทุนในประเทศทั้งหมด และมูลค่าการลงทุนจำนวน 633.5 ล้านดอลลาร์ หรือร้อยละ 64 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมดนั้นเป็นในส่วนของการผลิตน้ำมันปาล์ม

การส่งเสริมการลงทุนประเทศมาเลเซียซึ่งอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ อาทิ มีการสำรองน้ำมันดิบ 3.8 ล้านบาร์เรล และก๊าซธรรมชาติ 87 ล้านลูกบาศก์ฟุต ทั้งยังเป็นผู้ผลิตก๊าซอันดับ 3 ของโลกที่มีกำลังผลิต 24 ล้านตันต่อปี และยังคงมีทรัพยากรอื่นๆ อีกมากมาย เช่น ดินบุก ป่าไม้ ปาล์ม น้ำมัน และโกโก้ นอกจากนี้ มาเลเซียยังใส่ใจในสิ่งแวดล้อมด้วยการคุ้มครองป่าไม้อีกด้วย มาเลเซียส่งเสริมการลงทุนผ่านมาตรการจูงใจให้แก่บริษัททั้งในประเทศและต่างประเทศ อาทิ เช่น นโยบายการลดภาษีเงินได้นิติบุคคลจาก 28% เป็น 27% และจะลดเหลือ 26% ในอนาคตอันใกล้ การยกเว้นภาษีเงินได้ (70-100%) เป็นระยะเวลา 5 ปี รวมไปถึงสิทธิประโยชน์อื่นๆ เช่น Investment Tax Allowance, Reinvestment Allowance และ Accelerated Capital Allowance แก่บริษัทที่ทำการผลิต (manufacturing Company) สร้างมาตรการจูงใจแก่บริษัทที่ผลิตสินค้าเทคโนโลยีสูง บริษัทที่มีโครงการสำคัญ (Strategic Project) บริษัทที่เน้นการวิจัยและพัฒนา รวมทั้งแรงจูงใจอื่นๆ เช่น ให้งบประมาณในการสร้างอาคารอุตสาหกรรม และงบประมาณการสร้างโครงสร้างพื้นฐาน มาเลเซียเป็นหนึ่งในประเทศที่มีเศรษฐกิจที่เฟื่องฟูและประสบความสำเร็จมากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยการเติบโตของภาคอุตสาหกรรมที่แข็งแกร่งและเสถียรภาพทางการเมืองในทศวรรษที่ผ่านมา อัตราการเจริญเติบโตของ GDP ที่แข็งแกร่งทำให้รายได้ต่อหัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งทำให้เศรษฐกิจของประเทศเปลี่ยนจากการพึ่งพาสินค้าโภคภัณฑ์ไปสู่การผลิตสินค้าเพื่อส่งออกแทนทั้งยังเริ่มหันไปสู่ภาคบริการมากขึ้น โดยเฉพาะหลังจากที่อุตสาหกรรมการเงินของอิสลามเข้ามามีบทบาทในประเทศ

ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศฟิลิปปินส์

มูลค่ารวมของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติในไตรมาสที่ 4 ของปี 2010 โดยได้รับการอนุมัติจากหน่วยงานการลงทุนหลักทั้งสี่แห่ง (IPAs) ได้แก่ Board of Investment (BOI), Clark Development Corporation (CDC), Philippines Economic Zone Authority (PEZA) และ Subic Bay Metropolitan Authority (SBMA) เป็นมูลค่าถึง 116.6 พันล้านเปโซซึ่งสูงขึ้นจากไตรมาสที่ 4 ของปีที่แล้วถึง ร้อยละ 33.2 ซึ่งมีมูลค่า 87.5 พันล้านเปโซ และมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศรวม ในปี 2010 สูงถึง 916.1 พันล้านเปโซ หรือคิดเป็นร้อยละ 61 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2009 ที่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 121.8 พันล้านเปโซที่ได้อนุมัติไว้

ภาพที่ 4.22 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

ประเทศญี่ปุ่นยังคงเป็นประเทศที่เป็นแหล่งเงินทุนที่เข้ามาทำการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมดที่เข้ามาในไตรมาสที่ 4 ของปี 2010 รองลงมาเป็นประเทศเนเธอร์แลนด์ที่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 29.8 พันล้านเปโซ คิดเป็นร้อยละ 25.5 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติในไตรมาสที่ 4 ปี 2010 และเกาะเคย์แมนมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 10.6 พันล้านเปโซ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 9.1 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติในไตรมาสที่ 4 ปี 2010 โดยที่ประเทศญี่ปุ่นและประเทศเนเธอร์แลนด์เป็น 2 ประเทศที่เข้ามาทำการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นอันดับต้นๆ ตลอดทั้งปีซึ่งคิดเป็นมูลค่าการลงทุนตลอดทั้งปีนั้นอยู่ที่ 58.3 พันล้านเปโซ คิดเป็นร้อยละ 29.8 และ 36.8 พันล้านเปโซหรือร้อยละ 18.8 ของมูลค่า

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด และการลงทุนโดยตรงจากประเทศเกาหลีมีมูลค่าเท่ากับ 31.2 พันล้านเปโซ ดังตารางที่ 4.12 และ 4.13

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาทำการลงทุนภายในประเทศฟิลิปปินส์นั้นเป็นการลงทุนในภาคการผลิตมากที่สุดของอุตสาหกรรมทั้งหมด ซึ่งได้รับการลงทุนคิดเป็นร้อยละ 89 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมดที่ได้รับการอนุมัติ หรือมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 103.8 พันล้านเปโซในภาคการผลิต โดยที่ประเทศที่เข้ามาทำการลงทุนนั้นก็ยังคงเป็นประเทศญี่ปุ่นโดยที่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 41.1 พันล้านเปโซ หรือคิดเป็นร้อยละ 39.6 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมดที่ได้รับการอนุมัติ ขณะที่ประเทศเนเธอร์แลนด์และเกาะเคย์แมนนั้นมีส่วนในการเข้ามาทำการลงทุนซึ่งคิดเป็นร้อยละ 27 หรือมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 26 พันล้านเปโซ และร้อยละ 10.2 หรือ 10.4 พันล้านเปโซ ตามลำดับ ในส่วนของภาคการผลิตนั้นยังคงได้รับการลงทุนมากเป็นอันดับต้นๆ ในการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสำหรับทั้ง 4 ไตรมาศในปี 2010 ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 162.8 พันล้านเปโซหรือคิดเป็นร้อยละ 83.1 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมดที่ได้รับการอนุมัติ ดังตารางที่ 4.14 และ 4.15

ตารางที่ 4.12 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายประเทศสำหรับ ไตรมาสที่ 1 ปี 2009 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2010

(หน่วย: ล้านบาท)

Country	Approved FDI										Percent to Total Q4 2010	Growth Rate Q4 2009 – Q4 2010
	2009					2010						
	Q1	Q2	Q3	Q4	Total	Q1	Q2	Q3	Q4	Total		
Australia	168.3	254.4	10.6	366.1	799.4	483.5	15.5	46.3	69.3	614.6	0.1	(81.1)
Belgium	1.3	1.0	0.0	53.3	55.5	-	13.5	-	16.0	29.5	0.0	(69.9)
British Virgin Islands	20.5	813.6	262.1	79.8	1,176.0	-	95.0	9.3	7,549.5	7,653.8	6.5	9,363.4
Canada	14.5	0.0	176.1	121.8	312.4	9.3	69.9	3.1	74.7	156.9	0.1	(38.7)
Cayman Islands	-	-	-	-	-	-	46.1	-	10,592.3	10,638.3	9.1	-
China, PRO	28.9	321.5	2,029.4	12.0	2,391.8	141.1	3,679.4	105.2	1,731.5	5,657.1	1.5	14,328.6
France	0.1	0.0	61.2	50.9	112.2	289.6	-	14.0	298.6	602.3	0.3	486.2
Germany	50.5	20.2	4.0	926.4	1,001.0	439.4	-	15.6	641.7	1,096.7	0.6	(30.7)
Hongkong	62.5	3,796.8	12.3	51.7	3,923.3	2.3	11.7	18.6	26.5	59.1	0.0	(48.6)
India	4.0	315.5	184.9	129.7	634.1	147.5	1,475.5	0.0	233.5	1,856.6	0.2	80.0
Japan	809.4	2,553.3	4,224.8	63,149.6	70,737.1	10,171.9	661.6	6,293.3	41,206.3	58,333.1	35.3	(34.7)
Korea	333.1	5,102.6	248.9	3,939.1	9,623.6	23,773.3	397.5	340.7	6,670.8	31,182.4	5.7	69.3
Malaysia	0.0	63.2	33.2	0.0	96.4	0.0	315.4	2.5	435.9	753.8	0.4	79,245,251.9
Mauritius	-	-	-	-	-	-	-	-	115.5	115.5	0.1	-
Netherlands	848.9	995.8	27.7	197.5	2,070.0	310.6	1,142.9	5,575.7	29,755.0	36,784.1	25.5	14,964.5
Singapore	58.2	145.4	29.2	3,235.3	3,468.0	5,314.1	866.4	173.2	929.3	7,283.0	0.8	(71.3)
Switzerland	-	715.3	831.7	1,075.0	2,622.0	460.8	-	4,350.2	8,745.5	13,556.5	7.5	713.5
Taiwan	3.0	54.9	32.8	131.8	222.6	129.5	1,083.0	11.4	281.9	1,505.8	0.2	113.8
UK	184.2	2,023.4	9.1	1,222.7	3,439.4	623.7	22.0	48.8	370.5	1,065.0	0.3	(69.7)
USA	758.4	2,458.3	2,091.2	7,639.2	12,947.1	3,052.8	1,631.2	1,619.8	6,855.3	13,159.0	5.9	(10.3)
Others	613.6	313.8	99.7	5,156.9	6,183.9	1,347.8	2,246.5	339.6	31.5	3,965.3	0.0	(99.4)
Total	3,959.1	19,949.0	10,369.0	87,538.9	121,815.9	46,697.3	13,773.1	18,967.1	116,631.0	196,068.6	100.0	33.2

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

ตารางที่ 4.13 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายประเทศ
สำหรับปี 2009 ถึง ปี 2010

(หน่วย: ล้านเปโซ)

Country	Approved FDI		Percent to Total	Growth Rate
	2009	2010	2010	2009 - 2010
Australia	799.4	614.6	0.3	(23.1)
Belgium	55.5	29.5	0.0	(46.8)
British Virgin Islands	1,176.0	7,653.8	3.9	550.8
Canada	312.4	156.9	0.1	(49.8)
Cayman Islands	-	10,638.3	5.4	-
China, PRO	2,391.8	5,657.1	2.9	136.5
France	112.2	602.3	0.3	436.6
Germany	1,001.0	1,096.7	0.6	9.6
Hongkong	3,923.3	59.1	0.0	(98.5)
India	634.1	1,856.6	0.9	192.8
Japan	70,737.1	58,333.1	29.8	(17.5)
Korea	9,623.6	31,182.4	15.9	224.0
Malaysia	96.4	753.8	0.4	681.7
Mauritius	-	115.5	0.1	-
Netherlands	2,070.0	36,784.1	18.8	1,677.0
Singapore	3,468.0	7,283.0	3.7	110.0
Switzerland	2,622.0	13,556.5	6.9	417.0
Taiwan	222.6	1,505.8	0.8	576.4
UK	3,439.4	1,065.0	0.5	(69.0)
USA	12,947.1	13,159.0	6.7	1.6
Others	6,183.9	3,965.3	2.0	(35.9)
Total	121,815.9	196,068.6	100.0	61.0

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

ตารางที่ 4.14 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรม ไตรมาสที่ 1 ปี 2009 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2010

(หน่วย: ล้านบาท)

Industry	Approved FDI										Percent to Total Q4 2010	Growth Rate Q4 2009 – Q4 2010
	2009					2010						
	Q1	Q2	Q3	Q4	Total	Q1	Q2	Q3	Q4	Total		
Agriculture	-	-	15.9	2,389.6	2,405.5	1,078.1	-	-	130.4	1,208.5	0.1	(94.5)
Construction	-	-	4.9	88.4	93.3	-	57.4	20.6	152.8	230.7	0.1	72.7
Electricity, Gas and Water	-	1,888.7	62.0	2,888.5	4,839.2	163.1	3,628.0	4,594.9	81.2	8,467.2	0.1	(97.2)
Finance & Real Estate	180.7	7,593.4	2,977.9	5,681.7	16,433.0	304.2	3,381.7	1,575.1	240.2	5,501.2	0.2	(95.8)
Manufacturing	1,326.1	3,814.9	7,002.8	73,988.8	86,132.6	42,863.9	4,191.9	12,018.6	103,772.5	162,846.9	89.0	40.3
Mining & Quarrying	156.1	-	-	474.8	630.8	-	-	-	6,034.5	6,034.5	5.2	1,171.0
Private Services	2,282.4	6,610.1	257.4	1,741.2	10,891.1	1,676.1	2,344.8	718.7	6,154.7	10,894.3	5.3	253.5
Trade	8.7	37.3	48.2	58.5	152.7	118.2	150.8	26.8	23.0	318.9	0.0	(60.6)
Transportation, Storage and Communication	5.8	4.5	-	227.4	237.6	493.8	18.4	12.6	41.6	566.5	0.0	(81.7)
Total	3,959.1	19,949.0	10,369.0	87,538.9	121,815.9	46,697.3	13,773.1	18,967.1	116,631.0	196,068.6	100.0	33.2

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

ตารางที่ 4.15 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรม
ปี 2009 – 2010

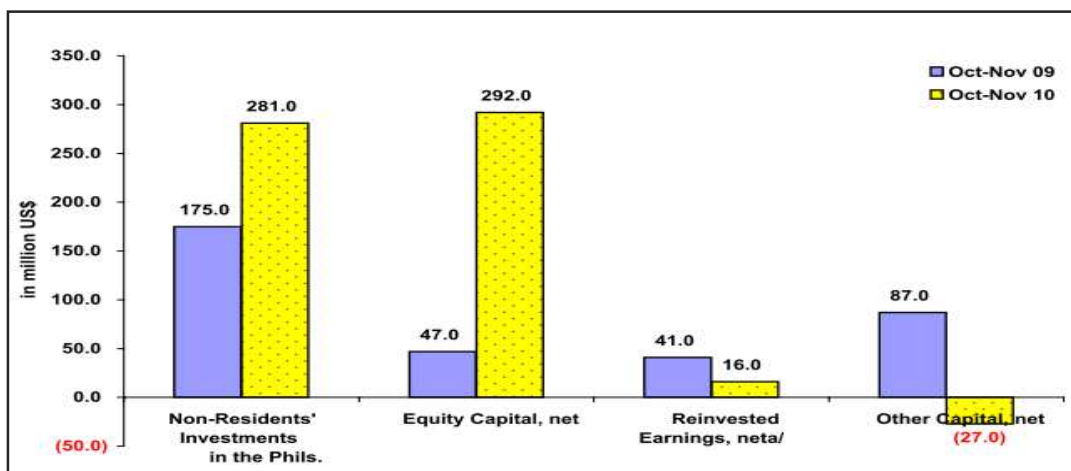
(หน่วย: ล้านดอลลาร์)

Industry	Approved FDI		Percent to Total 2010	Growth Rate 2009 - 2010
	2009	2010		
Agriculture	2,405.5	1,208.5	0.6	(49.8)
Construction	93.3	230.7	0.1	147.3
Electricity, Gas and Water	4,839.2	8,467.2	4.3	75.0
Finance & Real Estate	16,433.0	5,501.2	2.8	(66.5)
Manufacturing	86,132.6	162,846.9	83.1	89.1
Mining & Quarrying	630.8	6,034.5	3.1	856.6
Private Services	10,891.1	10,894.3	5.6	0.0
Trade	152.7	318.9	0.2	108.9
Transportation, Storage and Communication	237.6	566.5	0.3	138.4
Total	121,815.9	196,068.6	100.0	61.0

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

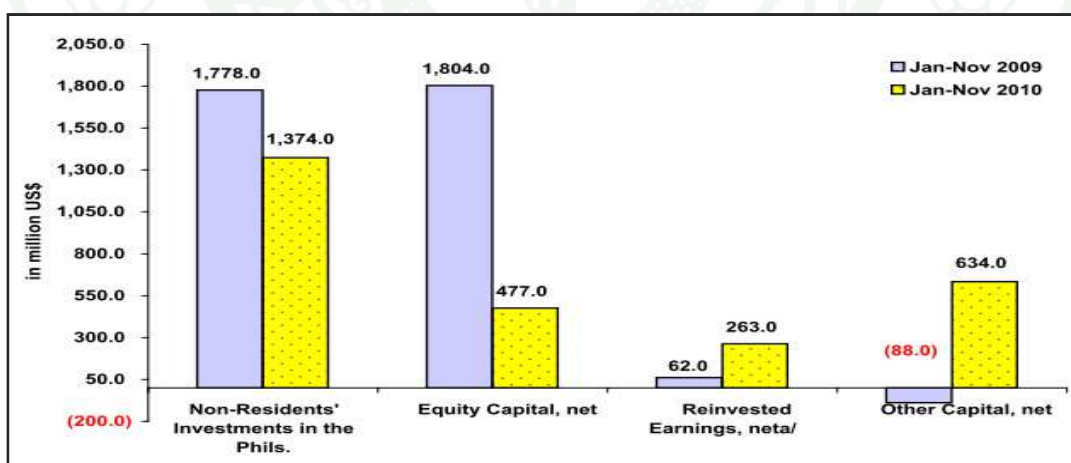
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงินในช่วงเดือนตุลาคมถึงพฤศจิกายน ปี 2010 และในช่วง 11 เดือนแรกของปี 2010

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงินในช่วงเดือนตุลาคมถึงพฤศจิกายนปี 2010 มีมูลค่าการลงทุนถึง 281 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งมีมูลค่ามากกว่าปีที่ผ่านมาถึง 60.6 หรือ 175 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปีที่ผ่านมา หรือการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงินมีมูลค่าการไหลเข้าสุทธิเท่ากับ 12.2 พันล้านเปโซ จาก 8.3 พันล้านเปโซในระยะเวลาเดียวกันของปี 2009

ภาพที่ 4.23 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงินในเดือน ต.ค-พ.ย ปี 2010
ที่มา: Department of Economic Statistics (DES), Bangko Sentral ng Pilipinas (BSP)

สำหรับในช่วง 11 เดือนแรกของปี 2010 มีมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงินไหลเข้าสุทธิเท่ากับ 1.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งเป็นมูลค่าที่ต่ำกว่าในปีที่ผ่านมา คิดเป็นมูลค่าเท่ากับ 1.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือคิดเป็นร้อยละ 22.7 จากปีที่ผ่านมา หรือมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 62.4 พันล้านเปโซ ซึ่งลดลงไปจากปีที่ผ่านมาคิดเป็นร้อยละ 26.4 หรือ 84.7 พันล้าน เปโซ

ภาพที่ 4.24 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงินในเดือน ม.ค-พ.ย ปี 2009-2010
ที่มา: Department of Economic Statistics (DES), Bangko Sentral ng Pilipinas (BSP)

การลงทุนที่ได้รับการอนุมัติรวมทั้งจากต่างประเทศและชาวฟิลิปปินส์
(ไตรมาสที่ 4 และรายปี 2010)

การลงทุนที่ได้รับการอนุมัติรวมทั้งจากต่างประเทศและชาวฟิลิปปินส์มีมูลค่าการลงทุนทั้งหมด 222.4 พันล้านเปโซ หรือ คิดเป็นร้อยละ 13.1 ซึ่งสูงกว่ามูลค่าการลงทุน 196.6 พันล้านเปโซ ในระยะเวลาเดียวกันกับปีที่ผ่านมา มูลค่าการลงทุนจากชาวฟิลิปปินส์มีมูลค่า 105.8 พันล้านเปโซ หรือคิดเป็นร้อยละ 47.6 ของการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดในไตรมาส

การคิดรวมของทั้ง 4 ไตรมาสของการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติรวมทั้งจากต่างประเทศและชาวฟิลิปปินส์มีมูลค่าเท่ากับ 542.6 พันล้านเปโซ หรือมีการเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 72.7 จากมูลค่าการลงทุนที่ได้รับการพิจารณา 314.1 พันล้านเปโซในปีที่ผ่านมา การลงทุนของชาวฟิลิปปินส์คิดเป็นร้อยละ 63.9 ของการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดในปี 2010 ดังตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 เงินลงทุนที่ได้รับการอนุมัติรวมตามสัญชาติ (ฟิลิปปินส์และต่างประเทศ)
โดยสำนักงานส่งเสริม ปี 2009 – 2010

(หน่วย : ล้านเปโซ)

Agency	Approved Investment					
	2009			2010		
	Filipino	Foreign	Total	Filipino	Foreign	Total
						Growth Rate 2009 - 2010
BOI	113,774.9	10,396.9	124,171.8	279,771.0	22,428.5	302,099.5
				145.9	114.8	143.3
CDC	1,330.9	4,535.5	5,866.4	270.3	26,249.8	26,520.1
				(79.7)	478.8	352.1
PEZA	71,944.3	103,421.3	175,365.6	62,227.2	142,167.6	204,384.6
				(13.5)	37.5	16.6
SBMA	5,247.5	3,462.2	8,709.8	4,165.9	5,322.9	9,588.8
				(18.7)	53.7	10.1
Total	192,297.7	121,815.9	314,113.6	346,534.3	196,068.6	542,603.0
				80.2	61.0	72.7
% share	61.2	38.8	100.0	63.9	36.1	100.0

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

การจ้างงานในโครงการจากลงทุนที่ได้รับการอนุมัติของต่างประเทศและชาวฟิลิปปินส์
(ไตรมาสที่ 4 และปี 2010)

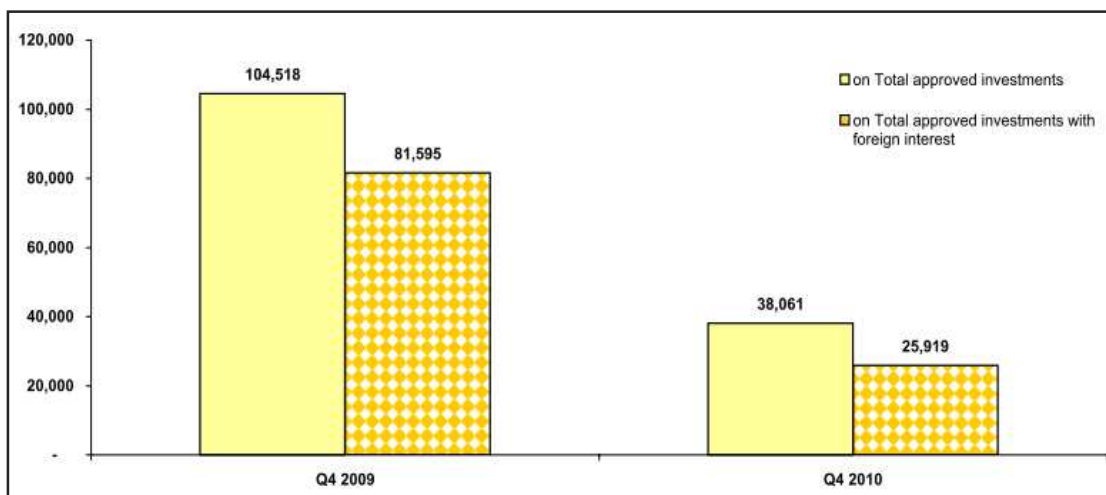
การลงทุนจากต่างประเทศและจากชาวฟิลิปปินส์ที่ได้รับการอนุมัติในไตรมาสที่ 4 ของปี 2010 ถูกคาดการณ์ว่าจะสามารถจ้างงานได้จำนวน 38,061 อัตรา ซึ่งลดลงจากปีที่ผ่านมา โดยในปีที่ผ่านมาจำนวนการจ้างงานถึง 104,518 อัตรา และนอกจากนี้ยังคาดการณ์ว่า การจ้างงานที่มาจากโครงการที่ผ่านการอนุมัติที่มีความสนใจของต่างประเทศจะมีจำนวน 25,919 อัตราหรือคิดเป็นร้อยละ 68.1

ตารางที่ 4.17 การจ้างงานที่คาดการณ์จากเงินลงทุนที่ได้รับการอนุมัติจากชาวต่างชาติ
และชาวฟิลิปปินส์ ไตรมาสที่ 1 ปี 2009 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2010

	2009					2010				
	Q1	Q2	Q3	Q4	Total	Q1	Q2	Q3	Q4	Total
BOI	8,434	5,122	3,928	77,888	95,372	5,893	8,219	6,8889	15,750	36,751
CDC	712	702	330	725	2,469	2,516	1,464	341	1,170	5,491
PEZA	16,380	25,597	14,492	22,966	79,435	25,982	18,145	19,392	20,821	84,340
SBMA	580	2,795	888	2,939	7,202	6,221	1,176		320	7,952
Total	26,106	34,216	19,638	104,518	184,478	40,612	29,004	26,857	38,061	134,534

Agency	Percent to Total	Growth Rate
	Q4 2010	Q4 2009 – Q4 2010
BOI	41.4	(79.8)
CDC	3.1	61.4
PEZA	54.7	(9.3)
SBMA	0.8	(89.1)
Total	100.0	(63.6)

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

ภาพที่ 4.25 การจ้างงานจากโครงการที่ได้รับการอนุมัติจากความสนใจของต่างประเทศ
สำหรับไตรมาสที่ 4 ปี 2009 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2010

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

การจ้างงานในโครงการจากลงทุนที่ได้รับการอนุมัติของต่างประเทศและชาวฟิลิปปินส์
สำหรับปี 2010 สามารถจ้างงานได้ถึง 134,534 อัตรา ซึ่งลดลงร้อยละ 27.1 ในช่วงเวลาเดียวกันของ
ปีที่ผ่านมาจำนวนการจ้างงานถึง 184,478 อัตรา

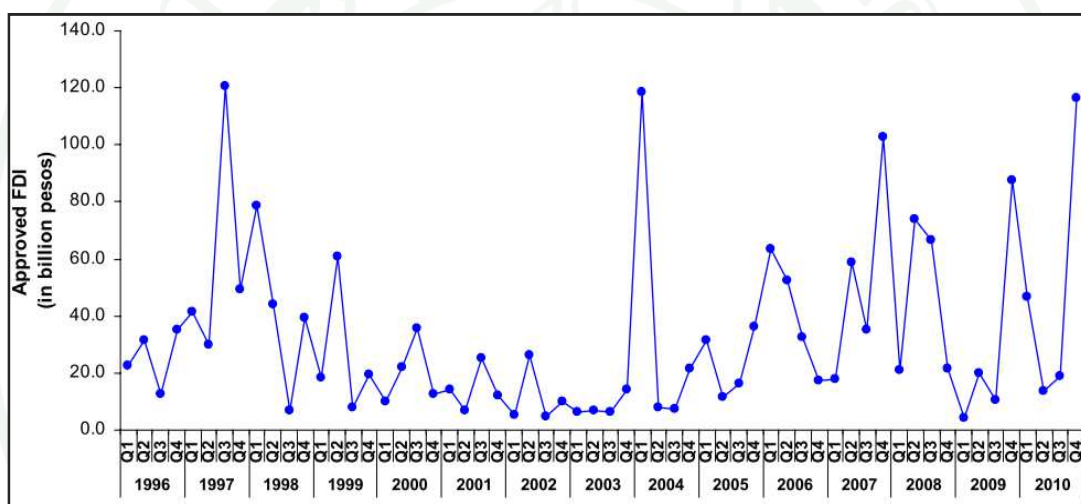
ตารางที่ 4.18 การจ้างงานที่คาดการณ์จากเงินลงทุนที่ได้รับการอนุมัติของชาวต่างชาติ
และชาวฟิลิปปินส์ในปี 2009 – 2010

Agency	Projected Employment		Percent to Total 2010	Growth Rate 2009 - 2010
	2009	2010		
BOI	95,372	36,751	27.3	(61.5)
CDC	2,469	5,491	4.1	122.4
PEZA	79,435	84,340	62.7	6.2
SBMA	7,202	7,952	5.9	10.4
Total	184,478	134,534	100.0	(27.1)

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBM

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมด

ไตรมาสที่ 4 ปี 2010 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติในไตรมาสที่ 4 ของปี 2010 โดย 4 สถาบันการลงทุนหลัก (IPAs) ได้แก่ Board of Investments (BOI), Clark Development Corporation (CDC), Philippine Economic Zone Authority (PEZA) และ Subic Bay Metropolitan Authority (SBMA) มีมูลค่าสูงถึง 116.6 พันล้านเปโซ ซึ่งมีการขยายตัวคิดเป็นร้อยละ 33.2 จากปีที่ผ่านมาที่อยู่ระดับ 87.5 พันล้านเปโซ ในไตรมาสที่ 4 ปี 2010 การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศนั้นมีมูลค่าที่สูงที่สุด และสูงที่สุดเป็นครั้งที่ 3 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศตั้งแต่เมื่อปี 1996 ไตรมาสที่ 1

ภาพที่ 4.26 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติ สำหรับไตรมาสที่ 1 ปี 1996 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2010

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศส่วนใหญ่มาจาก PEZA ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 89.8 ของมูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมด โดย BOI มีส่วนแบ่งอยู่ที่ร้อยละ 8.4 ซึ่ง CDC และ SBMA ซึ่งมีส่วนแบ่งคิดเป็นร้อยละ 1.8 และร้อยละ 0.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.19 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติโดยสำนักงานส่งเสริมการลงทุน
ไตรมาสที่ 4 ปี 2009 และ 2010

(หน่วย: พันล้านบาท)

Agency	Approved FDI		Percent to Total	Growth Rate
	Q4 2009	Q4 2010	Q4 2010	Q4 2009-Q4 2010
BOI	7.7	9.7	8.4	27.3
CDC	0.3	2.1	1.8	577.6
PEZA	79.3	104.7	89.8	32.2
SBMA	0.3	0.1	0.1	(74.1)
Total	87.5	116.6	100.0	33.2

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

ตารางที่ 4.20 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติโดยสำนักงานส่งเสริม
ไตรมาสที่ 4 ปี 2009 และ 2010

(หน่วย: ล้านบาท)

Agency	Approved FDI				Percent to Total	Growth Rate Q4
	2009		2010			
	Q4	Total	Q4	Total		
BOI	7,654.3	10,396.9	9,742.5	22,328.5	8.4	27.3
CDC	303.5	4,535.5	2,056.4	26,249.8	1.8	577.6
PEZA	79,258.4	103,421.3	104,748.6	142,167.4	89.8	32.2
SBMA	322.8	3,462.2	83.5	5,322.9	0.1	(74.1)
Total	87,538.9	121,815.9	116,631.0	196,068.6	100.0	33.2

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

เดือนมกราคม ถึง ธันวาคม 2010 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติทั้ง 4 ไตรมาส ในปี 2010 ทั้งหมดมีมูลค่าถึง 196.1 พันล้านเปโซ ซึ่งเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 61.1 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2009 ที่มีมูลค่า การลงทุนอยู่ที่ 121.8 พันล้านเปโซ ภายใน 4 สถาบันหลัก IPAs , PEZA มีการอนุมัติมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสูงที่สุด ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 72.5 หรือมีมูลค่า 142.2 พันล้านเปโซ รองลงมาในอันดับที่ 2 และ 3 ได้แก่ CDC และ BOI อยู่ที่ร้อยละ 13.4 และร้อยละ 11.4 ตามลำดับของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมดในปี 2010

ตารางที่ 4.21 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติโดยสำนักงานส่งเสริม
ปี 2009 – 2010

(หน่วย: ล้านเปโซ)

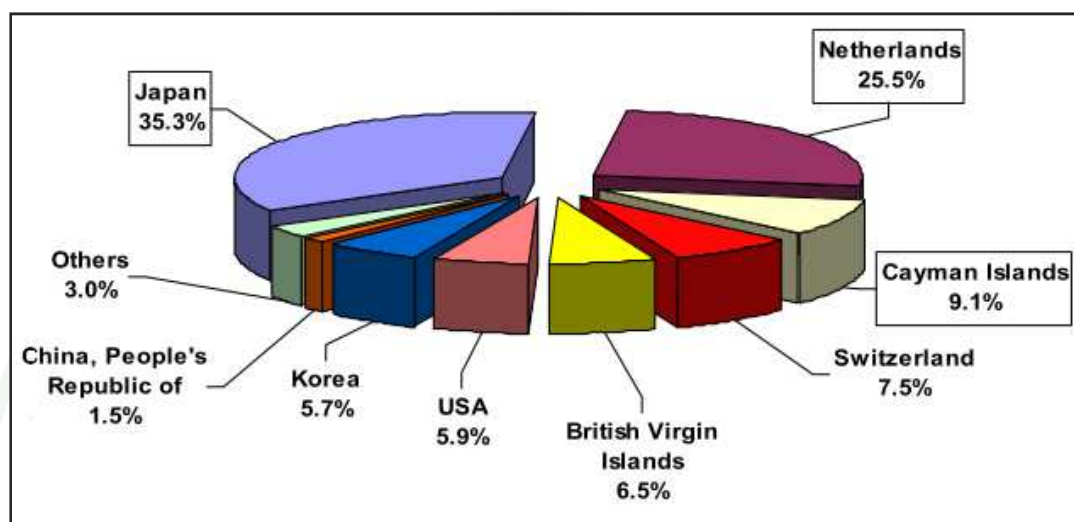
Agency	Approved FDI		Percent to Total	Growth Rate
	2009	2010	2010	2009 - 2010
BOI	10,396.9	22,328.5	11.4	114.8
CDC	4,535.5	26,249.8	13.4	478.8
PEZA	103,421.3	142,167.4	72.5	37.5
SBMA	3,462.2	5,322.9	2.7	53.7
Total	121,815.9	196,068.6	100.0	61.0

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

ประเทศที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

ไตรมาสที่ 4 ปี 2010 ประเทศที่ถูกคาดการณ์ว่าจะมีการลงทุนในระดับสูงสำหรับไตรมาสที่ 4 ปี 2010 ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น เนเธอร์แลนด์ เกาหลีแมน ซึ่งประเทศญี่ปุ่นเป็นอันดับที่สูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.5 หรือคิดเป็นมูลค่าการลงทุน 41.2 พันล้านเปโซของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด (ตารางที่ 4.12) วัตถุประสงค์ของประเทศญี่ปุ่นที่เข้ามาลงทุนหลักคือภาคการผลิตซึ่งเป็นภาคการผลิตที่มีสัดส่วนที่มากที่สุด คือสินค้าอิเล็กทรอนิกส์

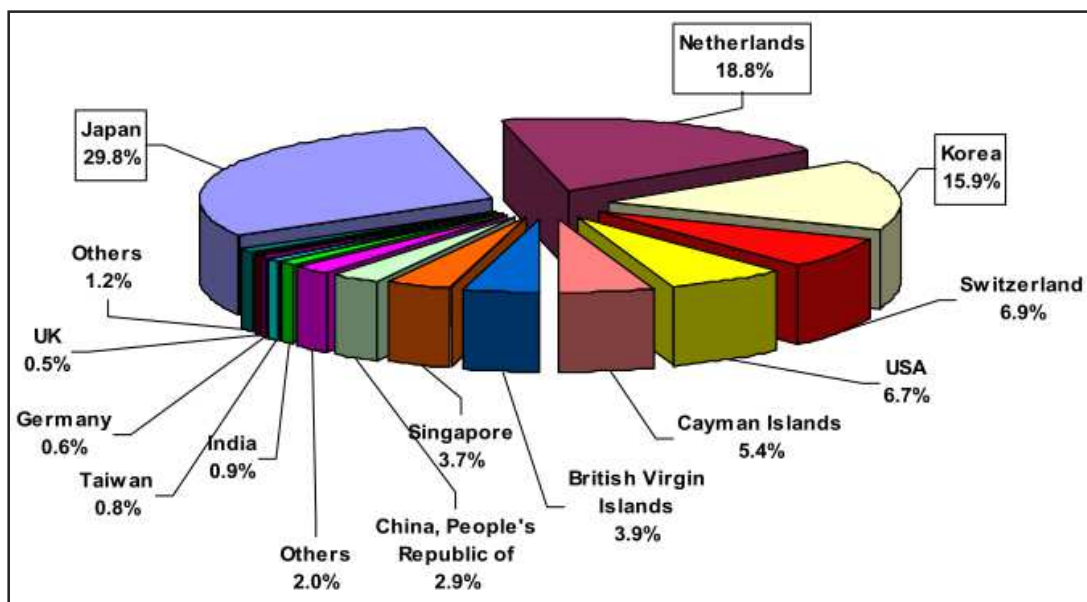
รองลงมา อันดับที่ 2 ได้แก่ ประเทศเนเธอร์แลนด์ ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนอยู่ที่ 29.8 พันล้านเปโซหรือคิดเป็นร้อยละ 25.5 ของมูลค่าการลงทุนที่ได้รับการพิจารณาเพื่อภาคการผลิต อันดับที่ 3 ได้แก่ เกาะเคย์แมน มีมูลค่าการลงทุน 10.6 พันล้านเปโซ คิดเป็นร้อยละ 9.1 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมดสำหรับไตรมาสที่ 4 ปี 2010

ภาพที่ 4.27 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายประเทศสำหรับ
สำหรับไตรมาสที่ 4 ปี 2010

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

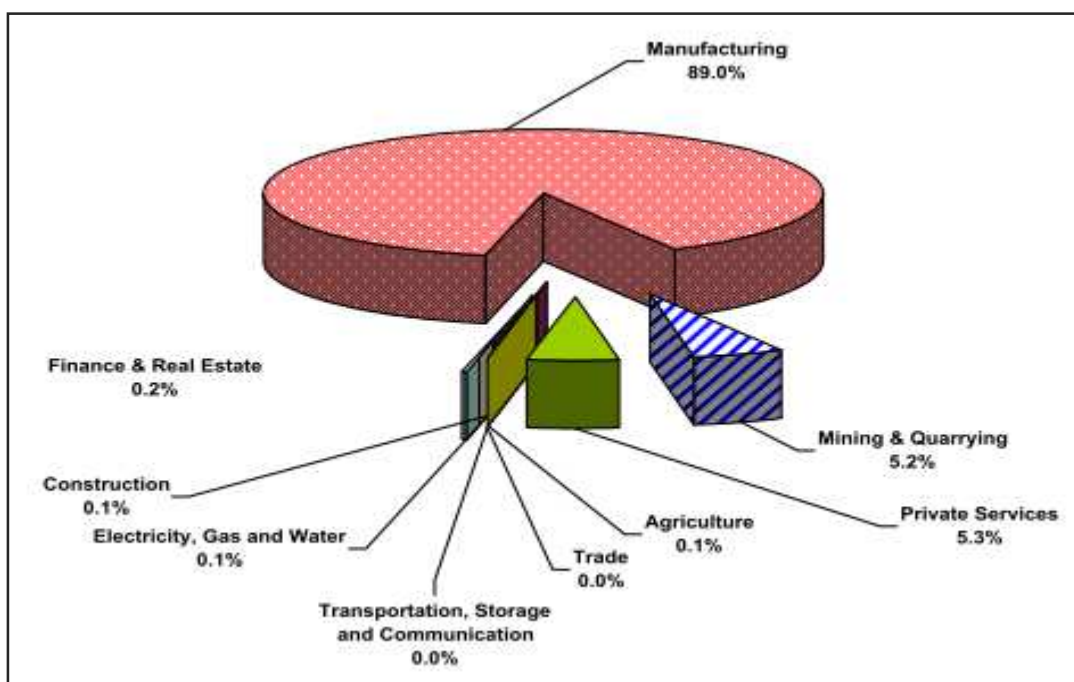
เดือนมกราคม ถึง ธันวาคม 2010 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติทั้ง 4 ไตรมาสในปี 2010 ทั้งหมด ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเนเธอร์แลนด์ และประเทศเกาหลีเป็นผู้นำในการลงทุนของประเทศทั้งหมด โดยมูลค่าการลงทุนของประเทศญี่ปุ่นอยู่ที่ 58.3 พันล้านเปโซ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 29.8 รองลงมาคือประเทศเนเธอร์แลนด์ มีส่วนแบ่งคิดเป็นร้อยละ 18.8 หรือคิดเป็นมูลค่าการลงทุน 36.8 พันล้านเปโซ และประเทศเกาหลี มีมูลค่าการลงทุนอยู่ที่ 31.2 พันล้านเปโซ คิดเป็นร้อยละ 15.9 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติ ในขณะที่ประเทศญี่ปุ่นมีการลงทุนลดลงในปี 2010 แต่ประเทศเนเธอร์แลนด์และประเทศเกาหลีมีการลงทุนที่เพิ่มขึ้นมากกว่าปีที่ผ่านมา (ตารางที่ 4.13)

ภาพที่ 4.28 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายประเทศสำหรับ ปี 2010
ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

อุตสาหกรรมที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

ไตรมาสที่ 4 ปี 2010 ภาคการผลิตยังคงได้รับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอันดับที่สูงและเป็นอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนที่ดีอย่างต่อเนื่อง โดยคิดเป็นมูลค่า 103.8 พันล้านเปโซ หรือคิดเป็นร้อยละ 89 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติ ภาคบริการเอกชนและเหมืองแร่ เหมืองหิน ตามมาด้วยลำดับที่ 2 และ 3 ตามลำดับ ซึ่งรวมกันคิดเป็นร้อยละ 10.5 หรือมีมูลค่าการลงทุน 12.2 พันล้านเปโซ เพิ่มขึ้นจากช่วงเวลาเดียวกันในปี 2009 ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนรวมอยู่ที่ 2.2 พันล้านเปโซ การลงทุนรวมของภาคการเกษตร การก่อสร้าง อิเล็กทรอนิกส์/แก๊สและน้ำ ภาคการเงิน อสังหาริมทรัพย์ ภาคการค้า ภาคการขนส่ง การเก็บรักษา และการสื่อสาร มีมูลค่าการลงทุนอยู่ที่ 0.6 พันล้านเปโซ (ตารางที่ 4.14)

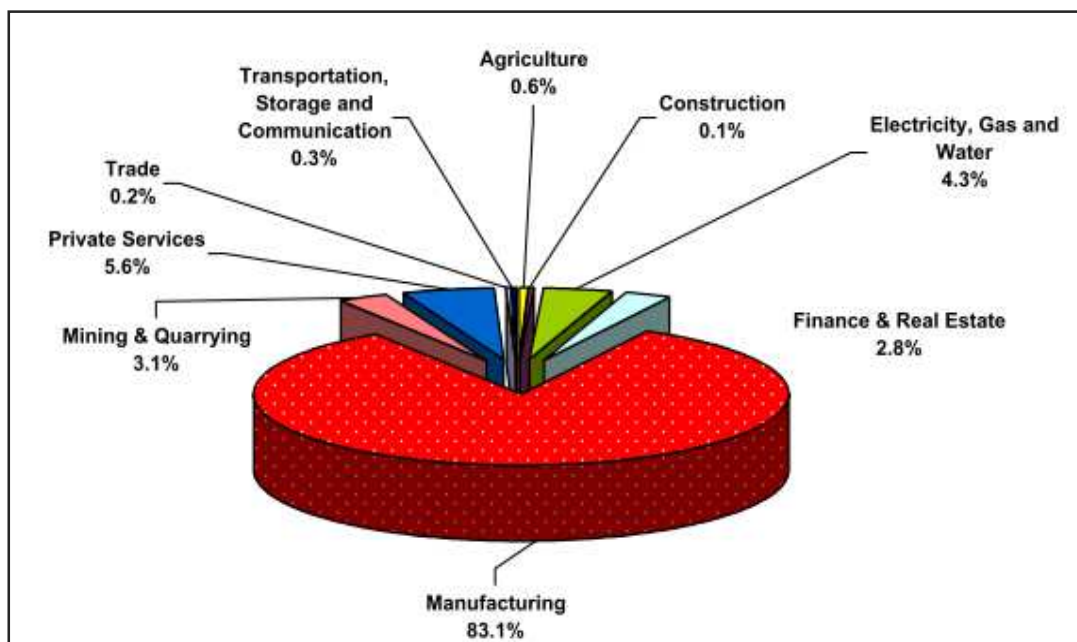

ภาพที่ 4.29 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรม

ไตรมาสที่ 4 ปี 2010

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

เดือนมกราคม ถึง ธันวาคม 2010 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจำนวนมากไหลเข้าไปสู่ภาคการผลิตทั้ง 4 ไตรมาสในปี 2010 มีมูลค่าการลงทุนอยู่ที่ 162.9 พันล้านเปโซ หรือคิดเป็นร้อยละ 83.1 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด ตามมาด้วยภาคบริการเอกชนซึ่งมีมูลค่าการลงทุน 10.9 พันล้านเปโซ หรือคิดเป็นร้อยละ 5.6 ตามมาด้วยภาคการไฟฟ้า แก๊สและการประปาที่มีมูลค่าการลงทุน 8.5 พันล้านเปโซ หรือคิดเป็นร้อยละ 4.3 ของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมด (ตารางที่ 4.15)

ภาพที่ 4.30 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติรายอุตสาหกรรม สำหรับปี 2010
ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

ภาคอุตสาหกรรมทั้งหมดยกเว้นภาคการเกษตร การเงิน และอสังหาริมทรัพย์ นั้นมีมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น เหมือนแร่และเหมืองหิน มีมูลค่าการลงทุนที่เพิ่มมากที่สุดจาก 0.6 พันล้านเปโซในปี 2009 มาเป็น 6.0 พันล้านเปโซ

การจ้างงานจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับอนุมัติ

ไตรมาสที่ 4 ปี 2010 โครงการการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปี 2010 ที่ถูกคาดการณ์ว่าจะสามารถจ้างงานได้ทั้งหมด 25,919 อัตรา ซึ่งลดลงร้อยละ 68.2 จากปีที่ผ่านมา โดยที่ปีที่ผ่านมา มีการจ้างงานจำนวน 81,595 อัตรา

ตารางที่ 4.22 การจ้างงานจากโครงการที่ได้รับการอนุมัติจากความสนใจของต่างประเทศ
ไตรมาสที่ 4 ปี 2009 และ 2010

Agency	2009		2010		Growth Rate Q4 2009 -Q4 2010
	Q4	Total	Q4	Total	
BOI	61,843	67,356	6,639	13,208	(89.3)
CDC	75	1,501	833	5,003	1,010.7
PEZA	18,593	71,432	18,303	75,076	(1.3)
SBMA	1,138	4,106	144	1,441	(87.3)
Total	81,595	144,395	25,919	94,728	(68.2)

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

สถาบัน PEZA มีการลงทะเบียนการจ้างงานสูงที่สุดอยู่ที่ 18,303 อัตรา หรือคิดเป็นร้อยละ 70.6 ของไตรมาสที่ 4 ทั้งหมด , BOI-, CDC- and SBMA อนุมัติโครงการที่คาดว่าจะจ้างงานได้ที่ 6,639 , 833 และ 144 อัตรา หรือคิดเป็นร้อยละ 25.6 , 3.2 และ 0.6 ตามลำดับของไตรมาสที่ 4 ทั้งหมด

เดือนมกราคม ถึง ธันวาคม 2010 การจ้างงานทั้งหมดอยู่ที่ 94,728 อัตรา ถูกคาดการณ์ว่ามาจากโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับอนุมัติในเดือนมกราคม ถึง ธันวาคม ปี 2010 ซึ่งลดลงร้อยละ 34.4 จากปีที่ปีผ่านมาที่มีการจ้างงานอยู่ที่ 144,395 อัตรา

ตารางที่ 4.23 การจ้างงานจากโครงการที่ได้รับการอนุมัติจากความสนใจของต่างประเทศ
ปี 2009 – 2010

Agency	Projected Employment		Percent to Total	Growth Rate
	2009	2010	2010	2009 - 2010
BOI	67,356	13,208	13.9	(80.4)
CDC	1,501	5,003	5.3	233.3
PEZA	71,432	75,076	79.3	5.1
SBMA	4,106	1,441	1.5	(64.9)
Total	144,395	94,728	100.0	(34.4)

ที่มา: BOI, CDC, PEZA และ SBMA

ทั้ง 4 ไตรมาสในปี 2010 นั้น PEZA อยู่ในอันดับสูงสุดอย่างต่อเนื่องในแง่ของการจ้างงานจากโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คิดเป็นเกือบร้อยละ 80 หรือ 75,076 อัตรา ซึ่งสูงกว่าปีที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 5.1 โดยในปีที่ผ่านมา มีการจ้างงานอยู่ที่ 71,432 อัตรา

BOI, CDC และ SBMA อนุมัติโครงการคิดเป็นร้อยละ 13.9 หรือมีการจ้างงาน 13,208 อัตรา, คิดเป็นร้อยละ 5.3 หรือมีการจ้างงาน 5,003 อัตรา และคิดเป็นร้อยละ 1.5 หรือมีการจ้างงาน 1,441 อัตรา ตามลำดับ

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงิน

เดือนตุลาคมถึงพฤศจิกายน ปี 2010 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงิน ซึ่งถูกรวบรวมโดย Bangko Sentral ng Pilipinas (BSP) สำหรับในช่วงเดือนตุลาคมถึงพฤศจิกายน ปี 2010 นั้น ได้มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าสุทธิ 281 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งเพิ่มขึ้นจากมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าสุทธิในปีที่ผ่านมาเท่ากับ 175 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือคิดเป็นร้อยละ 60.6 มูลค่าการลงทุนในเรือนหุ้นสุทธิ (Equity Capital) และกำไรที่นำกลับมาลงทุน (Reinvested Earnings) มีมูลค่าการไหลเข้าสุทธิเท่ากับ 292 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และ 16 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ตามลำดับ แม้ว่าในกำไรที่นำกลับมาลงทุน (Reinvested Earnings) มีมูลค่าการไหลเข้าสุทธิลดลงสองหลักจากในปี 2009 ในช่วงเดือนตุลาคม

ถึงพฤศจิกายน ในขณะที่เดียวกันนั้นเงินลงทุนอื่นๆ มีการเปลี่ยนแปลงจากเงินลงทุนไหลเข้าสู่สุทธิในปี 2009 ในช่วงเดือนตุลาคมถึงพฤศจิกายนมีมูลค่าเท่ากับ 87 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มาเป็นเงินลงทุนไหลออกสุทธิในปี 2010 ในช่วงเดือนตุลาคมถึงพฤศจิกายนมีมูลค่าเท่ากับ 27 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ตารางที่ 4.24 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในดุลการชำระเงินสำหรับเดือน ต.ค-พ.
ปี 2009 และ 2010

(หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

	2009	2010	Growth Rate
	Oct-Nov	Oct-Nov	
Non-Residents' Investments in the Phils.	175.0	281.0	60.6
Equity Capital, net	47.0	292.0	521.3
Reinvested Earnings, net	41.0	16.0	(61.0)
Other Capital, net	87.0	(27.0)	-

ที่มา: Department of Economic Statistics (DES), Bangko Sentral ng Pilipinas (BSP).

เดือนมกราคมถึงเดือนพฤศจิกายน ปี 2010 จากการเก็บรวบรวมของมูลของ (BSP) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศใน 11 เดือนแรก ของปี 2010 มีมูลค่าการไหลเข้าสู่สุทธิเท่ากับ 1.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งต่ำกว่าปีที่ผ่านมาคิดเป็นร้อยละ 22.7 หรือเป็นมูลค่า 1.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งจากการที่มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้ลดลงนั้นทาง BSP กล่าวว่า เป็นเพราะนักลงทุนนั้นมีการกังวลในเรื่องของวิกฤตหนี้สินในยุโรป, เงินเฟ้อที่เพิ่มขึ้นในประเทศจีน, เหตุการณ์ตึงเครียดในประเทศเกาหลี และการคาดการณ์ถึงสถานการณ์เศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา มูลค่าเงินลงทุนในเรือนหุ้นสุทธิเท่ากับ 477 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งเป็นมูลค่าที่ต่ำกว่าปี 2009 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 73.6 หรือมีมูลค่าของเงินลงทุนในเรือนหุ้นสุทธิเท่ากับ 1.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2009 ซึ่งมูลค่าดังกล่าวนี้ ลดลงอย่างมากเกิดจากการรวบรวมจำนวนหุ้นของ บริษัทท้องถิ่นที่ผลิตเครื่องดื่มในส่วนของกำไรที่น่ากลับมามูลงทุนนั้นได้เพิ่มสูงขึ้นจาก 263 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มาเป็น 62 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เงินลงทุนประเภทอื่นๆ ที่ประกอบไปด้วยการกู้ยืมเงินระหว่างการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศกับบริษัทย่อย/บริษัทในเครือในประเทศฟิลิปปินส์) การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากมูลค่าการลงทุนไหลออกสุทธิมีมูลค่าเท่ากับ 88 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มาเป็นมูลค่าการลงทุนไหลเข้าสู่สุทธิมีมูลค่าเท่ากับ 634 ล้านดอลลาร์

สหรัฐฯ ซึ่งการเพิ่มขึ้นของกำไรที่ได้นำกลับมาลงทุนและเงินทุนอื่น ๆ นั้นไม่เพียงพอที่จะมาชดเชยการลดลงของเงินลงทุนในเรื่อหุ้นสหรัฐฯได้

ตารางที่ 4.25 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมการเงิน
ในเดือน ม.ค-พ.ย ปี 2009-2010

(หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

	Jan-Nov 2009	Jan-Nov 2010	Percent to Jan-Nov 2010	Growth Rate
Non-Residents' Investments in the Phils.	1,778.0	1,374.0	100.0	(22.7)
Equity Capital, net	1,804.0	477.0	34.7	(73.6)
Reinvested Earnings, net	62.0	263.0	19.1	324.2
Other Capital, net	(88.0)	634.0	46.1	-

ที่มา: Department of Economic Statistics (DES), Bangko Sentral ng Pilipinas (BSP)

กฎระเบียบด้านการลงทุนในประเทศ รัฐบาลส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ โดยมี Foreign Investment Act 1991 เป็นกฎหมายหลัก มีการให้สิทธิพิเศษต่างๆ เพื่อจูงใจนักลงทุนทั้งจากภายในและต่างประเทศ ต่อมาในปี 1996 มีการแก้ไขกฎหมายการลงทุน โดยผ่อนปรนเงื่อนไขการลงทุนขั้นต่ำ เพื่อชักจูงการลงทุนจากต่างประเทศมากขึ้นตาม Foreign Investment Act 1991 นักลงทุนต่างชาติสามารถเป็นเจ้าของกิจการ โดยไม่ต้องมีคนไทยถือหุ้นร่วมทุน ยกเว้นธุรกิจที่อยู่ในรายการธุรกิจต้องห้าม (The Foreign Investment Negative List) ซึ่งแบ่งเป็น 2 รายการ สัดส่วนการถือหุ้นที่อนุญาตให้คนต่างชาติถือครองแตกต่างกันตามประเภทของธุรกิจ หน่วยงานที่รับผิดชอบกำกับดูแลการส่งเสริมการลงทุนในฟิลิปปินส์ คือ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board of Investment) กฎหมายที่สำคัญรองลงมาคือ The Special Economic Zone Act of 1995 ตามกฎหมายนี้การให้สิทธิประโยชน์และคุณสมบัติของผู้ขอรับการส่งเสริมการลงทุนแตกต่างกันตามเขตลงทุน ฟิลิปปินส์มีเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (Economic Zone) ถึง 162 แห่ง แต่ที่สำคัญคือ Philippine Economic Zone Authority (PEZA), Subic Bay Metropolitan Authority (SBMA) และ Clark Development Corporation (CDC)

ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศไทย

ภาพรวมเศรษฐกิจไทย

รายงานภาวะเศรษฐกิจไทยไตรมาสที่ 4 และทั้งปี 2554 ซึ่งจัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) เผยเศรษฐกิจไทยไตรมาสที่ 4 ของปี 2554 หดตัวร้อยละ 9 เป็นผลมาจากเหตุการณ์อุทกภัยครั้งใหญ่ในประเทศไทยที่ส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรม การบริโภค การลงทุน การส่งออก และการท่องเที่ยว ในขณะที่การผลิตภาคเกษตรขยายตัวเล็กน้อย ส่งผลให้ทั้งปี 2554 เศรษฐกิจไทยขยายตัวเพียงร้อยละ 0.1 โดยมูลค่าการส่งออกสินค้าขยายตัวร้อยละ 16.4 การบริโภคของครัวเรือนและการลงทุนภาคเอกชนขยายตัวร้อยละ 1.3 และ 7.2 ตามลำดับ ส่วนเงินเฟ้อทั่วไปอยู่ที่ร้อยละ 3.8 อัตราการว่างงานอยู่ในระดับต่ำเฉลี่ยร้อยละ 0.7 และดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุลร้อยละ 3.4 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

ตารางที่ 4.26 ภาวะเศรษฐกิจไทยปี 2553 และ 2554

ตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจ (% ปีต่อปี)	ปี 2553		ปี 2554	
	ทั้งปี	ครึ่งปีแรก	ครึ่งปีหลัง	ทั้งปี
GDP (%)	7.8	3.0	-2.8	0.1
การลงทุน (ณ ราคาคงที่, %)	9.4	6.6	0.0	3.3
- ภาคเอกชน	13.8	10.5	3.8	7.2
- ภาครัฐ	-2.2	-5.9	-11.4	-8.7
การบริโภครวม (ณ ราคาคงที่, %)	5.1	2.8	-0.1	1.3
- ภาคเอกชน	4.8	3.0	-0.4	1.3
- ภาครัฐ	6.4	1.4	1.3	1.4
มูลค่าการส่งออก (ดอลลาร์สหรัฐฯ)	28.4	22.6	10.7	16.4
ปริมาณการส่งออก	17.7	14.8	6.0	10.2
มูลค่าการนำเข้า (ดอลลาร์สหรัฐฯ)	37.0	26.9	22.7	24.7
ปริมาณการนำเข้า	26.8	15.0	11.5	13.1
ดุลบัญชีเดินสะพัดต่อ GDP (%)	4.1	3.9	3.0	3.4
เงินเฟ้อ (%)	3.3	3.5	4.1	3.8
อัตราการว่างงาน (%)	1.0	0.7	0.6	0.7

ที่มา: สำนักยุทธศาสตร์และการวางแผนเศรษฐกิจมหภาค สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ภาคอุตสาหกรรมในปี 2554 หดตัวร้อยละ 4.3 เนื่องจากไตรมาสที่ 4 ของปี 2554 สาขาอุตสาหกรรมหดตัวถึงร้อยละ 21.8 เมื่อเทียบกับไตรมาสที่ 3 อันเป็นผลมาจากโรงงานอุตสาหกรรมและระบบโลจิสติกส์ในพื้นที่ประสบอุทกภัยได้รับความเสียหายและกระทบต่อห่วงโซ่การผลิตเกือบทั้งหมด

การใช้จ่ายภาคครัวเรือนปี 2554 ขยายตัวร้อยละ 1.3 โดยการใช้จ่ายภาคครัวเรือนในไตรมาสที่ 4 หดตัวร้อยละ 3.0 จากที่ขยายตัวร้อยละ 2.4 ในไตรมาส 3 เนื่องจากอุทกภัยครั้งใหญ่ส่งผลให้ยอดจำหน่ายสินค้าทุนลดลงมากถึงร้อยละ 21.8 และความเชื่อมั่นผู้บริโภคลดลงอยู่ที่ระดับ 62.3 ประกอบกับการลดลงของรายได้เกษตรกรจากการลดลงของราคาสินค้าเกษตรหลักๆ เช่น ยางพารา ปาล์ม น้ำมัน และมันสำปะหลัง

การลงทุนภาคเอกชนในปี 2554 ขยายตัวร้อยละ 7.2 โดยในไตรมาสที่ 4 การลงทุนภาคเอกชนหดตัวร้อยละ 1.3 จากที่เคยขยายตัวร้อยละ 9.1 ในไตรมาสที่ 3 อันเป็นผลมาจากเหตุการณ์อุทกภัยและความเชื่อมั่นของนักลงทุนที่ส่งผลให้การลงทุนในเครื่องจักรและอุปกรณ์ หดตัวลงร้อยละ 2.4 และดัชนีความเชื่อมั่นของนักธุรกิจเฉลี่ยในไตรมาสที่ 4 อยู่ที่ระดับ 41.4 ลดลงจากระดับ 50.6 ในไตรมาสที่ 3

ภาคการค้าระหว่างประเทศ พบว่า ในปี 2554 การส่งออกรวมของไทยมีมูลค่า 225,366 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งขยายตัวร้อยละ 16.4 โดยตลาดสำคัญที่ยังคงขยายตัวได้ดี คือ จีน (ร้อยละ 27.6) เกาหลีใต้ (ร้อยละ 26.8) และอาเซียน (ร้อยละ 22.5) ในไตรมาสที่ 4 มีมูลค่าการส่งออก 49,162 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หดตัวร้อยละ 5.2 เทียบกับที่ขยายตัวร้อยละ 27.3 ในไตรมาสที่ 3 อันเป็นผลจากปัญหาอุทกภัยและการชะลอตัวของเศรษฐกิจสหรัฐอเมริกาและยุโรป ในขณะที่การนำเข้าในปี 2554 ขยายตัวทั้งในแง่ของมูลค่า (ร้อยละ 24.7) ปริมาณ (ร้อยละ 13.1) และราคานำเข้า (ร้อยละ 5.6) ซึ่งเป็นอัตราที่ชะลอลงจากปี 2553 ส่งผลให้ทั้งปี 2554 ดุลการค้าเกินดุล 23,502 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ต่ำกว่าปี 2553 ที่เกินดุล 31,759 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ดุลบัญชีเดินสะพัด ทั้งปี 2554 ดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุล 11,869 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เกินดุลลดลงจากปี 2553 อันเป็นผลจากการขยายตัวของเงินทุนเคลื่อนย้ายไหลออกสุทธิ โดยเฉพาะในไตรมาสที่ 4 ซึ่งโดยมากเป็นการชำระคืนหนี้เงินกู้ระยะสั้นและการเพิ่มบัญชีเงินฝากในต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์ของผู้ประกอบการไทย ซึ่งเป็นการปรับตัวของผู้ประกอบการไทย

ในการลดความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน ประกอบกับเหตุการณ์อุทกภัยส่งผลให้ธุรกรรมการส่งออกลดลง

ภาวะด้านการเงิน พบว่า ทั้งปี 2554 อัตราดอกเบี้ยนโยบายของไทยอยู่ที่ร้อยละ 3.25 ต่อปี โดยในช่วง 3 ไตรมาสแรก คณะกรรมการนโยบายการเงิน (กนง.) มีการปรับขึ้นอัตราดอกเบี้ยนโยบายอย่างต่อเนื่อง จากร้อยละ 2.00 ต่อปี เป็นร้อยละ 3.50 ต่อปี เพื่อให้เหมาะสมกับอัตราเงินเฟ้อและเพื่อสนับสนุนการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย ต่อมาเมื่อประสบกับอุทกภัยจึงคงอัตราดอกเบี้ยนโยบายไว้ที่ร้อยละ 3.5 และต่อมาได้ปรับลดลงอีกร้อยละ 0.25 เนื่องจากประเมินว่าความเสี่ยงในระบบเศรษฐกิจไทยยังคงมีอยู่ อัตราเงินเฟ้อทั่วไปในปี 2554 เท่ากับร้อยละ 3.8 เพิ่มจากร้อยละ 3.3 ในปี 2553 เป็นผลมาจากการเพิ่มสูงขึ้นของราคาอาหารสำเร็จรูปผัก ผลไม้ และเนื้อสัตว์

ภาวะการจ้างงาน พบว่า ทั้งปี 2554 มีการจ้างงาน 38.46 ล้านคน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.2 อัตราการว่างงานเฉลี่ยร้อยละ 0.7 โดยในไตรมาสที่ 4 ของปี 2554 มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่ 4 ของปี 2553 ร้อยละ 1.2 และเป็นการเพิ่มการจ้างงานทั้งภาคเกษตรและภาคนอกเกษตร สะท้อนให้เห็นว่าเหตุการณ์อุทกภัยไม่ได้กระทบกับการจ้างงานมากนัก

มูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิ จากสถิติของธนาคารแห่งประเทศไทย พบว่า เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในไทยในปี 2554 มีมูลค่ารวม 257,259.7 ล้านบาท ลดลงจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 16.6 ซึ่งคาดว่าจะจะเป็นผลจากการโอนเงินกลับไปยังบริษัทแม่ในต่างประเทศค่อนข้างมากอันเนื่องมาจากวิกฤตินี้ครั้งใหญ่ในยุโรป จะเห็นได้จากมูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากสหภาพยุโรปสุทธิที่มูลค่าลดลงอย่างมากเป็นประวัติการณ์ จากมูลค่า 48,194.6 ล้านบาทในปี 2553 เป็น ติดลบ 1,416.4 ล้านบาทในปี 2544 ซึ่งเป็นมูลค่าที่ต่ำที่สุดในสถิติที่ผ่านมา

ตารางที่ 4.27 เงินลงทุนโดยตรงสุทธิจากต่างประเทศในประเทศไทย ปี 2553-2554 จำแนกตามแหล่งที่มา
(มูลค่า: ล้านบาท)

	ปี 2554		ปี 2553	
	แหล่งที่มา	มูลค่า	แหล่งที่มา	มูลค่า
อันดับที่ 1	ญี่ปุ่น	110,752.1	ญี่ปุ่น	113,544.1
อันดับที่ 2	สิงคโปร์	30,590.4	สิงคโปร์	29,507.5
อันดับที่ 3	เกาหลีใต้	22,040.6	สหรัฐอเมริกา	23,591.5
อันดับที่ 4	สหรัฐอเมริกา	13,952.6	จีน	21,340.0
อันดับที่ 5	เบอร์มิวดา	11,447.0	เนเธอร์แลนด์	15,257.1
อันดับที่ 6	หมู่เกาะเคย์แมน	8,958.31	สหราชอาณาจักร	11,967.5
อันดับที่ 7	ฮ่องกง	6,585.5	มอริเชียส	10,665.7
อันดับที่ 8	เยอรมนี	4,998.8	เบอร์มิวดา	10,480.1
อันดับที่ 9	สหราชอาณาจักร	4,637.6	ฝรั่งเศส	9,525.6
อันดับที่ 10	เดนมาร์ก	4,376.5	หมู่เกาะเคย์แมน	9,032.9
	รวม	257,259.7	รวม	308,407.2

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย

เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิที่มีมูลค่าสูงสุดในปี 2554 ยังคงเป็นเงินลงทุนจากญี่ปุ่น เช่นเดียวกับสถิติที่ผ่านมา ด้วยมูลค่า 110,752.1 ล้านบาท ลดลงเล็กน้อยเพียงร้อยละ 2.5 เมื่อเปรียบเทียบกับมูลค่าสุทธิในปี 2553 รองลงมาได้แก่ เงินลงทุนโดยตรงจากสิงคโปร์ ด้วยมูลค่า 30,590.4 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 3.7 และเกาหลีใต้ ด้วยมูลค่า 22,040.6 ล้านบาท ซึ่งเพิ่มขึ้นจากสถิติปีก่อนหน้ามากกว่า 2 เท่าตัว หากพิจารณามูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิจำแนกตามประเภทธุรกิจ จะเห็นได้ว่า มูลค่าเงินลงทุนสูงสุดยังคงเป็นเงินลงทุนในภาคการผลิต ด้วยมูลค่า 190,129.1 ล้านบาท ขยายตัวจากมูลค่าในปี 2553 ร้อยละ 18.3 ซึ่งส่วนมากเป็นเงินลงทุนในกิจการผลิตยานยนต์ รถพ่วงและรถกึ่งพ่วง กิจการผลิตเคมีภัณฑ์และกิจการผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้ารองลงมาได้แก่ กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย มูลค่า 32,211.0 ล้านบาท และกิจกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ มูลค่า 27,181.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.28 เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิ ในปี 2554 เปรียบเทียบกับปี 2543
จำแนกตามสาขาการลงทุน

(มูลค่า: ล้านบาท)

อันดับ	สาขา	มูลค่า	
		ปี 2554	ปี 2553
	รวม	257,259.7	308,407.2
1	การผลิต	190,129.1	160,691.7
	(1) ยานยนต์ รถพ่วง	39,490.0	42,877.4
	(2) เคมีภัณฑ์	24,012.7	31,390.2
	(3) อุปกรณ์ไฟฟ้า	20,657.4	8,720.4
	(4) คอมพิวเตอร์/อิเล็กทรอนิกส์	16,587.4	35,994.7
	(5) เครื่องจักร/เครื่องมือ	12,345.8	6,512.8
	(6) ยางและพลาสติก	6,949.4	6,242.4
	(7) อาหาร	6,890.6	5,040.5
	(8) กระดาษ	2,211.2	1,106.5
	(9) ถ่าน ไม้ก๊อก/ปิโตรเลียม	144.8	-324.0
	(10) เฟอร์นิเจอร์	53.2	242.6
	(11) เครื่องดื่ม	-273.8	2,034.9
2	การเงิน/ประกันภัย	32,211.0	75,376.3
3	อสังหาริมทรัพย์	27,181.2	25,345.0
4	เหมืองแร่/เหมืองหิน	9,869.4	25,655.5
5	ไฟฟ้า/ก๊าซ/ไอน้ำและระบบปรับอากาศ	2,833.8	-3,270.8
6	ขนส่ง/สถานที่เก็บสินค้า	2,574.4	874.0
7	เกษตร ป่าไม้ ประมง	669.7	-9.1
8	ก่อสร้าง	424.0	635.4
9	ที่พัก/บริการด้านอาหาร	222.6	-973.5
10	ขายส่ง/ขายปลีก		
	ซ่อมยานยนต์/จักรยานยนต์	-14,425.6	874.0
	อื่นๆ	5,570.1	30,018.8

หมายเหตุ: สถิติของธนาคารแห่งประเทศไทย แสดงถึงเงินลงทุนหมุนเวียนจากต่างประเทศสุทธิ (หักลบระหว่างขาเข้าและขาออก) โดยดูจากการประกอบธุรกรรมกับธนาคารในประเทศ ซึ่งเป็นแบบ cash-basis คือใช้ตัวเลขมูลค่าสุทธิของเงินโอนจากต่างประเทศโอนเข้ามาลงทุนในประเทศไทยหักกับเงินที่ส่งคืนเงินกู้ไปยังบริษัทแม่ ไม่นับรวมการลงทุนในลักษณะขยายโครงการเดิม (reinvestment) โดยใช้เงินสะสมของบริษัทมาลงทุนหรือการ

ระดมทุนภายในประเทศที่ไม่ผ่านกระบวนการโอนเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย ทั้งนี้ สาขากิจการการลงทุน หมายถึง การเก็บสถิติการลงทุนของบริษัทที่เข้าไปถือหุ้นในบริษัทอื่น แต่ไม่ได้มีการประกอบธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญเป็นของตัวเอง ที่เรียกว่า (Holding company) ในขณะที่ สถิติของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (สกท.) แสดงมูลค่ารวมของโครงการลงทุน (ไม่รวมที่ดินและทุนหมุนเวียน) ซึ่งแหล่งที่มาของเงินลงทุนในโครงการอาจมาจากสถาบันการเงินในประเทศและนอกประเทศก็ขึ้นอยู่กับบริษัทแม่หรือกำไรสะสม ซึ่งส่งผลให้สถิติจากทั้ง 2 แหล่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

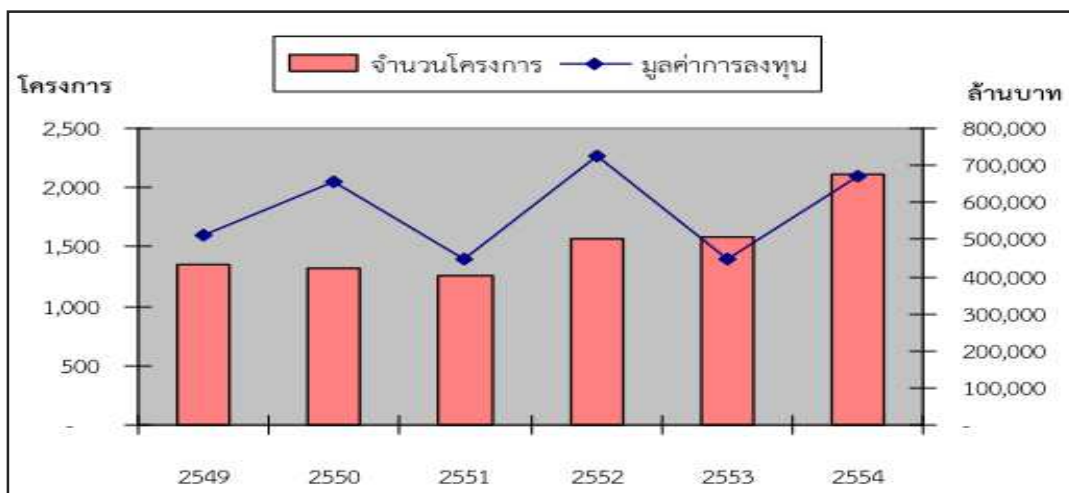
ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย

ภาวะการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศในไทย

1. ปริมาณการลงทุน

ขั้นคำขอ

สถิติการยื่นขอส่งเสริมการลงทุนในไทยในปี 2554 ยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปี 2552 และปี 2553 โดยมีการยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งสิ้น 2,112 โครงการ ซึ่งเป็นจำนวนที่สูงที่สุดในรอบ 10 ปี คิดเป็นมูลค่าเงินลงทุนรวม 672,830 ล้านบาท ซึ่งสูงกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ที่ 400,000 ล้านบาท เมื่อเปรียบเทียบกับสถิติในปี 2553 พบว่าจำนวนโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมขยายตัวร้อยละ 52.7 ในขณะที่เงินลงทุนรวมขยายตัวร้อยละ 50.4 ซึ่งให้เห็นสัญญาณการฟื้นตัวของเศรษฐกิจไทยและการฟื้นความเชื่อมั่นของนักลงทุนที่มีต่อประเทศไทยได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 4.31 สถิติการยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุน

ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2555

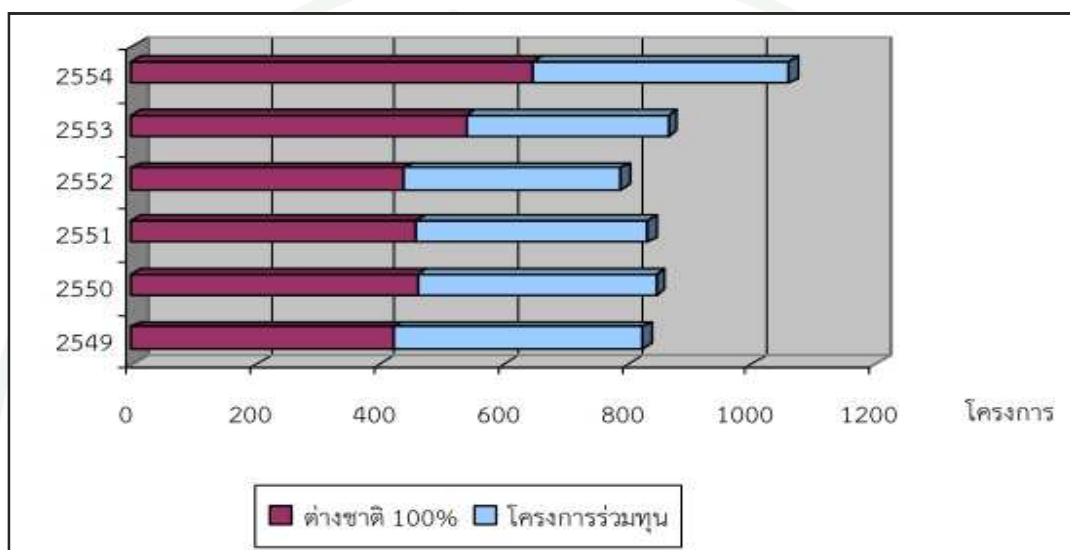
โครงการลงทุนที่ยื่นขอรับการส่งเสริมในปี 2554 สามารถจำแนกได้ดังนี้

1. โครงการลงทุนจากต่างประเทศ (โครงการลงทุนที่มีหุ้นต่างชาติร้อยละ 10 ขึ้นไป) มีจำนวน 1,059 โครงการ หรือร้อยละ 50.1 ของจำนวนโครงการทั้งหมดที่ยื่นขอรับการส่งเสริมในปี 2554 และเป็นจำนวนที่สูงที่สุดในรอบ 10 ปี คิดเป็นมูลค่าการลงทุนรวม 396,348 ล้านบาท หรือร้อยละ 58.9 ของมูลค่าเงินลงทุนในยื่นคำขอทั้งหมด ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับสถิติในปี 2553 พบว่า จำนวนโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมทั้งปีขยายตัวร้อยละ 22.3 ในขณะที่มูลค่าการลงทุนรวม ขยายตัวถึงร้อยละ 67.9 ซึ่งให้เห็นว่านักลงทุนเริ่มให้ความเชื่อมั่นในการลงทุนโครงการขนาดใหญ่มากขึ้น

ทั้งนี้ โครงการลงทุนจากต่างประเทศสามารถจำแนกตามลักษณะการถือหุ้นได้ ดังนี้

1.1 โครงการลงทุนที่เป็นหุ้นต่างชาติทั้งสิ้น ในปี 2554 มีการยื่นขอส่งเสริมโครงการลงทุนที่เป็นหุ้นต่างชาติทั้งสิ้น จำนวน 647 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 61.1 ของโครงการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมดคิดเป็นมูลค่าการลงทุนรวม 219,531 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 55.4 ของมูลค่าการลงทุนในต่างประเทศทั้งหมด เพิ่มขึ้นจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 19.8 ในแง่ของจำนวนโครงการและเพิ่มขึ้นร้อยละ 51.1 ในแง่ของมูลค่าการลงทุน

1.2 โครงการร่วมทุน (JV) ในปี 2554 มีการยื่นขอรับการส่งเสริมโครงการร่วมทุนจำนวน 412 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 38.9 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ทั้งหมดมีมูลค่าการลงทุนรวม 176,817 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 44.6 ของมูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมด ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2553 ร้อยละ 26.4 ในแง่ของจำนวนโครงการ และร้อยละ 94.8 ในแง่ของมูลค่าการลงทุน

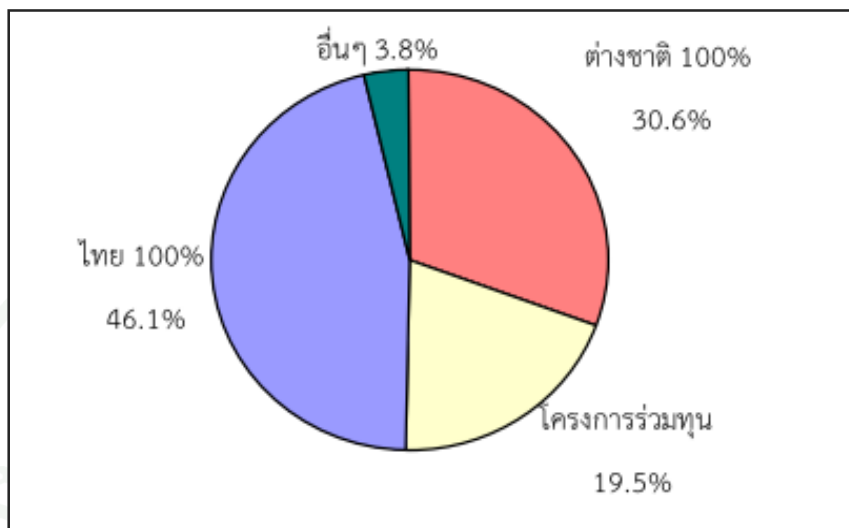

ภาพที่ 4.32 จำนวนโครงการลงทุนจากต่างประเทศในชั้นคำขอ
ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2555

2. โครงการลงทุนที่เป็นหุ้นไทยทั้งสิ้น ในปี 2554 มีการยื่นขอส่งเสริมโครงการลงทุนที่เป็นหุ้นไทยทั้งสิ้นจำนวน 974 โครงการ ซึ่งเป็นสถิติที่สูงที่สุดในรอบ 10 ปี คิดเป็นมูลค่าการลงทุนรวม 236,470 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 46.5 ในแง่ของจำนวนโครงการ และร้อยละ 34.3 ในแง่ของมูลค่าการลงทุน ซึ่งจะเห็นได้ว่าสัดส่วนของโครงการลงทุนที่เป็นหุ้นไทยทั้งสิ้นขยายตัวขึ้นจากร้อยละ 41.8 เป็นร้อยละ 46.1 ซึ่งให้เห็นการพัฒนาศักยภาพของนักลงทุนไทยได้เป็นอย่างดี

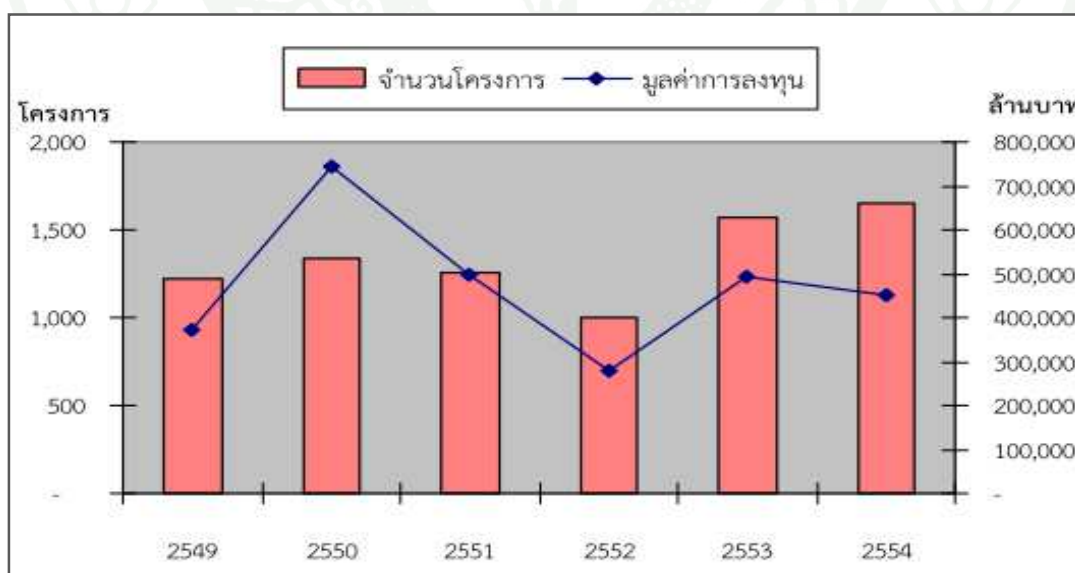
3. โครงการลงทุนอื่นๆ (โครงการร่วมทุนระหว่างไทยกับต่างชาติแต่นักลงทุนต่างชาติถือหุ้นไม่ถึงร้อยละ 10) ในปี 2554 มีการยื่นขอส่งเสริมโครงการร่วมทุนระหว่างไทยกับต่างชาติที่มีหุ้นต่างชาติไม่ถึงร้อยละ 10 จำนวนทั้งสิ้น 79 โครงการ คิดเป็นมูลค่าการลงทุนรวม 40,013

ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2553 ร้อยละ 31.7 ในแง่ของจำนวน โครงการ และร้อยละ 13.6 ในแง่ของมูลค่าการลงทุน

ภาพที่ 4.33 โครงการลงทุนที่ยื่นขอส่งเสริมในปี 2554
ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2555

ชั้นอนุมัติ

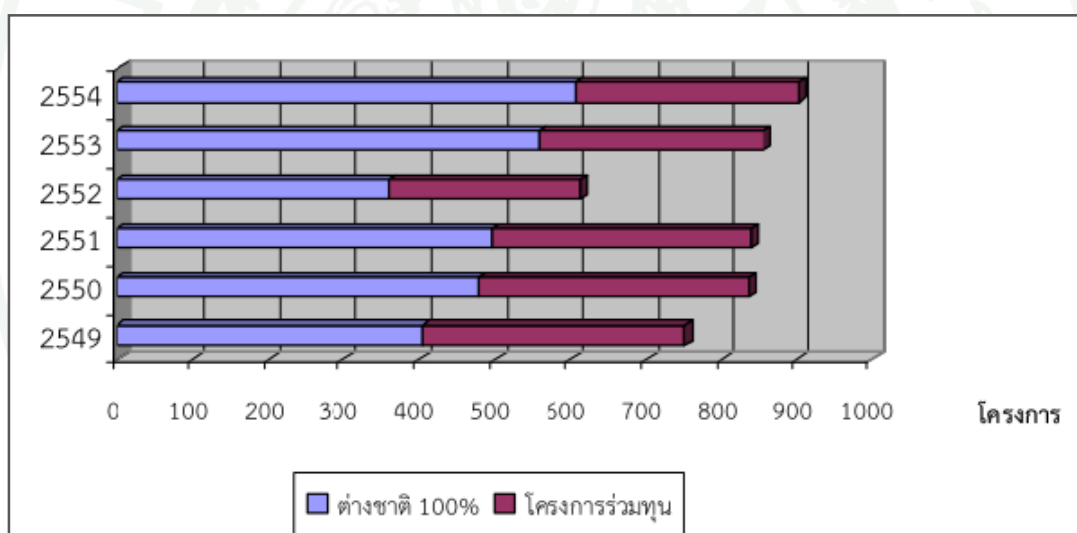

ภาพที่ 4.34 สถิติการลงทุนที่ได้รับการส่งเสริม
ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2555

ในปี 2554 มีโครงการลงทุนที่ได้รับการส่งเสริมทั้งสิ้น 1,653 โครงการ เพิ่มขึ้นจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 5.6 และเป็นจำนวนที่สูงที่สุดในรอบ 10 ปี คิดเป็นเงินลงทุนรวม 449,699 ล้านบาท ซึ่งลดลงจากปี 2553 ร้อยละ 8.7

โครงการลงทุนที่ได้รับอนุมัติในปี 2554 สามารถจำแนกตามลักษณะการถือหุ้นได้ดังนี้

1. โครงการลงทุนจากต่างประเทศ (โครงการลงทุนที่มีหุ้นต่างชาติร้อยละ 10 ขึ้นไป) มีการอนุมัติโครงการลงทุนจากต่างประเทศทั้งสิ้นจำนวน 904 โครงการ หรือคิดเป็นร้อยละ 54.7 ของจำนวนโครงการที่ได้รับการส่งเสริมทั้งหมด เพิ่มขึ้นจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 5.6 และมีมูลค่าการลงทุนรวม 278,447 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 61.9 ของมูลค่าการลงทุนที่ได้รับอนุมัติทั้งหมด ลดลงเล็กน้อยเพียงร้อยละ 0.3 จากปี 2553

ภาพที่ 4.35 สถิติการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ

ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

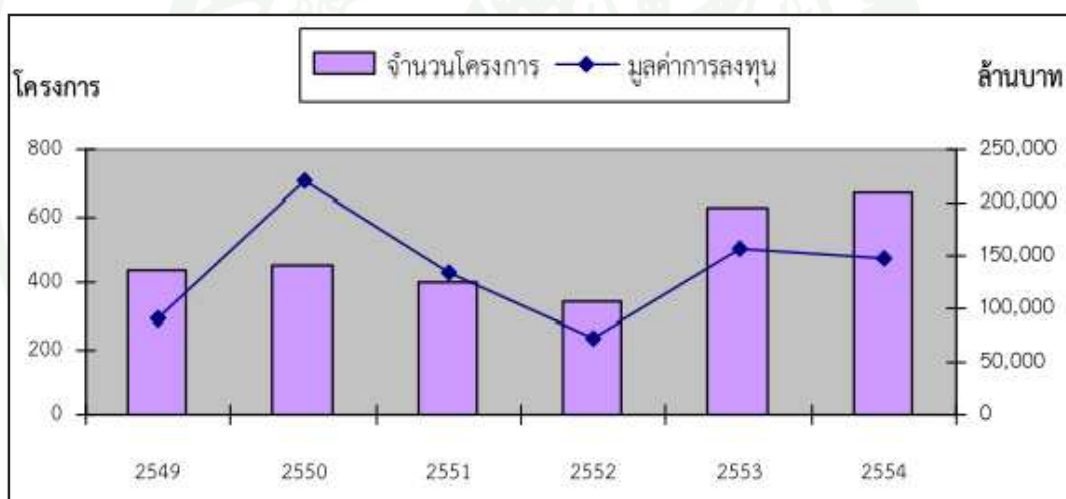
ทั้งนี้ โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปี 2554 สามารถจำแนกตามลักษณะการถือหุ้นของต่างชาติได้ ดังนี้

1.1. โครงการลงทุนที่เป็นหุ้นต่างชาติทั้งสิ้น มีการอนุมัติให้การส่งเสริมโครงการลงทุนที่เป็นหุ้นต่างชาติทั้งสิ้น จำนวน 608 โครงการ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 67.3 ของจำนวนโครงการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมด โดยเพิ่มขึ้นจากปี 2553 ร้อยละ 9 และเป็นจำนวนที่สูงที่สุด

ในรอบ 10 ปี คิดเป็นมูลค่าการลงทุนรวม 169,822 ล้านบาท หรือร้อยละ 61 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด ลดลงจากมูลค่าในปี 2553 ร้อยละ 7.5

1.2. โครงการร่วมทุน (JV) มีจำนวน 296 โครงการ ใกล้เคียงกับสถิติในปี 2553 คิดเป็นร้อยละ 32.7 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ มีมูลค่าการลงทุนรวม 108,652 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากมูลค่าเงินลงทุนรวมในปี 2553 ร้อยละ 13.5

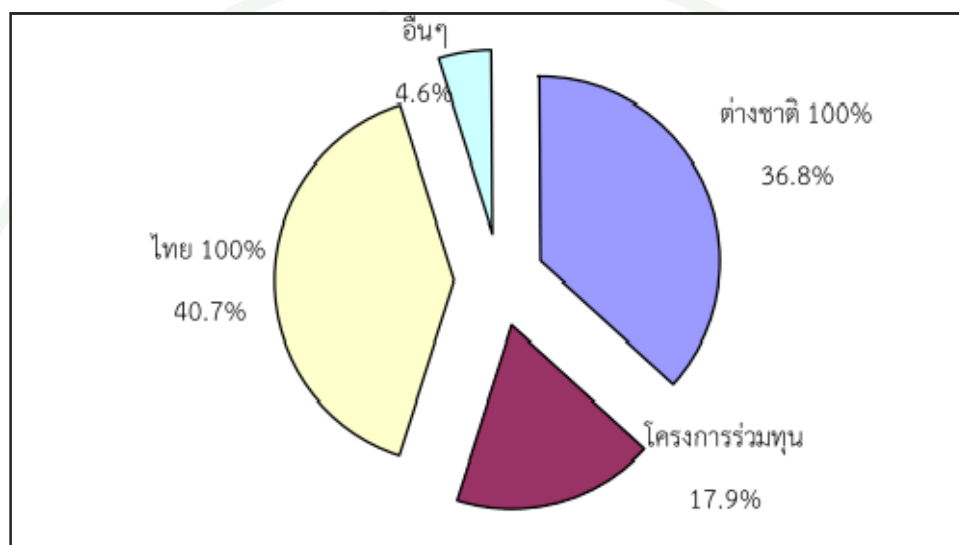
2. โครงการลงทุนเป็นหุ้นไทยทั้งสิ้น ในปี 2554 มีการอนุมัติโครงการลงทุนไทยจำนวน 672 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 40.7 ของจำนวนโครงการที่ได้รับการส่งเสริมทั้งหมด เพิ่มขึ้นจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 6.8 และเป็นจำนวนโครงการลงทุนไทยที่สูงที่สุดในรอบ 10 ปี คิดเป็นมูลค่าการลงทุนรวม 146,997 ล้านบาท หรือร้อยละ 32.7 ของมูลค่าการลงทุนรวมทั้งหมดลดลงจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 6.2

ภาพที่ 4.36 สถิติการให้ส่งเสริมโครงการลงทุนไทย
ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

3. โครงการลงทุนอื่นๆ ในปี 2554 มีการอนุมัติโครงการร่วมทุนระหว่างไทยกับต่างชาติ แต่นักลงทุนต่างชาติถือหุ้นไม่ถึงร้อยละ 10 จำนวน 77 โครงการ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 4.6 ของจำนวนโครงการที่ได้รับการส่งเสริมทั้งหมด ลดลงจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 4.9 และมีมูลค่าการลงทุนรวม 24,256 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 5.4 ของมูลค่าการลงทุนของโครงการที่ได้รับการส่งเสริมทั้งหมด ลดลงจากปี 2553 ร้อยละ 56.1 หมายเหตุ: ทั้งจำนวนโครงการและมูลค่า

การลงทุนในชั้นคำขอและชั้นอนุมัติจะมีความแตกต่างกัน เนื่องจากโครงการลงทุนที่ยื่นคำขอเข้ามา ต้องผ่านกระบวนการพิจารณา ซึ่งมีกำหนดระยะเวลาการพิจารณาแตกต่างกันตามขนาดของโครงการ (60 วันสำหรับโครงการมูลค่าต่ำกว่า 750 ล้านบาท และ 90 วันสำหรับโครงการมูลค่า 750 ล้านบาทขึ้นไป) ยกตัวอย่างเช่น กรณีที่ยื่นขอรับการส่งเสริมโครงการในช่วงปลายปีโครงการจะได้รับอนุมัติในช่วงต้นปีของปีถัดไป เป็นต้น

ภาพที่ 4.37 โครงการลงทุนที่ได้รับการส่งเสริมในปี 2554

ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

2. แหล่งที่มาของการลงทุน

ชั้นค่าขอ

ตารางที่ 4.29 เปรียบเทียบโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นขอรับการส่งเสริม
ในปี 2553 และปี 2554

(มูลค่า: ล้านบาท)

แหล่งที่มา	ปี 2554		ปี 2553		มูลค่า
	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน	แหล่งที่มา	จำนวนโครงการ	
ญี่ปุ่น	560	193,842.9	ญี่ปุ่น	364	104,442
จีน	36	28,494.8	หมู่เกาะเคย์แมน	4	19,945
สิงคโปร์	55	24,835.8	สิงคโปร์	66	11,473
ฮ่องกง	32	13,261.4	จีน	31	10,698
ไต้หวัน	54	8,277.1	สหรัฐอเมริกา	42	7,325
เกาหลีใต้	39	7,737.6	เกาหลีใต้	59	5,108
สหรัฐอเมริกา	31	7,682.7	เบลเยียม	7	4,666
มาเลเซีย	39	7,058.6	ฮ่องกง	26	4,220
สหราชอาณาจักร	26	6,691.6	เนเธอร์แลนด์	17	3,796
เนเธอร์แลนด์	30	6,483.7	ไต้หวัน	40	3,787
รวม	1,059	396,348.0	รวม	866	236,059

ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

ญี่ปุ่นยังคงเป็นนักลงทุนหลักของไทยที่ให้ความสนใจยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนมากเป็นอันดับหนึ่งเช่นเดียวกับปีที่ผ่านมา โดยในปี 2554 มีการยื่นขอรับการส่งเสริมโครงการลงทุนจากญี่ปุ่นจำนวน 560 โครงการ ซึ่งเป็นจำนวนโครงการที่สูงที่สุดในสถิติที่ผ่านมาคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 52.9 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมดคิดเป็นมูลค่าการลงทุนรวม 193,843 ล้านบาท หรือร้อยละ 48.9 ของมูลค่าการลงทุนรวมของโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด และเป็นสถิติสูงสุดเช่นกัน รองลงมาได้แก่ จีน ด้วยมูลค่าการลงทุนรวม 28,494.8 ล้านบาท จากโครงการลงทุนเพียง 36 โครงการ เพิ่มขึ้นจาก ปี 2553 ร้อยละ 16.1 ในแง่

ของจำนวนโครงการ และเพิ่มขึ้นมากกว่าเท่าตัวในแง่ของมูลค่าการลงทุน และอันดับที่ 3 ยังคงได้แก่ นักลงทุนหลักของอาเซียนอย่างสิงคโปร์เช่นเดียวกับปี 2553 ด้วยมูลค่าการลงทุนรวม 24,836 ล้านบาท จากโครงการลงทุนจำนวน 55 โครงการ เพิ่มขึ้นจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 13.7 ในแง่ของจำนวนโครงการ และเพิ่มขึ้นมากกว่าเท่าตัวในแง่ของมูลค่าการลงทุน อย่างไรก็ตาม โครงการลงทุนจากเนเธอร์แลนด์ หมู่เกาะเคย์แมน สหรัฐอาหรับเอมิเรต ซามัว หมู่เกาะบริติช เวอร์จิน และมอริเชียส ส่วนมากเป็นการลงทุนของบริษัทข้ามชาติรายใหญ่สัญชาติญี่ปุ่น อเมริกัน และยุโรป ที่เข้าไปจัดตั้งบริษัทในประเทศเหล่านี้

ทั้งนี้ ในภาพรวมจะเห็นว่าการลงทุนจากต่างประเทศในไทยขยายตัวขึ้นในปี 2554 ในระดับที่แตกต่างกัน ตามภาวะเศรษฐกิจของประเทศนั้นๆ ซึ่งจะเห็นได้จากการขยายตัวอย่างมากของประเทศในแถบเอเชียโดยเฉพาะฮ่องกง ที่การลงทุนขยายตัวมากกว่า 2 เท่าตัว ได้หวัน จีน และสิงคโปร์ มีการขยายตัวมากกว่าเท่าตัวมีเพียงอินโดนีเซียและพม่าที่การลงทุนในไทยลดลง ในขณะที่การลงทุนจากทวีปอเมริกาฟื้นตัวขึ้นเล็กน้อยทั้งสหรัฐอเมริกาและแคนาดา สำหรับการลงทุนจากยุโรปในไทย การลงทุนจากหลายประเทศเริ่มฟื้นตัวอย่างน่าพอใจ โดยเฉพาะการลงทุนจากสวีเดน และสหราชอาณาจักรที่เพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว แต่การลงทุนจากยุโรปในภาพรวมยังคงไม่ฟื้นตัวเท่าใดนักเนื่องจากการลงทุนจากหลายประเทศลดลงอย่างมาก โดยเฉพาะเบลเยียม อิตาลี และเดนมาร์ก

ชั้นอนุมัติ

ตารางที่ 4.30 เปรียบเทียบโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับอนุมัติ
ในปี 2553 และ 2554

(มูลค่า: ล้านบาท)

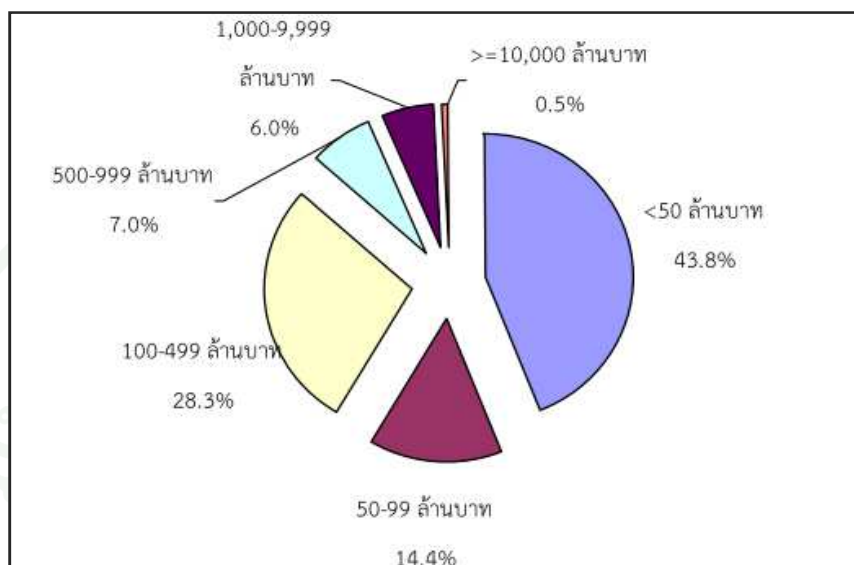
แหล่งที่มา	ปี 2554		ปี 2553		มูลค่า
	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน	แหล่งที่มา	จำนวนโครงการ	
ญี่ปุ่น	484	158,967.7	ญี่ปุ่น	342	100,305
สิงคโปร์	58	25,175.9	เนเธอร์แลนด์	23	25,780
จีน	36	16,992.0	หมู่เกาะเคย์แมน	6	21,341
สหรัฐอเมริกา	28	9,237.7	สิงคโปร์	62	19,170
เกาหลีใต้	35	7,024.3	จีน	28	17,312
ไต้หวัน	41	6,553.8	ฮ่องกง	30	13,012
มาเลเซีย	34	6,134.6	สวีเดน	19	8,981
ฮ่องกง	19	4,518.3	สหรัฐอเมริกา	48	6,204
เนเธอร์แลนด์	21	4,252.4	ออสเตรเลีย	17	6,081
สวีเดน	8	3,269.4	มาเลเซีย	39	4,808
รวม	904	278,447	รวม	856	279,233

ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

จากสถิติการอนุมัติโครงการลงทุนในปี 2554 พบว่า ร้อยละ 53.5 ของโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นโครงการลงทุนของญี่ปุ่น ด้วยจำนวน 484 โครงการ เพิ่มขึ้นจากจำนวนโครงการลงทุนจากญี่ปุ่นในปี 2553 ร้อยละ 25.2 มีมูลค่าการลงทุนรวม 158,967.7 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 57.1 ของมูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศที่ได้รับส่งเสริมทั้งหมด รองลงมาได้แก่ โครงการลงทุนโดยตรงจากสิงคโปร์ มูลค่าการลงทุนรวม 25,175.9 ล้านบาท จากจำนวนโครงการ 58 โครงการ มูลค่าเงินลงทุนเพิ่มขึ้นจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 31.3 และอันดับที่ 3 ได้แก่ โครงการลงทุนจากสาธารณรัฐประชาชนจีน ด้วยมูลค่าการลงทุนรวม 16,922.0 ล้านบาท จากจำนวนโครงการลงทุน 36 โครงการ

3. ขนาดการลงทุน

ชั้นค่าขอ

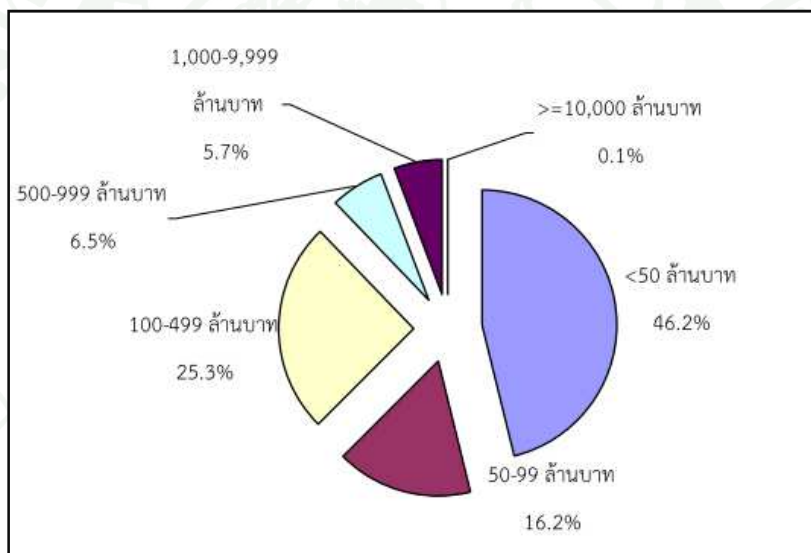
ภาพที่ 4.38 โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมในปี 2554
จำแนกตามขนาดการลงทุน

ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นขอรับการส่งเสริมในปี 2554 ส่วนมากยังคงเป็นโครงการลงทุนขนาดเล็กถึงขนาดกลางเช่นเดียวกับปีที่ผ่านมา โดยมีโครงการลงทุนขนาดเล็ก มูลค่าต่ำกว่า 50 ล้านบาท มากเป็นอันดับ 1 ด้วยจำนวน 464 โครงการ เพิ่มขึ้นจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 11.8 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 43.8 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในชั้นคำขอ รองลงมาได้แก่ โครงการลงทุนขนาดกลาง (มูลค่า 100-499 ล้านบาท) จำนวน 300 โครงการ และโครงการลงทุนมูลค่า 50-99 ล้านบาท จำนวน 153 โครงการ ตามลำดับซึ่งเป็นสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับสถิติในปี 2553 ทั้งนี้ ในปี 2554 มีการยื่นขอรับการส่งเสริมโครงการลงทุนขนาดใหญ่มูลค่าตั้งแต่พันล้านบาทขึ้นไปรวม 68 โครงการ ซึ่งเพิ่มขึ้นจากสถิติในปี 2553 ถึงร้อยละ 94.3 ในจำนวนนี้มี Mega Project ที่มีมูลค่าตั้งแต่หมื่นล้านบาทขึ้นไปจำนวน 5 โครงการ

ชั้นอนุมัติ

จากสถิติพบว่า ร้อยละ 87.7 การอนุมัติโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปี 2554 เป็นโครงการลงทุนขนาดเล็กและขนาดกลาง จำแนกเป็นโครงการขนาดเล็กที่มีมูลค่าต่ำกว่า 50 ล้านบาท จำนวน 418 โครงการ (ร้อยละ 46.2) โครงการลงทุนขนาดกลางมูลค่า 100-499 ล้านบาท จำนวน 229 โครงการ (ร้อยละ 25.3) และโครงการลงทุนมูลค่า 50-99 ล้านบาท จำนวน 146 โครงการ (ร้อยละ 16.2) ตามลำดับโดยในปี 2554 มีโครงการลงทุนขนาดใหญ่ที่มีมูลค่าตั้งแต่ พันล้านบาทขึ้นไปจำนวน 52 โครงการ เพิ่มขึ้นจากจำนวน 50 โครงการในปี 2553 ซึ่งในจำนวนนี้เป็น Mega Project (มูลค่าตั้งแต่หมื่นล้านบาทขึ้นไป) เพียง 1 โครงการ ในขณะที่ปี 2553 มีการอนุมัติโครงการ Mega Project จำนวน 4 โครงการ

ภาพที่ 4.39 โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ขึ้นค่าขอรับการส่งเสริมในปี 2554
จำแนกตามขนาดการลงทุน
ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีมูลค่าสูงสุด 10 อันดับแรก ได้แก่

1. โครงการขยายกิจการขนส่งทางอากาศ มูลค่า 11,719.7 ล้านบาท ของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน)
2. โครงการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ (เกียร์อัตโนมัติแบบปรับเปลี่ยนอัตราทดต่อเนื่อง) มูลค่า 9,000 ล้านบาท ของบริษัท จาโตโค (ประเทศไทย) จำกัดเป็นหุ้นของญี่ปุ่นทั้งสิ้น และผลิตเพื่อรองรับตลาดในประเทศเป็นหลัก
3. โครงการผลิตเหล็กแผ่นเคลือบสังกะสี มูลค่า 8,565.7 ล้านบาทของบริษัท เจเอฟอี สตีล กัลวาไนซิง (ประเทศไทย) จำกัดซึ่งเป็นหุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น และผลิตเพื่อรองรับตลาดในประเทศเพียงอย่างเดียว
4. โครงการผลิตผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี มูลค่า 8,351 ล้านบาท ของบริษัท เจเอสอาร์ บีเอสที อีลาสโตเมอร์ จำกัดเป็นโครงการร่วมทุนระหว่างไทยกับญี่ปุ่น โดยญี่ปุ่นถือหุ้นข้างมาก และเป็นการผลิตเพื่อส่งออกเป็นหลัก
5. โครงการขยายกิจการผลิตยางรถยนต์ มูลค่า 7,750 ล้านบาท ของบริษัท ไทยบริดจสโตน จำกัดเป็นโครงการร่วมทุนระหว่างไทยกับญี่ปุ่น โดยญี่ปุ่นถือหุ้นข้างมาก และผลิตเพื่อการส่งออกเพียงอย่างเดียว
6. โครงการขยายกิจการผลิตเครื่องปรับอากาศ มูลค่า 7,681 ล้านบาท ของบริษัท มิทซูบิชิ อิเล็กทริก คอน-ซูมเมอร์ โปรดักส์ (ประเทศไทย) จำกัดโดยเป็นโครงการร่วมทุนระหว่างไทยกับญี่ปุ่น โดยญี่ปุ่นถือหุ้นข้างมาก และเป็นโครงการผลิตเพื่อส่งออกเป็นหลัก
7. โครงการขยายกิจการขนส่งทางอากาศ มูลค่า 6,918.9 ล้านบาท ของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน)
8. โครงการขยายกิจการผลิตชิ้นส่วน/อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (IC, IC Testing, Sawed Dice, Wafer Testing และ IC Modules Testing) มูลค่า 6,477.6 ล้านบาทของบริษัท ไมโครซิฟ

เทคโนโลยี (ไทยแลนด์) จำกัดเป็นโครงการร่วมทุนระหว่างไทยกับหมู่เกาะเคย์แมน โดยเคย์แมนถือหุ้นข้างมากโดยผลิตเพื่อส่งออกเพียงอย่างเดียว

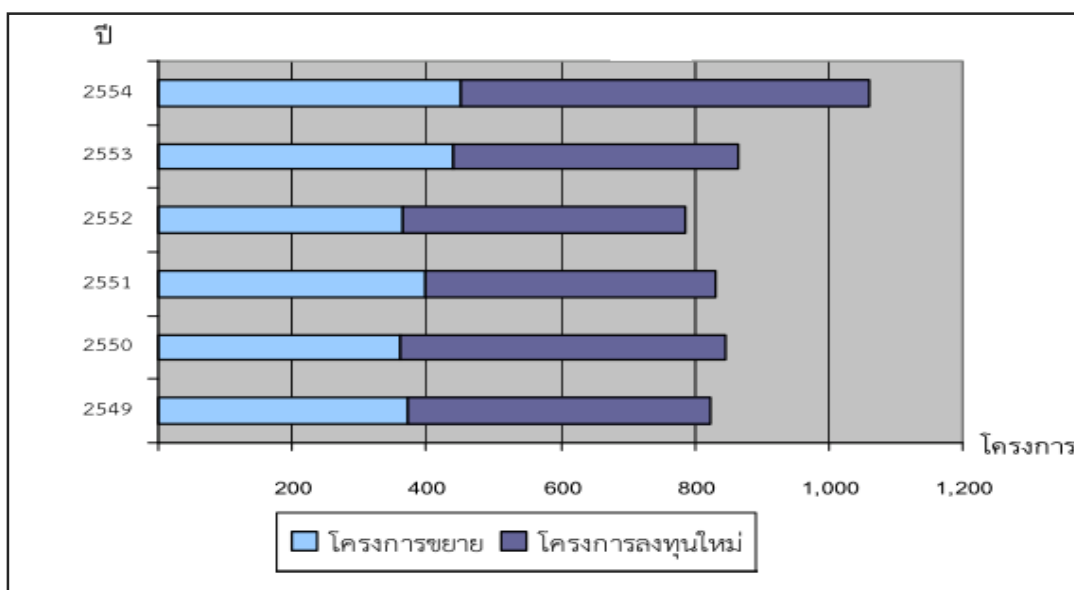
9. โครงการผลิต Digital Copier มูลค่า 5,689 ล้านบาท ของบริษัท แคนนอน ปราจินบุรี (ประเทศไทย) จำกัดเป็นหุ้นของญี่ปุ่นทั้งสิ้น และผลิตเพื่อการส่งออกเพียงอย่างเดียว

10. โครงการผลิตท่อเหล็กไร้สนิม มูลค่า 5,095.2 ล้านบาท ในนามของ Mr. Liu Jianer เป็นหุ้นเงินทั้งสิ้น และผลิตเพื่อการส่งออกทั้งสิ้น

4. ลักษณะโครงการ

ชั้นคำขอ

จากสถิติการยื่นขอรับการส่งเสริมโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปี 2554 พบว่า นักลงทุนต่างชาติยื่นขอรับการส่งเสริมโครงการลงทุนใหม่มากกว่าขอส่งเสริมโครงการขยายการลงทุนเดิมเช่นเดียวกับสถิติในช่วงปี 2549-2552 โดยในปี 2554 มีการยื่นขอส่งเสริมโครงการลงทุนใหม่จำนวน 609 โครงการ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 57.5 ของจำนวนโครงการในชั้นคำขอทั้งหมด คิดเป็นมูลค่าการลงทุนรวม 223,469.3 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 56.4 ของมูลค่าการลงทุนในชั้นคำขอทั้งหมด ซึ่งเป็นจำนวนโครงการและมูลค่าการลงทุนที่สูงที่สุดในสถิติที่ผ่านมา และเพิ่มขึ้นจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 42.6 ในแง่ของจำนวนโครงการ และเพิ่มขึ้นมากกว่า 2 เท่าตัวในแง่ของมูลค่าการลงทุน ในขณะที่ มีการยื่นขอส่งเสริมโครงการขยายการลงทุนจำนวน 450 โครงการ คิดเป็นมูลค่าการลงทุนรวม 172,879 ล้านบาท ขยายตัวจากปี 2553 เล็กน้อย ที่ร้อยละ 2.5 ในแง่ของจำนวนโครงการและร้อยละ 0.8 ในแง่ของมูลค่าการลงทุน

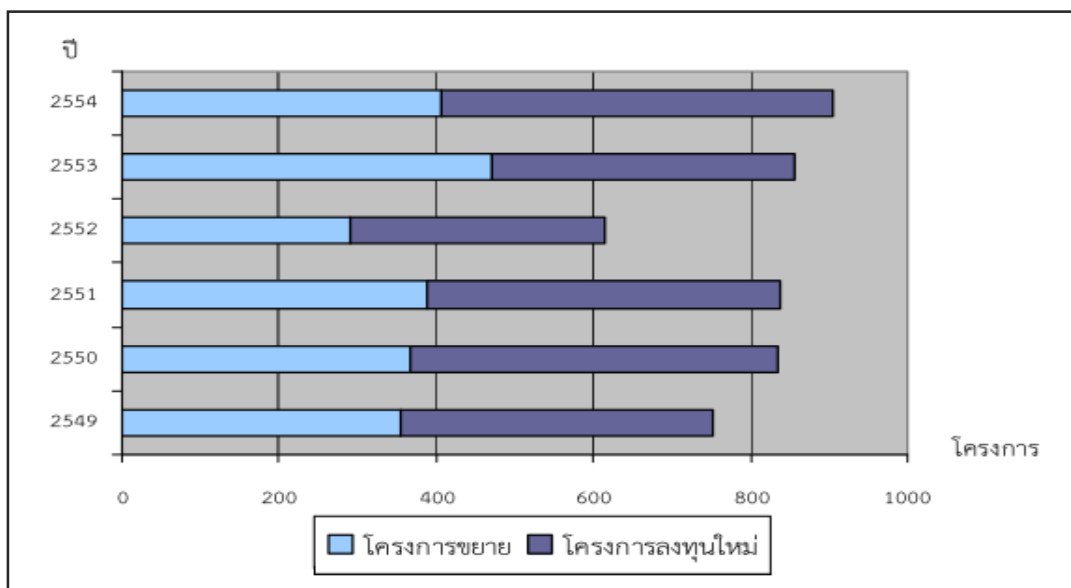

ภาพที่ 4.40 โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นขอรับการส่งเสริม
จำแนกตามลักษณะโครงการ

ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

ชั้นอนุมัติ

โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับส่งเสริมในปี 2554 ส่วนมากเป็นโครงการลงทุนใหม่เช่นเดียวกับสถิติการให้ส่งเสริมในปี 2549-2552 โดยในปี 2554 มีการอนุมัติโครงการลงทุนใหม่ทั้งสิ้นจำนวน 496 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 54.9 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการส่งเสริมทั้งหมด ซึ่งเพิ่มขึ้นจากจำนวนโครงการลงทุนใหม่ในปี 2553 ร้อยละ 28.5 คิดเป็นมูลค่าการลงทุนรวม 120,693.2 ล้านบาท อย่างไรก็ตาม โครงการขยายการลงทุน ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 408 โครงการ มีมูลค่าการลงทุนรวมถึง 157,753.3 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 56.7 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการส่งเสริมทั้งหมด ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับสถิติในปี 2553 พบว่า โครงการขยายการลงทุนชะลอลงลงทั้งในแง่ของจำนวนโครงการและมูลค่าการลงทุนคิดเป็นร้อยละ 13.2 และร้อยละ 27.3 ตามลำดับ

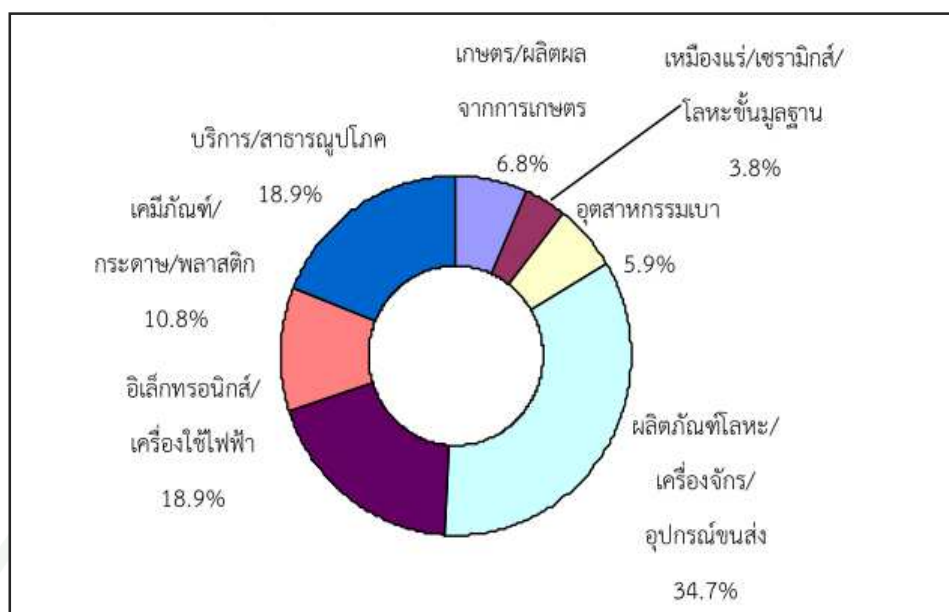

ภาพที่ 4.41 สถิติการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จำแนกตามลักษณะการลงทุน
ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

5. สาขาการลงทุน

ชั้นคำขอ

สาขาที่มีนักลงทุนต่างชาติยื่นขอรับการส่งเสริมมากที่สุดในปี 2554 ได้แก่ สาขาผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง จำนวน 367 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 34.7 ของจำนวนโครงการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศในชั้นคำขอทั้งหมด รองลงมาได้แก่ สาขาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า และสาขาบริการและสาธารณูปโภคจำนวน 200 โครงการ และสาขาเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก จำนวน 117 โครงการ ตามลำดับเมื่อเปรียบเทียบกับสถิติในปี 2553 พบว่า สาขาเหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน เป็นสาขาที่มีนักลงทุนยื่นขอรับการส่งเสริมเพิ่มขึ้นมากที่สุด (เพิ่มขึ้นมากกว่าเท่าตัว) ในขณะที่สาขาอุตสาหกรรมเบาและสิ่งทอมีการยื่นขอรับการส่งเสริมลดลงมากที่สุด (ลดลงร้อยละ 6)

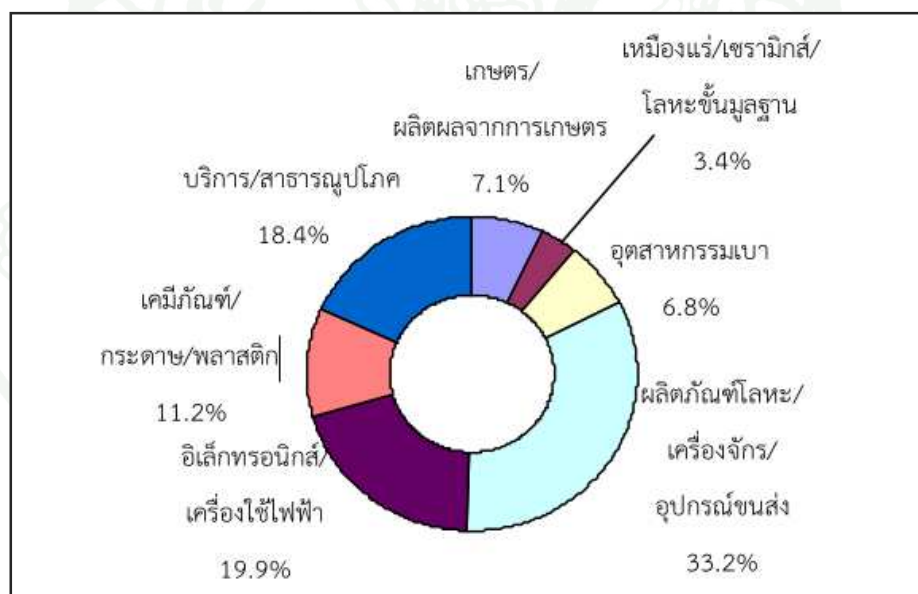

ภาพที่ 4.42 สถิติการยื่นขอรับส่งเสริมโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในปี 2554
จำแนกตามสาขาการลงทุน
ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

เมื่อพิจารณาในแง่ของมูลค่าการลงทุน พบว่า สาขาผลิตภัณฑ์โลหะฯ เป็นสาขาที่มีมูลค่าการลงทุนรวมสูงที่สุด ด้วยมูลค่า 121,170 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 30.6 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด รองลงมาได้แก่ สาขาบริการและสาธารณูปโภค มูลค่า 96,782 ล้านบาท หรือร้อยละ 24.4 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด และสาขาผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ฯ มูลค่า 78,237.2 ล้านบาท หรือร้อยละ 19.7 ตามลำดับ ในขณะที่สาขาอุตสาหกรรมเบาและสิ่งทอเป็นสาขาที่มีมูลค่าการลงทุนรวมต่ำสุดที่ 13,238.3 ล้านบาท และเมื่อเปรียบเทียบกับสถิติในปี 2553 จะพบว่ามูลค่าการลงทุนรวมของทุกสาขายาวตัวขึ้นอย่างน่าพอใจ โดยเฉพาะสาขาบริการและสาขาผลิตภัณฑ์โลหะฯ มีมูลค่าการลงทุนรวมเพิ่มขึ้นมากกว่าเท่าตัว รวมถึงสาขาอุตสาหกรรมเบาและสิ่งทอซึ่งชะลอตัวในช่วง 2 ปีที่ผ่านมาได้ขยายตัวขึ้นถึงร้อยละ 51.5 และเป็นมูลค่าสูงสุดในรอบ 8 ปี

ชั้นอนุมัติ

สาขาที่มีโครงการลงทุนได้รับการส่งเสริมมากที่สุดในปี 2554 ได้แก่ สาขาผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง จำนวน 300 โครงการ หรือคิดเป็นร้อยละ 33.2 ของจำนวนโครงการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมดที่ได้รับการส่งเสริม รองลงมาได้แก่ สาขาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า จำนวน 180 โครงการ และสาขาบริการและสาธารณสุขปก จำนวน 166 โครงการ ตามลำดับซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับสถิติในปี 2553 จะเห็นได้ว่าจำนวนโครงการที่ได้รับการส่งเสริมลดลงในเกือบทุกสาขา โดยเฉพาะสาขาบริการลดลงมากที่สุดร้อยละ 11.7 และสาขาเกษตรและผลิตผลทางการเกษตรลดลงร้อยละ 11.1 ส่วนสาขาอุตสาหกรรมเบาและสิ่งทอ สาขาผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า และสาขาเคมีภัณฑ์ กระจก และพลาสติกลดลงเล็กน้อยร้อยละ 4-6 โดยประมาณ มีเพียง 2 สาขาที่มีจำนวนโครงการที่ได้รับการส่งเสริมเพิ่มขึ้น ได้แก่ สาขาเหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 72.2 และสาขาผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 38.2

ภาพที่ 4.43 สถิติการให้ส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปี 2554

จำแนกตามสาขาการลงทุน

ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

ในแง่ของมูลค่าการลงทุน พบว่า สาขาผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่งมีมูลค่าการลงทุนรวมสูงที่สุด ด้วยมูลค่า 86,158.2 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 30.9 ของมูลค่าการลงทุนรวมในชั้นอนุมัติ รองลงมา ได้แก่ สาขาผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า มูลค่า 61,196.3 ล้านบาท และสาขาบริการและสาธารณูปโภค มูลค่า 38,309.1 ล้านบาท ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกับสถิติในปี 2553 จะเห็นได้ว่ามูลค่าการลงทุนในในสาขาเคมีภัณฑ์ ขยายตัวถึงร้อยละ 98.6 สาขาผลิตภัณฑ์โลหะฯ ขยายตัวร้อยละ 74.9 สาขาอุตสาหกรรมเบาฯ ขยายตัวร้อยละ 23.3 และสาขาเกษตรฯ ขยายตัวร้อยละ 4.7 ในขณะที่สาขาผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ฯ มีมูลค่าลดลงร้อยละ 42.3 สาขาเหมืองแร่ฯ ลดลงร้อยละ 25.4 และสาขาบริการฯ ลดลงร้อยละ 13.8

สาขาย่อยที่มีจำนวนโครงการได้รับการส่งเสริม มากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่

- อันดับที่ 1 กิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ จำนวน 97 โครงการ
- อันดับที่ 2 กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ รวมทั้งชิ้นส่วนโลหะ จำนวน 82 โครงการ
- อันดับที่ 3 กิจการผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติกหรือเคลือบด้วยพลาสติก จำนวน 65 โครงการ
- อันดับที่ 4 กิจการผลิตชิ้นส่วนและ/หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือชิ้นส่วนและ/หรืออุปกรณ์ที่ใช้ กับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 58 โครงการ
- อันดับที่ 5 กิจการสนับสนุนการค้าและการลงทุน จำนวน 46 โครงการ

สาขาย่อยที่มีมูลค่าการลงทุนรวมสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่

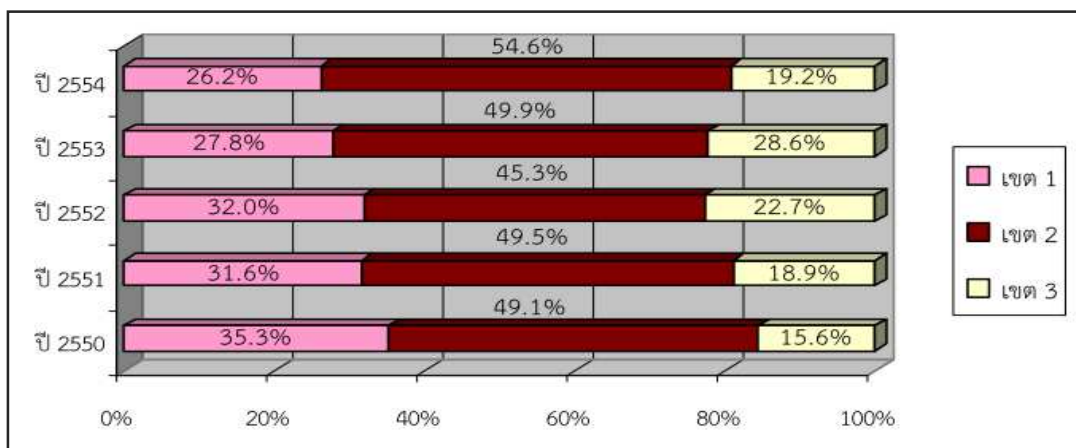
- อันดับที่ 1 กิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ มูลค่า 46,705.5 ล้านบาท
- อันดับที่ 2 กิจการผลิตผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี มูลค่า 21,765.4 ล้านบาท
- อันดับที่ 3 กิจการผลิตชิ้นส่วนและ/หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือชิ้นส่วนและ/หรืออุปกรณ์ที่ใช้ กับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ มูลค่า 20,565.4 ล้านบาท
- อันดับที่ 4 กิจการขนส่งทางอากาศ มูลค่า 18,638.6 ล้านบาท
- อันดับที่ 5 กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ รวมทั้งชิ้นส่วนโลหะ มูลค่า 12,071.1 ล้านบาท

6. ที่ตั้งโครงการ

เขตการลงทุน คณะกรรมการได้แบ่งเขตการลงทุนออกเป็น 3 เขต ตามปัจจัยทางเศรษฐกิจโดยใช้รายได้และสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานของแต่ละ จังหวัดเป็นเกณฑ์ ดังนี้ เขต 1 ประกอบด้วย 6 จังหวัดใน ส่วนกลาง ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร เขต 2 ประกอบด้วย 12 จังหวัด ได้แก่ กาญจนบุรี ราชบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง และเขต 3 ประกอบด้วย 59 จังหวัด แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือมี 36 จังหวัด และ 23 จังหวัด รายได้ต่ำ ดังนี้ กลุ่มที่ 1 มี 36 จังหวัด ได้แก่ กระบี่ กำแพงเพชร ขอนแก่น จันทบุรี ชัยนาท ชุมพร เชียงราย เชียงใหม่ ตรัง ตราด ตาก นครราชสีมา นครศรีธรรมราช นครสวรรค์ ประจวบคีรีขันธ์ ปราจีนบุรี พังงา พัทลุง พิจิตร พิษณุโลก เพชรบุรี เพชรบูรณ์ มุกดาหาร แม่ฮ่องสอน ระนอง ลพบุรี ลำปาง ลำพูน เลย สงขลา สระแก้ว สิงห์บุรี สุโขทัย สุราษฎร์ธานี อุตรดิตถ์ และอุทัยธานี และกลุ่มที่ 2 มี 23 จังหวัด ได้แก่ กาฬสินธุ์ นครพนม นราธิวาส น่าน บุรีรัมย์ บึงกาฬ พะเยา แพร่ มหาสารคาม ยโสธร ยะลา ร้อยเอ็ด ศรีสะเกษ สกลนคร สุดล สุรินทร์ หนองบัวลำภู ชัยภูมิ หนองคาย อุบลราชธานี อุรธานี อำนาจเจริญ และบึงกาฬ

ขึ้นคำขอ

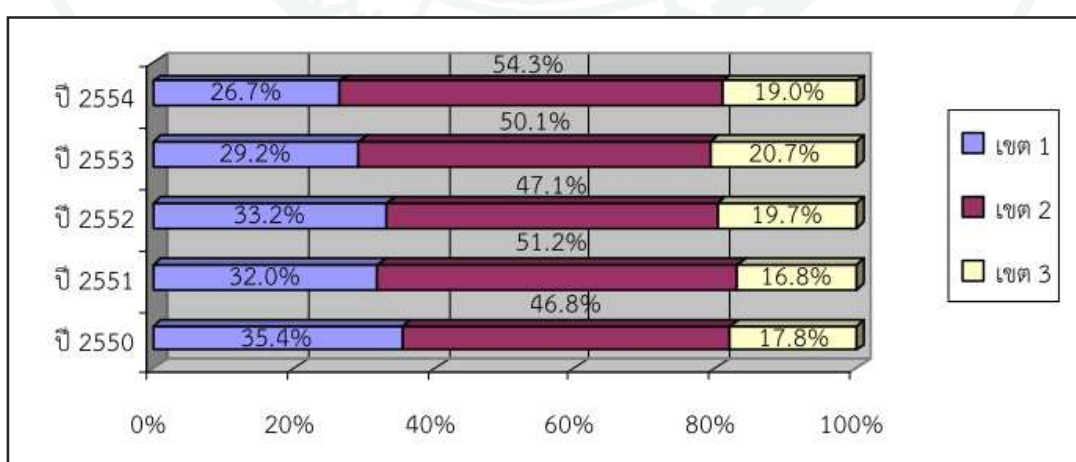
โครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมในปี 2554 ส่วนมากยังคงเป็นโครงการที่วางแผนจะตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนที่ 2 เช่นเดียวกับสถิติในปีที่ผ่านมา เนื่องจากอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ และมีสาธารณูปโภคค่อนข้างครบถ้วน โดยในปี 2554 มีโครงการลงทุนในเขต 2 จำนวน 578 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 54.6 ของจำนวนโครงการในขึ้นคำขอทั้งหมด รองลงมายังคงเป็นเขต 1 ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่ในเขตกรุงเทพฯ ปทุมธานี นนทบุรี นครปฐม สมุทรปราการ และสมุทรสาคร จำนวน 278 โครงการ (ร้อยละ 26.2) และเขต 3 ซึ่งครอบคลุม 58 จังหวัดที่ไกลจากกรุงเทพฯ จำนวน 203 โครงการ (ร้อยละ 19.2) ตามลำดับ ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับสถิติในปี 2553 จะพบว่าสัดส่วนของโครงการที่วางแผนจะตั้งอยู่ในเขต 2 ขยายตัว ในขณะที่โครงการลงทุนในเขต 1 และ 3 ชะลอลดตัวลงเล็กน้อย

ภาพที่ 4.44 สถิติการขอส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จำแนกตามที่ตั้งโครงการ
ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

ในแง่ของมูลค่าการลงทุน พบว่า ร้อยละ 67.8 ของมูลค่าการลงทุนรวมในชั้นคำขอเป็นการลงทุนที่มีแผนจะตั้งอยู่ในเขต 2 ด้วยมูลค่า 268,817.1 ล้านบาท ซึ่งเพิ่มขึ้นจากมูลค่าการลงทุนในปี 2553 ถึงร้อยละ 90รองลงมาได้แก่ เขต 3 ด้วยมูลค่า 93,742.2 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากมูลค่าในปี 2553 ร้อยละ 39.2 และเขต 1 มูลค่า 33,789 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากมูลค่าการลงทุนในปี 2553 ร้อยละ 24.1 ตามลำดับ

ชั้นอนุมัติ

ภาพที่ 4.45 สถิติการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จำแนกตามที่ตั้งโครงการ
ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

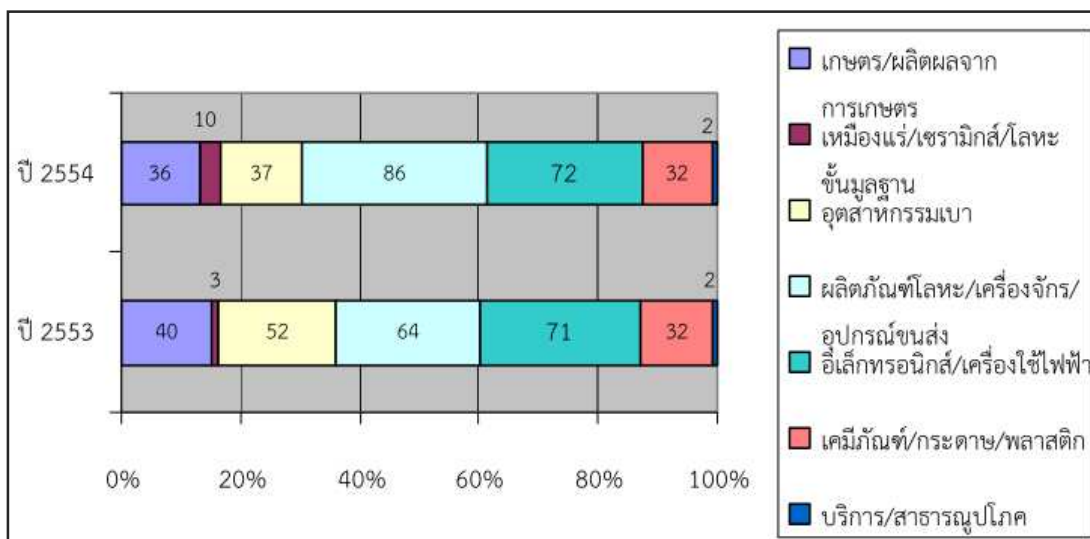
โครงการลงทุนจากต่างประเทศที่ได้รับการส่งเสริมในปี 2554 ส่วนมากเป็นโครงการที่ตั้งอยู่ในเขต 2 เช่นเดียวกับสถิติในปีที่ผ่านมา มีจำนวนทั้งสิ้น 491 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 54.3 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับอนุมัติทั้งหมด รองลงมาได้แก่ เขต 1 จำนวน 241 โครงการ และเขต 3 จำนวน 172 โครงการ ตามลำดับซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับสถิติในปี 2553 จะเห็นได้ว่าจำนวนโครงการลงทุนในเขต 1 และเขต 3 ลดลงร้อยละ 3.6 และ ร้อยละ 2.8 ตามลำดับในขณะที่จำนวนโครงการในเขต 2 เพิ่มขึ้นร้อยละ 14.5

ในแง่ของมูลค่าการลงทุน เขต 2 ยังคงรองรับเงินลงทุนสูงสุด ด้วยมูลค่า 196,940.1 ล้านบาท ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 70.7 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในชั้นอนุมัติทั้งหมด รองลงมาได้แก่ มูลค่าการลงทุนรวมในเขต 3 ด้วยมูลค่า 60,396.7 ล้านบาท และเขต 1 มูลค่า 21,109.7 ล้านบาท ตามลำดับเมื่อเทียบกับสถิติในปี 2553 จะเห็นว่ามูลค่าการลงทุนในเขต 1 และเขต 2 เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 55.4 และร้อยละ 33.3 ตามลำดับในขณะที่ สัดส่วนมูลค่าการลงทุนในเขต 3 ลดลงร้อยละ 28.2 เนื่องจากในปี 2554 มีโครงการขนาดใหญ่ตั้งอยู่ในเขต 2 จำนวนมาก

7. โครงการผลิตเพื่อการส่งออก

ชั้นคำขอ

ในปี 2554 มีโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เป็นโครงการผลิตเพื่อการส่งออกจำนวน 275 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 26 ของจำนวนโครงการในชั้นคำขอทั้งหมด มีมูลค่าการลงทุนรวม 157,081.9 ล้านบาท หรือร้อยละ 39.6 ของมูลค่าการลงทุนในชั้นคำขอทั้งหมด เมื่อเปรียบเทียบกับสถิติในปี 2553 พบว่า สัดส่วนจำนวนโครงการที่ผลิตเพื่อการส่งออกในปี 2554 เป็นสัดส่วนที่ต่ำที่สุดในสถิติที่ผ่านมา และจะเห็นว่าสัดส่วนโครงการลงทุนเพื่อการส่งออกลดลงอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี 2546 เป็นต้นมา ซึ่งให้เห็นแนวโน้มการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติที่เปลี่ยนจากการใช้ไทย เป็นฐานการผลิตเพื่อส่งออก มาเป็นการผลิตเพื่อรองรับตลาดในประเทศมากขึ้น

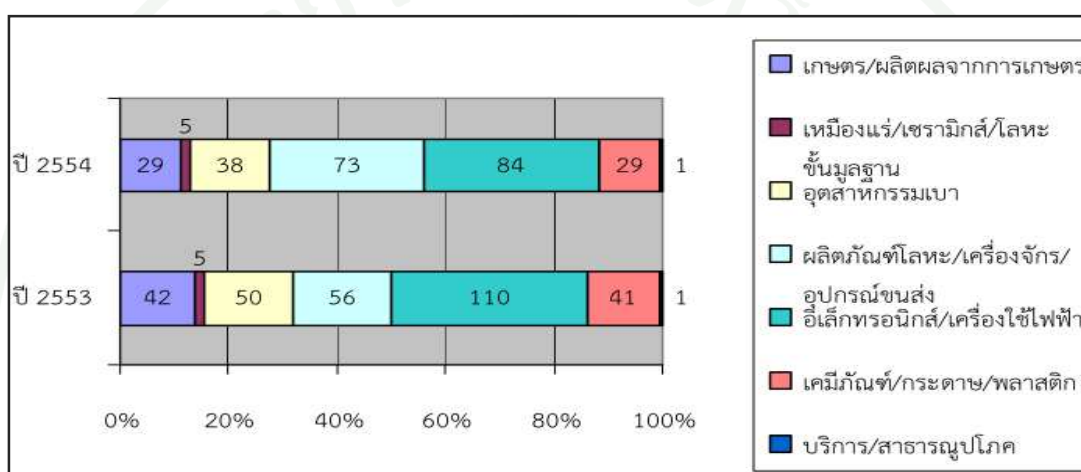
ภาพที่ 4.46 โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพื่อการส่งออกในชั้นคำขอ
จำแนกตามสาขาการลงทุน

ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

เมื่อพิจารณาเป็นรายสาขา จะพบว่าสาขาที่มีโครงการผลิตเพื่อการส่งออกมากเป็นอันดับ 1 ได้แก่ สาขาผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง จำนวน 86 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 31.3 ของจำนวนโครงการผลิตเพื่อการส่งออกทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 23.4 ของจำนวนโครงการในสาขาผลิตภัณฑ์โลหะฯ ทั้งหมด รองลงมาได้แก่ สาขาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า จำนวน 72 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 26.2 ของจำนวนโครงการผลิตเพื่อการส่งออกทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 36 ของจำนวนโครงการในสาขาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ฯ ทั้งหมด และสาขาอุตสาหกรรมเบาและสิ่งทอ จำนวน 37 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 13.5 ของจำนวนโครงการผลิตเพื่อการส่งออกทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 58.7 ของจำนวนโครงการในสาขาอุตสาหกรรมเบาและสิ่งทอทั้งหมด และจากการเปรียบเทียบกับสถิติของปี 2553 จะเห็นได้ว่าโครงการส่งออกในสาขาเหมืองแร่ฯ ขยายตัวในแง่ของจำนวนโครงการมากกว่า 2 เท่าตัว และสาขาผลิตภัณฑ์โลหะฯ มีจำนวนโครงการเพื่อการส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 34.4 ในขณะที่ สาขาอุตสาหกรรมเบาและสิ่งทอมีโครงการเพื่อการส่งออกลดลงร้อยละ 28.3 และสาขาเกษตรและผลิตผลทางการเกษตรมีโครงการผลิตเพื่อการส่งออกลดลงร้อยละ 10

ชั้นอนุมัติ

ในปี 2554 มีโครงการผลิตเพื่อการส่งออกได้รับการส่งเสริมทั้งสิ้นจำนวน 259 โครงการ ลดลงจากจำนวนโครงการเพื่อการส่งออกในปี 2553 ร้อยละ 15.1 คิดเป็นร้อยละ 33.1 ของจำนวนโครงการที่ได้รับการส่งเสริมทั้งหมด คิดเป็นมูลค่าการลงทุนรวม 133,489.2 ล้านบาท ลดลงจากมูลค่าโครงการเพื่อการส่งออกในปี 2553 ร้อยละ 20 และนับเป็นมูลค่าการลงทุนเพื่อการส่งออกที่ต่ำที่สุดในรอบ 3 ปี คิดเป็นร้อยละ 41 ของมูลค่าเงินลงทุนที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมด

ภาพที่ 4.47 สถิติการส่งเสริมโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพื่อการส่งออก จำแนกตามสาขาการลงทุน
ที่มา: สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ

เมื่อพิจารณาเป็นรายสาขาจะพบว่า สาขาที่มีโครงการผลิตเพื่อการส่งออกได้รับการส่งเสริมมากที่สุดยังคงได้แก่ สาขาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า เช่นเดียวกับสถิติในปีที่ผ่านมา ด้วยจำนวน 84 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 32.4 ของจำนวนโครงการผลิตเพื่อการส่งออกที่ได้รับอนุมัติทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 46.7 ของจำนวนโครงการลงทุนในสาขาอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับอนุมัติทั้งหมด รองลงมาได้แก่ สาขาผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง จำนวน 73 โครงการ (ร้อยละ 28.2 ของโครงการส่งออก และร้อยละ 24.3 ของโครงการในสาขาผลิตภัณฑ์โลหะฯ) และสาขาอุตสาหกรรมเบาและสิ่งทอ จำนวน 38 โครงการ (ร้อยละ 14.7 ของโครงการเพื่อส่งออก และร้อยละ 61.3 ของโครงการในสาขาอุตสาหกรรมเบา) ตามลำดับส่งผลให้โครงการผลิตเพื่อการส่งออกในสาขาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้ามีมูลค่าการลงทุนรวมสูงสุด 50,747.4 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 38 ของมูลค่าโครงการผลิตเพื่อการส่งออก

ทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 82.9 ของมูลค่าการลงทุนในสาขาอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง มูลค่า 31,511.7 ล้านบาท และสาขาเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก มูลค่า 27,908.7 ล้านบาท ตามลำดับ

แนวโน้มการลงทุน สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้ประมาณอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจปี 2555 อยู่ที่ร้อยละ 5.5-6.5 จากการขับเคลื่อนของอุปสงค์ภายในประเทศและการฟื้นตัวของภาคการผลิตหลังเหตุการณ์อุทกภัย โดยคาดว่า การบริโภคของครัวเรือน และการลงทุนรวมขยายตัวร้อยละ 4.5 และ 14.2 ตามลำดับและคาดว่ามูลค่า การส่งออกสินค้าฟื้นตัว โดยขยายตัวร้อยละ 17.2 ในขณะที่ อัตราเงินเฟ้อทั่วไปและอัตราการว่างงานยังคงอยู่ในระดับใกล้เคียงกับปี 2554 โดย สศช. คาดว่าการลงทุนในปี 2555 จะขยายตัว ร้อยละ 14.2 ซึ่งเป็นการปรับตัวดีขึ้นทั้งการลงทุนภาครัฐและภาคเอกชน โดยเฉพาะการลงทุนของ ภาคเอกชนในอุตสาหกรรมยานยนต์และอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งได้รับแรงส่งจากการลงทุนโครงสร้าง พื้นฐานในโครงการสำคัญๆ ของรัฐบาลเพื่อฟื้นฟูผลกระทบจากน้ำท่วมและแผนบริหารจัดการ ทรัพยากรน้ำ

สอดคล้องกับหลายสถาบันที่เชื่อมั่นในการฟื้นเศรษฐกิจไทยหลังวิกฤติการน้ำท่วม เช่น การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนาหรือ อังค์ถัด โดย ดร.ศุภชัย พานิชภักดิ์ เลขาธิการคนปัจจุบัน เห็นว่าการออกมาตรการช่วยเหลือนักลงทุนที่ประสบอุทกภัยของ สกท. เป็น การส่งสัญญาณที่ดีในการเรียกความเชื่อมั่นของนักลงทุนต่างชาติกลับมา ประกอบกับหน่วยงาน ภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรร่วมมือกับภาคเอกชนให้มากขึ้น ในขณะที่เลขาธิการอาเซียน ดร.สุรินทร์ พิศสุวรรณ มองว่าไทยยังคงมีศักยภาพสูงในการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศอันเป็น ผลจากตำแหน่งที่ตั้งที่ได้เปรียบประเทศเพื่อนบ้าน ประกอบกับไทยเป็นฐานการผลิตที่เข้มแข็งจะ ทำให้สามารถฟื้นความเชื่อมั่นได้อย่างรวดเร็ว โดยศูนย์วิจัยธนาคารกสิกรไทยมองว่าเศรษฐกิจไทย ในช่วงปี 2555 อาจจะเป็นช่วงขาขึ้นของแนวโน้มรูปตัววี (V-shaped) ซึ่งผ่านพ้นจุดต่ำสุดที่ไตรมาส 4/2554 มาแล้ว และจะเติบโตอย่างมั่นคงมากขึ้นในช่วงไตรมาสที่ 2/2555 จากแรงกระตุ้น บรรยากาศการใช้จ่ายในประเทศจากนโยบายหลายด้านของรัฐบาล อย่างไรก็ดี การลงทุนในปี 2555 ยังมีปัจจัยเสี่ยงรอบด้านทั้งจากตัวแปรนอกประเทศ เช่น ความเปราะบางของเศรษฐกิจโลก และทิศทางราคาน้ำมันที่มีโอกาสทรงตัวในระดับสูงยาวนานหากความตึงเครียดระหว่างอิหร่านกับ ซาอุดีอาระเบียยังคงยืดเยื้อ ขณะที่สถานการณ์การเมือง การเตรียมการเพื่อรับมือกับอุทกภัยที่อาจ เกิดขึ้นรอบใหม่ ตลอดจนแรงกดดันของต้นทุน การผลิตอันเป็นผลจากการขึ้นราคาพลังงานหลาย ประเภท การปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ และการปรับขึ้นราคาสินค้า

สำหรับการส่งเสริมการลงทุนในไทยในปี 2555 คาดว่าการยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุน
ทั้งจากนักลงทุนไทยและนักลงทุนต่างชาติจะยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในภาคการผลิต
สาขายานยนต์ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า เคมีภัณฑ์ พลาสติกและปิโตรเคมี
ซึ่งนักลงทุนญี่ปุ่นจะยังเป็นนักลงทุนหลักของไทย และคาดว่าการลงทุนจากประเทศในแถบเอเชีย
จะยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะจีน อินเดีย เกาหลีใต้ ใต้หวัน และประเทศสมาชิกอาเซียน
อย่างสิงคโปร์ และมาเลเซีย ในขณะที่การลงทุนจากสหรัฐอเมริกาและยุโรปน่าจะขยายตัวขึ้น
เล็กน้อย ทั้งนี้ คาดว่าโครงการลงทุนในปี 2555 ส่วนใหญ่น่าจะเป็นการลงทุนเพื่อรองรับตลาด
ภายในประเทศเป็นหลัก

ตารางที่ 4.31 แหล่งที่มาของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ 5 อันดับแรกที่เข้าสู่ประเทศ
อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย ในปี 2551-2553
จำแนกตามประเทศผู้ลงทุน

อันดับ	อินโดนีเซีย			มาเลเซีย		
	2551	2552	2553	2551	2552	2553
1	สิงคโปร์	-	สิงคโปร์	ออสเตรเลีย	ญี่ปุ่น	สหรัฐอเมริกา
2	ญี่ปุ่น	-	หมู่เกาะบริติช	สหรัฐอเมริกา	ฮ่องกง	ญี่ปุ่น
3	มาเลเซีย	-	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สหรัฐอเมริกา	ฮ่องกง
4	ออสเตรเลีย	-	ญี่ปุ่น	เยอรมัน	สิงคโปร์	สิงคโปร์
5	จีน	-	เนเธอร์แลนด์	สเปน	ไต้หวัน	เยอรมัน
อันดับ	ฟิลิปปินส์			ไทย		
	2551	2552	2553	2551	2552	2553
1	เนเธอร์แลนด์	ญี่ปุ่น	ญี่ปุ่น	ญี่ปุ่น	ญี่ปุ่น	ญี่ปุ่น
2	สหรัฐอเมริกา	สหรัฐอเมริกา	เนเธอร์แลนด์	เกาะเคย์แมน	หมู่เกาะบริติช	สหรัฐอเมริกา
3	เกาหลี	เกาหลี	เกาหลี	ฮ่องกง	มาเลเซีย	สิงคโปร์
4	หมู่เกาะบริติช	ฮ่องกง	สวีตเซอร์แลนด์	สิงคโปร์	สิงคโปร์	จีน
5	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	สหรัฐอเมริกา	ซามัว	เนเธอร์แลนด์	เนเธอร์แลนด์

ที่มา: จากการเรียบเรียงของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.32 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิที่เข้าสู่ประเทศอินโดนีเซีย
มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย ในปี 2551-2553 จำแนกตามสาขาการลงทุน
(หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

ประเทศ	อินโดนีเซีย			มาเลเซีย		
	2551	2552	2553	2551	2552	2553
สาขา						
เกษตร ป่าไม้ ประมง	173	-44	337	77	-68	28
เหมืองแร่ เหมืองหิน	3,610	1,301	1,897	-637	1,182	992
การผลิต	2,323	1,574	4,971	3,698	-651	5,030
ก่อสร้าง	24	6	-50	34	-24	-41
การค้า	1,175	74	2,456	21	699	913
การเงิน ประกันภัย	1,927	148	405	3,512	1,156	2,044
อสังหาริมทรัพย์	-201	-25	-77	219	-18	0
การบริการ	75	1,853	2,597	90	-703	221
อื่นๆ	212	-10	768	234	-193	-29
รวม	9,318	4,877	13,304	7,248	1,381	9,156

ประเทศ	ฟิลิปปินส์			ไทย		
	2551	2552	2553	2551	2552	2553
สาขา						
เกษตร ป่าไม้ ประมง	1	0	2	9	7	6
เหมืองแร่ เหมืองหิน	155	6	278	1	550	342
การผลิต	312	888	-2	5,747	3,686	3,370
ก่อสร้าง	172	79	-2	-37	22	-225
การค้า	22	4	127	36	322	554
การเงิน ประกันภัย	53	237	48	1,309	-578	1,197
อสังหาริมทรัพย์	158	89	182	1,131	722	548
การบริการ	-33	430	204	23	-264	493
อื่นๆ	395	-3	12	320	508	34
รวม	1,235	1,731	848	8,539	4,976	6,320

ที่มา: ASEAN Secretariat-ASEAN FDI Database as of 20 July 2011

บทที่ 5

ผลการวิเคราะห์

ในบทนี้จะเป็นการวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ประเทศ คือ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย ซึ่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาและการวิเคราะห์เป็นข้อมูลแบบทุติยภูมิ (Secondary Data) ประเภทอนุกรมเวลา (Time Series) เป็นข้อมูลรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 – 2553 เป็นระยะเวลา 21 ปี และข้อมูลภาคตัดขวาง (Cross Section) ของประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทั้ง 4 ประเทศ

การวิเคราะห์จะแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 เป็นการทดสอบความมีเสถียรภาพ (Stationary) หรือการทดสอบ Unit Root ของตัวแปรในรูปแบบของ Panel Unit Root ด้วยวิธี Im, Pesaran and Shin (IPS) Test และวิธี Fisher – Type Tests โดยใช้ Fisher – ADF และ Fisher – PP

ขั้นตอนที่ 2 การทดสอบ Panel Cointegration หรือการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบจำลองว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ นั่นคือเป็นการทดสอบว่าปัจจัยต่างๆที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ขนาดของตลาด (GDP_{it}) คุณภาพของแรงงาน (EI_{it}) ต้นทุนด้านแรงงาน (MWR_{it}) ระดับของการเปิดประเทศ ($OPEN_{it}$) ระดับการเปิดเสรีทางการเงิน (PCF_{it}) มีอิทธิพลต่อมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI_{it}) หรือไม่ โดยในการศึกษาคั้งนี้จะทำการทดสอบ Panel Cointegration ตามวิธีของ Predroni และ Kao

ขั้นตอนที่ 3 ทำการคาดประมาณของข้อมูลแบบพานแนล ด้วยวิธี Panel Model คือ Fixed Effects Model และ Random Effects Model จากนั้นจึงทำการทดสอบ Hausman's Specification Test เพื่อเลือกผลการประมาณการจากแบบจำลอง Random Effects กับแบบจำลอง Fixed Effects

ผลการทดสอบความมีเสถียรภาพ (Stationary) หรือการทดสอบ Unit Root ของตัวแปรในรูปแบบของ Panel Unit Root

ผลการทดสอบ Panel Unit Root ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI_{it}) ขนาดของตลาด (GDP_{it}) คุณภาพของแรงงาน (EI_{it}) ต้นทุนด้านแรงงาน (MWR_{it}) ระดับของการเปิดประเทศ ($OPEN_{it}$) ระดับการเปิดเสรีทางการเงิน (PCF_{it}) ด้วยวิธี Im, Pesaran and Shin (IPS) Test และวิธี Fisher – Type Tests โดยใช้ Fisher – ADF และ Fisher – PP มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 5.1 แสดงผลการทดสอบ Panel Unit Root ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ณ ระดับ (at level)

ตัวแปร	IPS	Fisher Type	
		ADF	PP
FDI_{it}	-0.20013 (0.4207)	7.79501 (0.4537)	16.2354** (0.0391)
GDP_{it}	4.64794 (1.0000)	0.28226 (1.0000)	0.22542 (1.0000)
EI_{it}	1.00010 (0.8414)	4.51851 (0.8076)	10.7508 (0.2162)
MWR_{it}	2.60292 (0.9954)	1.30659 (0.9955)	1.17781 (0.9969)
$OPEN_{it}$	-1.11702 (0.1320)	11.1993 (0.1907)	17.0107** (0.0300)
PCF_{it}	2.03442 (0.9790)	1.80427 (0.9864)	1.61742 (0.9906)

หมายเหตุ: **,*** คือ ความนิ่งของตัวแปรอยู่ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และ 99 ตามลำดับ

ตัวเลขในวงเล็บ คือ ค่า Probability Values

ที่มา: สรุปจากการคำนวณ

ตารางที่ 5.2 แสดงผลการทดสอบ Panel Unit Root ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ณ ระดับผลต่างที่ 1
(at First Difference)

ตัวแปร	IPS	Fisher Type	
		ADF	PP
FDI _{it}	-4.60153*** (0.0000)	-4.60153*** (0.0000)	94.9258*** (0.0000)
GDP _{it}	-2.89776*** (0.0019)	22.8224*** (0.0036)	29.9699*** (0.0002)
EI _{it}	-3.64295*** (0.0001)	28.2617*** (0.0004)	70.5795*** (0.0000)
MWR _{it}	-2.41440*** (0.0079)	18.9099** (0.0153)	29.2177*** (0.0003)
OPEN _{it}	-3.77217*** (0.0001)	28.9078*** (0.0003)	63.3319*** (0.0000)
PCF _{it}	-1.96980** (0.0244)	16.5106** (0.0356)	31.2027*** (0.0001)

หมายเหตุ: **, *** คือ ความนึ่งของตัวแปรอยู่ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และ 99 ตามลำดับ
ตัวเลขในวงเล็บ คือ ค่า Probability Values

ที่มา: สรุปจากการคำนวณ

จากตารางที่ 5.1 และ 5.2 ผลการทดสอบ Panel Unit Root ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
มีรายละเอียด ดังนี้

ผลการทดสอบด้วยวิธี IPS Test ที่ระดับ Level พบว่าค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรทุกตัวไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานหลัก นั่นคือ ข้อมูลมี Unit Root หรือข้อมูลไม่นึ่งที่
ระดับ Level เมื่อนำข้อมูลมาทำการทดสอบที่ระดับ First Difference พบว่าค่าสถิติที่ได้ของตัวแปร
ระดับการเปิดเสรีทางการเงิน (PCF_{it}) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 ซึ่งจะ
ปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือข้อมูลบางประเทศไม่มี Unit Root หรือข้อมูลบางประเทศมีความนึ่ง
ส่วนตัวแปรอื่นๆ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99 ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก

นั่นคือข้อมูลบางประเทศไม่มี Unit Root หรือข้อมูลบางประเทศมีความนิ่ง ดังนั้นตัวแปรทั้งหมดมีคุณสมบัติ stationary หรือข้อมูลมีความนิ่งที่ระดับผลต่างที่ 1 (at First Difference)

ผลการทดสอบด้วยวิธี Fisher-Type Test โดยใช้ Fisher-ADF ที่ระดับ Level พบว่าค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรทุกตัวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานหลัก นั่นคือ ข้อมูลมี Unit Root หรือข้อมูลไม่นิ่งที่ระดับ Level เมื่อนำข้อมูลมาทำการทดสอบที่ระดับ First Difference พบว่าค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรต้นทุนด้านแรงงาน (MWR_{it}) และระดับการเปิดเสรีทางการเงิน (PCF_{it}) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือข้อมูลบางประเทศไม่มี Unit Root หรือข้อมูลบางประเทศมีความนิ่ง ส่วนตัวแปรอื่นๆ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99 ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือข้อมูลบางประเทศไม่มี Unit Root หรือข้อมูลบางประเทศมีความนิ่ง ดังนั้นตัวแปรทั้งหมดมีคุณสมบัติ stationary หรือข้อมูลมีความนิ่งที่ระดับผลต่างที่ 1 (at First Difference)

ผลการทดสอบด้วยวิธี Fisher-Type Test โดยใช้ Fisher-PP ที่ระดับ Level พบว่าค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI_{it}) และระดับของการเปิดประเทศ ($OPEN_{it}$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือข้อมูลบางประเทศไม่มี Unit Root หรือข้อมูลบางประเทศมีความนิ่ง ดังนั้นตัวแปรมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI_{it}) และระดับของการเปิดประเทศ ($OPEN_{it}$) มีความนิ่งที่ระดับ (at Level) เมื่อนำข้อมูลมาทำการทดสอบที่ระดับ First Difference พบว่าค่าสถิติที่ได้ของตัวแปรทุกตัวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99 ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือข้อมูลบางประเทศไม่มี Unit Root หรือข้อมูลบางประเทศมีความนิ่ง ดังนั้นตัวแปรทั้งหมดมีคุณสมบัติ stationary หรือข้อมูลมีความนิ่งที่ระดับผลต่างที่ 1 (at First Difference)

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบผลจากการทดสอบ Panel Unit Root ของตัวแปรซึ่งใช้วิธีทดสอบที่แตกต่างกัน พบว่ามีการทดสอบด้วยวิธี IPS Test และวิธี Fisher-Type Test โดยใช้ Fisher-ADF ให้ผลการทดสอบที่ตัวแปรทุกตัวมีความนิ่งที่ระดับผลต่างที่ 1 หรือ First Difference ดังนั้นการศึกษานี้จึงเลือกใช้ผลการทดสอบที่ตัวแปรทุกตัวมีอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูลเดียวกัน คืออันดับผลต่างที่ 1 (at First Difference) เพื่อนำไปใช้ในการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรหรือการทดสอบ Panel Cointegration โดยสามารถสรุปการเปรียบเทียบผลการทดสอบ Unit Root ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ได้ดังตารางที่ 5.3

ตารางที่ 5.3 แสดงการเปรียบเทียบผลการทดสอบ Panel Unit Root ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ณ ระดับ (at Level)			
ตัวแปร	IPS	Fisher Type	
		ADF	PP
FDI_{it}	-	-	*
GDP_{it}	-	-	-
EI_{it}	-	-	-
MWR_{it}	-	-	-
$OPEN_{it}$	-	-	*
PCF_{it}	-	-	-
ณ ระดับผลต่างที่ 1 (at First Difference)			
ตัวแปร	IPS	Fisher Type	
		ADF	PP
FDI_{it}	*	*	*
GDP_{it}	*	*	*
EI_{it}	*	*	*
MWR_{it}	*	*	*
$OPEN_{it}$	*	*	*
PCF_{it}	*	*	*

หมายเหตุ: * ข้อมูลไม่มี Unit Root หรือข้อมูลมีความนิ่ง

- ข้อมูลมี Unit Root หรือข้อมูลไม่นิ่ง

ที่มา: สรุปจากการคำนวณ

ผลการทดสอบ Panel Cointegration

ตารางที่ 5.4 แสดงผลการทดสอบ Panel Cointegration ด้วยวิธีของ Pedroni

ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ	Specification		
	Intercept	Intercept and Trend	None
Panel ν - Statistic	0.116683 (0.4536)	-0.373885 (0.6458)	-0.196041 (0.5777)
Panel ρ - Statistic	1.025314 (0.8474)	1.480629 (0.9306)	0.768976 (0.7790)
Panel PP - Statistic	-4.004916*** (0.0000)	-5.331715*** (0.0000)	-3.006502*** (0.0013)
Panel ADF - Statistic	-3.766765*** (0.0001)	-4.736835*** (0.0000)	-2.697688*** (0.0035)
Group ρ - Statistic	1.554797 (0.9400)	1.998286 (0.9772)	1.177143 (0.8804)
Group PP - Statistic	-6.963718*** (0.0000)	-8.057956*** (0.0000)	-5.183442*** (0.0000)
Group ADF - Statistic	-4.331472 (0.0000)***	-4.902488 (0.0000)***	-3.914060 (0.0000)***

หมายเหตุ: ค่า Probability Values แสดงในวงเล็บ

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

ที่มา: สรุปจากการคำนวณ

จากตารางที่ 5.4 ผลการทดสอบ Panel Cointegration ด้วยวิธีของ Pedroni (1999, 2001, 2004) พบว่าในทั้งกรณีที่ทำกรทดสอบโดยกำหนดให้มีค่าคงที่ (Intercept), กำหนดให้มีค่าคงที่ (Intercept) และแนวโน้มของเวลา (Trend) และกำหนดให้ไม่มีค่าคงที่ (Intercept) และแนวโน้มของเวลา (Trend) พบว่าค่าสถิติ Panel PP – Statistic และ Panel ADF – Statistic มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99 ซึ่งค่าสถิติดังกล่าวจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก แสดงว่า ตัวแปรทั้งหมด Cointegration กัน หรือมีความสัมพันธ์กัน และค่าสถิติ Group PP – Statistic และ Group

ADF – Statistic มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99 ซึ่งค่าสถิติดังกล่าวจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก หรือกล่าวได้ว่ามีอย่างน้อย 1 ตัวแปรในแบบจำลองมีความสัมพันธ์กัน

ตารางที่ 5.5 แสดงผลการทดสอบ Panel Cointegration ด้วยวิธีของ Kao

ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ	Intercept
ADF - Statistic	-2.205449** (0.0137)

หมายเหตุ: ค่า Probability Values แสดงในวงเล็บ

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ที่มา: สรุปจากการคำนวณ

จากตารางที่ 5.5 ผลการทดสอบ Panel Cointegration ด้วยวิธีของ Kao (1999) ซึ่งมีวิธีการทดสอบที่กำหนดให้มีค่าคงที่เพียงวิธีเดียว พบว่าค่าสถิติ ADF- Statistic มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือ มี Cointegration กัน ดังนั้นตัวแปรในแบบจำลองมี Cointegration กัน หรือมีความสัมพันธ์กัน

ดังนั้น จากผลการทดสอบ Panel Cointegration ของแบบจำลองด้วยวิธีของ Pedroni และวิธีของ Kao สามารถสรุปได้ว่าตัวแปรในแบบจำลองดังกล่าวมี Cointegration กัน หรือมีความสัมพันธ์กัน

ผลการประมาณการในลักษณะของ Panel Data

จะทำการคาดประมาณปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ประเทศ คือ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย ด้วยวิธี Panel Model คือ Fixed Effects Model และ Random Effects Model จากนั้นจึงทำการเลือกผลแบบจำลองที่เหมาะสมโดยอาศัยการทดสอบ Hausman's Specification Test

ตารางที่ 5.6 แสดงผลการประมาณแบบจำลอง Panel Data โดยวิธี Fixed Effects และ Random Effects

ตัวแปรอิสระ	Fixed Effects	Random Effects
constant	28.69798*** (3.958614)	-5.076739* (-1.868450)
GDP _{it}	17.16589*** (6.433932)	4.524816*** (6.258315)
EI _{it}	-71.68149*** (-4.840645)	-9.962641 (-1.581550)
MWR _{it}	0.186912* (1.960943)	-0.135263* (-1.733490)
OPEN _{it}	-1.220050 (-0.380647)	6.555763*** (2.970667)
PCF _{it}	-1.700297** (-2.633784)	0.819700* (1.900362)
R ²	0.658351	0.549798
Adjusted R ²	0.621909	0.514528
F-statistic	18.06547	12.75321
Prob.	0.000000	0.000000
Hausman's Specification Test Between Fixed Effects Model and Random Effects Model		
Chi-Sq Statistic	0.000000	
Prob.	1.0000	

หมายเหตุ: *, **, *** คือ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 91, 95 และ 99 ตามลำดับ

ตัวเลขในวงเล็บ คือ ค่า t - statistic

ที่มา: สรุปจากการคำนวณ

จากตารางที่ 5.6 ซึ่งผลจากการคำนวณค่า Chi-Square Statistic เท่ากับ 0.00 และมีค่า Prob. เท่ากับ 1 แสดงว่าไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก ในแบบจำลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าการคาดประมาณ โดยแบบจำลอง Random Effect เป็นผลการประมาณที่เหมาะสม

จากการคาดประมาณด้วยวิธี Random Effect Model ให้ค่า R-Square เท่ากับ 0.549798 อธิบายได้ว่า ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ขนาดของตลาด (GDP_{it}) คุณภาพของแรงงาน (EI_{it}) ต้นทุนด้านแรงงาน (MWR_{it}) ระดับของการเปิดประเทศ ($OPEN_{it}$) ระดับการเปิดเสรีทางการเงิน (PCF_{it}) สามารถใช้อธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม คือการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้เท่ากับ ร้อยละ 54.98 และค่า Adjusted R-squared มีค่าเท่ากับ 0.514528 อธิบายได้ว่าหลังจากที่มีการปรับค่าแล้วอิทธิพลของตัวแปรอิสระยังคงมีอยู่ร้อยละ 51.45 และแบบจำลองมีค่า F-statistic เท่ากับ 12.75321 ซึ่งอธิบายได้ว่าตัวแปรอิสระบางตัวมีผลต่อตัวแปรตาม คือการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99

เมื่อพิจารณาผลการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ที่ได้จากแบบจำลอง Random Effect พบว่า เมื่อขนาดของตลาด (GDP_{it}) มีการเปลี่ยนแปลงไปก็จะมีผลส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย แสดงให้เห็นได้ว่าการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจของประเทศในภาพรวม และขนาดตลาดที่มีขนาดใหญ่ขึ้นจะเป็นสิ่งที่ดึงดูดให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Leftwick's (1996) Sun (1998) ฌัฐพงษ์ ท่าดี (2546) Liu (2006) และนันทิ สุวจิจารย์ (2551)

เมื่อต้นทุนด้านแรงงาน (MWR_{it}) มีการเปลี่ยนแปลงไปก็จะมีผลส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางตรงกันข้าม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 91 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย แสดงให้เห็นได้ว่า อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ยที่สะท้อนถึงต้นทุนในการผลิตของการลงทุนจากต่างประเทศที่สูงขึ้น ก็จะเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นลดลงได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Sun, Tong and Yu (2002) และ Ho (2004) และสอดคล้องกับทฤษฎีสถานที่ตั้งในแง่ของต้นทุนและความสามารถในการได้มาในปัจจัยการผลิต (Availability and Cost of Input) และในสถานการณ์ปัจจุบันนั้นได้มีการนำอาเซียนไปสู่การเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน (Single Market and Production Base) ซึ่งแน่นอนว่าการเปิดเสรีดังกล่าวย่อมมีทั้งผู้ที่ได้ประโยชน์และเสีย

ประโยชน์มากขึ้นแตกต่างกันตามศักยภาพของผู้ประกอบการในแต่ละประเทศ แต่อย่างไรก็ตามประเทศต่าง ๆ นั้นก็ต้องมีการรับมือและเพิ่มศักยภาพต่างๆ ให้มากขึ้นด้วยเช่นกัน เนื่องจากบริษัทที่อยู่ในอุตสาหกรรมรองรับหรือเคยผลิตส่งบริษัทแม่อาจถูกแย่งลูกค้าไปโดยคู่แข่งในประเทศอื่นๆ ที่ได้เปรียบกว่าในการเป็นฐานการผลิตที่มีต้นทุนในการผลิตที่ต่ำกว่า ดังนั้นแล้วจะส่งผลให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นมีการเลือกหรือมีการโยกย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศที่ได้เปรียบมากที่สุดในกลุ่มประเทศ AEC ด้วยกันได้ เนื่องจากกลุ่มประเทศที่มีวัตถุดิบและแรงงานคือ เวียดนาม กัมพูชา พม่า ลาว และเนื่องจากค่าจ้างแรงงานของไทยค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับหลายประเทศในเอเชีย (ดังตารางที่ 5.7) เช่น กัมพูชา เวียดนาม อินโดนีเซีย และจีน และมีแนวโน้มที่ค่าจ้างของไทยจะสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องอีก จากนโยบายการปรับค่าจ้างขั้นต่ำขึ้นเป็น 300 บาทส่งผลให้เริ่มมีอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นหลักของไทย เช่น อุตสาหกรรมสิ่งทอเริ่มมีการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้านซึ่งมีค่าแรงต่ำกว่าและมีการให้สิทธิพิเศษต่างๆ ในการลงทุน

ตารางที่ 5.7 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำรายวันและรายเดือนของประเทศต่างๆ ณ วันที่ 30 เมษายน 2555

(หน่วย: เหรียญสหรัฐฯ)

ประเทศ	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำรายวัน	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำรายเดือน
กัมพูชา	2	61
เวียดนาม	2-3	67-95
อินโดนีเซีย	3-6	100-166
จีน	4-8	120-237
ไทย	7-10*	213-288
ฟิลิปปินส์	9-10	276-302

หมายเหตุ: ไม่มีข้อมูลประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์, * รวมการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำที่มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 เม.ย 55 (300 บาทในบางจังหวัด)

ที่มา: Philippines National Wages and Productivity Commission

เมื่อระดับการเปิดประเทศ ($OPEN_t$) มีการเปลี่ยนแปลงไป ก็จะมีการส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย แสดงให้เห็นได้ว่า ระดับของการเปิดประเทศที่มากขึ้นจะเป็นปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้เข้ามาทำการลงทุนเพิ่มมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Liu, Song, Wei and Romilly (1997)

Sun, Tong and Yu (2002) นันทิ สุวจิจารย์ (2551) และนิธิภัทร ตั้งจิรวงษ์ และคณะ (2551) และสอดคล้องกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในด้านของการแสวงหาตลาด

เมื่อระดับการเปิดเสรีทางการเงิน (PCF_{it}) มีการเปลี่ยนแปลงไป ก็จะมีการส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 91 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย แสดงให้เห็นได้ว่า ระดับการเปิดเสรีทางการเงินที่มากขึ้นนั้น จะเป็นปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้เข้ามาทำการลงทุนเพิ่มมากยิ่งขึ้น เนื่องจากว่า การเปิดเสรีทางการเงินนั้นจะทำให้ให้นักลงทุนต่างๆทั่วโลกต่างจับตามองในฐานะที่เป็นโอกาสสำคัญในการสร้างผลตอบแทนจากตลาดเงินและตลาดทุนที่เปิดกว้างขึ้น การเปิดเสรีภาคการเงินจะอำนวยความสะดวกในการทำธุรกรรมทางการเงิน ทั้งทางด้านการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ ซึ่งจะเพิ่มโอกาสในการระดมทุนและดึงดูดเม็ดเงินลงทุนใหม่ๆ ให้เข้าสู่ประเทศ ผ่านทางการค้าและการลงทุนระหว่างกันที่เพิ่มขึ้น พร้อมทั้งช่วยกระตุ้นการขยายตัวของเศรษฐกิจโดยหันมาพึ่งพาประเทศในภูมิภาคเดียวกันแทนการพึ่งพาประเทศในภูมิภาคยุโรปหรือสหรัฐฯ ซึ่งเศรษฐกิจประเทศเหล่านั้นยังมีทิศทางผันผวน

ส่วนตัวแปรคุณภาพของแรงงาน (EI_{it}) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ดัชนีการศึกษา (Education Index) ไม่มีความสัมพันธ์หรือไม่มีการส่งผลกระทบกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เป็นการระบุว่า ดัชนีการศึกษาไม่ได้มีการส่งผลกระทบในการเป็นปัจจัยที่ช่วยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากการประเมินคุณภาพแรงงานอาจจะต้องดูจากปัจจัยหรือมิติต่างๆ หลายปัจจัย คือ ผลผลิตภาพแรงงาน ทุนมนุษย์ สมรรถนะ ซึ่งสามารถแยกออกเป็น การศึกษา การฝึกอบรม ทักษะ และบุคลิกภาพของแรงงาน (อายุ เพศ สุขภาพ พฤติกรรม ฯลฯ) ซึ่งตัวชี้วัดแต่ละตัวไม่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ก็ได้ทำการวัดดัชนีการศึกษาเพียงการวัดจากจำนวนปีที่ได้รับการศึกษาเฉลี่ยของผู้ใหญ่และปีการศึกษาที่คาดว่าจะได้รับการศึกษาเท่านั้น เลยทำให้ผลการศึกษาในส่วนของตัวแปรคุณภาพของแรงงาน (EI_{it}) หรือดัชนีการศึกษา (Education Index) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งผลการคาดประมาณสอดคล้องกับการศึกษาของ Alvin G. Wint, Densil A. Williams, (2002) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งได้ผลการศึกษาเช่นเดียวกัน

ดร. สราวุธ ไพฑูรย์พงษ์ (2551) แนวความคิดที่เชื่อมโยงระหว่างคุณภาพแรงงานกับทุนมนุษย์เป็นความคิดเก่าแก่มานานแล้วดังที่ อัดัม สมิทท์ กล่าวไว้ดังนี้ “ทุนมนุษย์คือ ทักษะ (skills), ความคล่องแคล่ว (dexterity) ทั้งกายภาพ สติปัญญา จิตใจ ฯลฯ และวิจารณญาณ ทุนมนุษย์สามารถเกิดจากการศึกษาและการฝึกอบรม” (Smith 1776) ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ทุนมนุษย์ตามความเห็นของอาดัม สมิทท์ กับคุณภาพแรงงานก็ คือสิ่งเดียวกัน (สุมาลี และคณะ 2550) อย่างไรก็ตาม เวลานักลงทุน (ข้ามชาติ) พุ่งถึงคุณภาพแรงงาน สิ่งแรกที่เขานึกถึงอาจจะเป็น โครงสร้างการศึกษาของแรงงาน โครงสร้างแรงงานฝีมือที่ประเทศปลายทางมีว่ามีแรงงานฝีมือมากน้อย เพียงพอต่อการประกอบอุตสาหกรรมหรือไม่ ก่อนจะไปในรายละเอียดถึงความเข้มข้น แข็ง ความมีระเบียบวินัย ความตั้งใจทำงาน

หากพิจารณาให้ดีจะเห็นได้ว่า คุณภาพของแรงงานในสายงานธุรกิจที่ประกอบด้วยความรู้หรือ การศึกษา ความชำนาญหรือทักษะ และคุณสมบัติอื่นๆของแรงงานที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานให้มี ประสิทธิภาพนั้น สอดคล้องแนวความคิดของอาดัม สมิทท์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งในปัจจุบันมีผู้นำแนวความคิดคุณภาพหรือประสิทธิภาพของแรงงานในรูปสมรรถนะ (Competency) ได้แก่ David C. McClelland ซึ่งเริ่มนำแนวคิด Competency หรือ สมรรถนะแรงงานมาใช้ในปี 2513 David C. McClelland ศึกษาพฤติกรรมของคนในสังคม และพบว่าประวัติ ผลทางการศึกษาที่ดีเด่นของคนไม่ได้เป็นปัจจัยที่จะชี้วัดความสำเร็จในหน้าที่การงานเสมอไป หากแต่ต้องประกอบด้วย ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และ คุณลักษณะ (Attributes) ที่รวมเรียกว่า สมรรถนะ (Competency) McClelland ตีพิมพ์งานวิจัยสำคัญชื่อ “Testing for Competence rather than Intelligence” ในปี พ.ศ.2516 ซึ่งสรุปได้ว่า คนที่ทำงานมีผลงานดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะภายใน (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย 2550, 4-1) แนวความคิดนี้เป็นยอมรับอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน ดังที่ ศาสตราจารย์ William A. Ward ให้ความเห็นว่า “ในการผลิตสมัยใหม่ คุณภาพแรงงานไปไกลกว่าการศึกษาและการฝึกอบรม ทักษะส่วนตัวและทัศนคติของแรงงานมีความสำคัญ ทุกวันนี้การรับสมัครงานจะระบุ “ความสามารถในการปรับตัว” หรือ ไม่ก็ “ความสามารถในการทำงานเป็นทีม” (Ward 1997)

จากแนวคิดข้างต้น จะเห็นว่าการประเมินคุณภาพแรงงานของประเทศอาจจะดูจากปัจจัยหรือมิติต่างๆ ดังกล่าวมาแล้ว คือ ผลผลิตภาพแรงงาน ทุนมนุษย์ สมรรถนะ ซึ่งสามารถแยกออกเป็น การศึกษา การฝึกอบรม ทักษะ และบุคลิกภาพของแรงงาน (อายุ เพศ สุขภาพ พฤติกรรม ฯลฯ) ซึ่งตัวชี้วัดแต่ละตัวไม่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง ดังนั้นจึงควรดูหลายๆ มิติประกอบกันและจากการศึกษาของยงยุทธและคณะ (2547) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าในภาคอุตสาหกรรม 4 กลุ่ม ทั้งกลุ่มผลิตภัณฑ์

สำเร็จรูป กลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุน กลุ่มอุปโภคบริโภค และกลุ่มวัตถุดิบ นอกจากนี้ปัญหาการขาดแคลนแรงงานทักษะแล้วยังมีปัญหาแรงงานมีทักษะไม่พอเพียงต่อการปฏิบัติงาน หรือไม่มีทักษะที่จำเป็น โดยภาคอุตสาหกรรมระบุว่าขาดแคลนแรงงานทักษะเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมโดยตรง แรงงานมีทักษะไม่พอเพียงกับการปฏิบัติงาน การขาดทักษะในด้านต่างๆ เช่น ทักษะในการสื่อสารและภาษา การเรียนรู้ด้วยตนเอง การแสดงออกทางความคิดในการทำงาน รวมถึงทัศนคติในการทำงานที่ดี ดังนั้นแล้วการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศส่วนใหญ่จะเข้ามาทำการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมเป็นสำคัญ จึงทำให้สรุปได้ว่าการที่จะใช้ตัวชี้วัดคุณภาพของแรงงานที่สามารถสะท้อนถึงการเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างชาติได้นั้นจำเป็นต้องใช้ตัวชี้วัดทางด้านทักษะที่เฉพาะกับอุตสาหกรรมนั้นๆ โดยตรง และรวมไปถึงทักษะทางด้านภาษาและการสื่อสาร

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ในสถานการณ์ปัจจุบันนี้เศรษฐกิจโลกโดยรวมกำลังมีการปรับตัวในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป การเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโลกนั้นอาจได้รับผลกระทบจากปัญหาวิกฤตหนี้ยุโรป ภาวะเศรษฐกิจซบเซาในประเทศสหรัฐอเมริกา และราคาน้ำมันที่ยังคงสูงขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าก็ยังคงมีการเพิ่มสูงขึ้นในระดับภูมิภาค และมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาคด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งเป็นประเทศที่เป็นแหล่งรองรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ 5 อันดับแรก ได้แก่ ประเทศจีน ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอินเดีย ประเทศอินโดนีเซีย และประเทศบราซิล ตามลำดับ โดยที่ประเทศไทยอยู่ในลำดับที่ 8 ซึ่งประเทศกำลังพัฒนาในภูมิภาคเอเชียได้รับการจัดลำดับโดย UNCTAD ให้เป็นภูมิภาคที่มีความน่าสนใจในฐานะแหล่งรองรับการลงทุนมากที่สุด และ IMF คาดการณ์อัตราการขยายตัวของเศรษฐกิจในอาเซียน 5 ประเทศหลัก ได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศไทย และประเทศเวียดนาม) ไว้ที่ร้อยละ 5.4 และจะขยายตัวร้อยละ 6.1 ในปี 2556 ซึ่งบอกได้ว่าแม้ว่าเศรษฐกิจโลกจะอยู่ในภาวะที่กำลังไปในทิศทางที่ดีขึ้นแต่การเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโลกนั้นก็ยังคงอยู่ในภาวะที่ซบเซา แต่สิ่งหนึ่งที่มีการเพิ่มสูงขึ้นในทุกระดับของภูมิภาคนั้นก็คือ มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยังคงไหลเข้าสู่ประเทศผู้รับการลงทุนอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแถบประเทศกำลังพัฒนาในภูมิภาคเอเชีย ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้ว่าการเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศผู้ลงทุนนั้นมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งของระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศของประเทศกำลังพัฒนา ดังนั้นจึงเป็นที่น่าสนใจว่าปัจจัยอะไรในประเทศผู้รับการลงทุนที่สามารถเป็นสิ่งดึงดูดให้ประเทศผู้ลงทุนนั้นเข้ามาทำการลงทุนในประเทศผู้รับการลงทุนได้ เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางในการปรับใช้ หรือเป็นแนวทางในการวางมาตรการและการกำหนดแนวนโยบายต่างๆ ที่ช่วยให้เป็นการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้ และให้ประเทศผู้รับการลงทุนนั้นมีการพัฒนาปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ได้ทัน และมีการพัฒนาไปพร้อมๆ กับการเข้ามาทำการลงทุนของต่างประเทศด้วย เพื่อจะได้เกิดผลประโยชน์อย่างเท่าทันและเท่าเทียมกันระหว่างประเทศผู้ลงทุนกับประเทศผู้รับการลงทุน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางเศรษฐกิจของทั้งสองประเทศอย่างยั่งยืนต่อไป

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ คือ วัตถุประสงค์ข้อที่ 1. เพื่อทำการศึกษาถึงภาพรวมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กรณีศึกษาได้แก่ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย ซึ่งจะพิจารณาถึงภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศอินโดนีเซีย ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศมาเลเซีย ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศฟิลิปปินส์และภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และสำหรับวัตถุประสงค์ ข้อที่ 2. เพื่อศึกษาปัจจัยต่างๆที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กรณีศึกษา ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลแบบ Panel Data ซึ่งจะต้องทำการทดสอบ Panel Unit Root เพื่อตรวจสอบคุณสมบัติ Stationary ด้วยวิธี Im, Pesaran and Shin (IPS) Test และวิธี Fisher – Type Tests โดยใช้ Fisher – ADF และ Fisher – PP และหลังจากนั้นจะทำการทดสอบ Panel Cointegration ตามวิธีของ Pedroni และ Kao เพื่อเป็นทดสอบว่า ผลการประมาณการที่ได้เป็นความสัมพันธ์เชิงคลยภาพในระยะยาวหรือไม่ และหลังจากนั้นจึงทำการเลือกหาความเหมาะสมระหว่าง Fixed Effect Model และ Random Effect Model โดยทำการทดสอบ Hausman’s Specification Test เพื่อเลือกผลการประมาณการจากแบบจำลอง Random Effect กับแบบจำลอง Fixed Effect โดยตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI_{it}) ขนาดของตลาด (GDP_{it}) คุณภาพของแรงงาน (EI_{it}) ต้นทุนด้านแรงงาน (MWR_{it}) ระดับของการเปิดประเทศ ($OPEN_{it}$) และระดับการเปิดเสรีทางการเงิน (PCF_{it})

โดยผลการศึกษาของวัตถุประสงค์ข้อที่ 1. พบว่า ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน เศรษฐกิจของอาเซียนมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจในปี 2553 โดยเฉลี่ยสูงขึ้นถึงร้อยละ 7.5 ซึ่งเป็นผลมาจากทั้งการส่งออกและความต้องการในตลาดภายในภูมิภาคเอง และภาวะการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน (ASEAN Investment Surveillance Report 2011, 2012) ระบุว่า ในปี 2553 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนมีมูลค่า 75.8 พันล้านเหรียญสหรัฐ เพิ่มขึ้นจาก 37.8 พันล้านเหรียญสหรัฐ ในปีก่อนหน้าซึ่งนับเป็นสถิติสูงสุดจากการลงทุนที่ผ่านมาและมีส่วนแบ่งตลาดการลงทุนของโลกประมาณร้อยละ 10 และที่สำคัญในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นยังคงไหลเข้าประเทศที่มีการพัฒนาอย่างก้าวหน้าในอาเซียนเป็นส่วนมาก ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการขยายตัวของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภูมิภาคนี้ คือ การรวบรวมกิจการของบริษัทข้ามชาติ โดยมีการรวบรวมในอาเซียน

เพิ่มขึ้นมีมูลค่าการซื้อมากกว่าร้อยละ 200 หรือ 14 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ โดยที่กลุ่มประเทศสหภาพยุโรป (EU), ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศญี่ปุ่นนั้นยังคงอยู่ในอันดับต้นๆ ในการนำเงินเข้ามาทำการลงทุน โดยตรงในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน ซึ่งภาคการผลิตนั้นยังคงเป็นแหล่งของการเข้ามาของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่สำคัญ และรองลงมา คือ ภาคการบริการ

ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศอินโดนีเซีย คณะรัฐบาลมีการคาดการณ์ว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจของอินโดนีเซียจะยังคงแข็งแกร่งท่ามกลางความเสี่ยงจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลกและนโยบายของรัฐบาลในการอุดหนุนราคาน้ำมัน ในไตรมาสที่ 2 ของปี 2012 การเติบโตทางเศรษฐกิจถูกคาดการณ์ว่าจะเติบโตถึง 6.4% ซึ่งต่ำกว่าเล็กน้อยสำหรับการเติบโตในไตรมาสที่ 1 ปี 2012 ซึ่งเติบโต 6.5% การคาดการณ์ของธนาคารอินโดนีเซียในปี 2012 เศรษฐกิจของประเทศอินโดนีเซียจะขยายตัว 6.3% - 6.7% และเป็น 6.4% - 6.8% ในปี 2013 การเติบโตทางเศรษฐกิจที่สูงนั้นได้รับการสนับสนุนโดยส่วนใหญ่ที่มาจากทางด้านอุปสงค์ในประเทศโดยการบริโภคของภาคเอกชนที่แข็งแกร่งและบทบาทที่เพิ่มขึ้นของการลงทุน ส่วนด้านภาวะการลงทุนนั้น จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า รัฐบาลของประเทศอินโดนีเซียได้ให้การส่งเสริมและการสนับสนุนในด้านการลงทุนให้แข็งแกร่งด้วยการแข่งขันและควมมีเสถียรภาพทางด้านการลงทุนอย่างเต็มที่ และในส่วนของแผนการดำเนินงานของการปรับปรุงบรรยากาศการลงทุนในการบริการของทั้งรัฐบาลกลางและท้องถิ่นนั้นจะเป็นการบริการการลงทุนแบบบูรณาการและมีสิ่งจูงใจที่หลากหลายสำหรับการลงทุนเช่นเดียวกับการทำโปรโมชันแบบบูรณาการที่ได้รับการตอบสนองในเชิงบวกทั้งการลงทุนในประเทศและนักลงทุนต่างชาติ ซึ่งดูได้จากการลงทุนของทั้งภายในประเทศ (PMDN) และจากต่างประเทศ (PMA) ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นจึงถูกคาดการณ์การลงทุนในปี 2012 จะมีเป้าหมายถึง 285.5 ล้านล้านรูเปียห์ซึ่งเพิ่มขึ้น 12.8% และมีการพยายามที่จะมีการกระจายการลงทุนไปให้ทั่วประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งแสดงผลที่เป็นบวก เนื่องจากก่อให้เกิดการลงทุนนอกชวาถึงเกือบครึ่งหนึ่งของการลงทุนรวมทั้งหมดที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ ซึ่งประเทศอินโดนีเซียมีความมั่นใจกับการเร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรวมไปถึงระบบไฟฟ้าและก๊าซให้มีเพิ่มขึ้นและสามารถรองรับกับกิจกรรมทางด้านการลงทุนจะเพิ่มขึ้นและการกระจายตัวมากขึ้นสำหรับในอนาคต

ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนในประเทศมาเลเซีย ซึ่งประเทศมาเลเซียมีภาวะเศรษฐกิจที่มีอัตราการเจริญเติบโตที่ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยที่อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมที่แท้จริง (Real Gross Domestic Product (GDP) ในปี 2011 อยู่ที่ร้อยละ 5.1 ซึ่งภาคการผลิตยังคงเป็นภาคที่มีความสำคัญอย่างมากในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 27.5 ของ GDP ทั้งหมดในปี 2011 ภาคการผลิตมีการขยายตัวถึงร้อยละ 4.5 และในส่วนคณะรัฐบาลของประเทศมาเลเซีย

ได้มีการตั้งเป้าหมายในการเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว (Developed Country) ให้ได้ภายในปี 2563 โดยนำเสนอวิสัยทัศน์ที่เรียกว่า Vision 2020 โดยตั้งเป้าหมายให้เศรษฐกิจมาเลเซียมีอัตราการขยายตัวให้ได้ร้อยละ 7 ต่อปี หรือมีรายได้ของประชากรอยู่ที่ 15,000 เหรียญสหรัฐต่อคนต่อปี ซึ่งการที่ประเทศมาเลเซียจะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น รัฐบาลมาเลเซียจะต้องให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการจัดการทั้งด้านเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ เช่น การเปิดรับการลงทุน และการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากต่างประเทศ ซึ่งในปัจจุบันประเทศมาเลเซียเป็นประเทศที่มีการแข่งขันทางด้านต้นทุนและยังคงเป็นประเทศที่มีความสามารถในการดึงดูดโครงการการลงทุนต่างๆ ให้เข้ามาทำการลงทุนได้อย่างต่อเนื่อง โดยมีการส่งเสริมในนโยบายอย่างมีเป้าหมายที่ชัดเจนของนโยบาย Economic Transformation Programme (ETP) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 10 (10th Malaysia Plan; 10MP) ของมาเลเซียระยะเวลา 5 ปี ระหว่างปี ค.ศ. 2011-2015 (พ.ศ. 2554-2558) ในปี 2011 การลงทุนที่ได้รับการอนุมัติในระบบเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซียมีมูลค่าอยู่ที่ประมาณ 148.6 พันล้านริงกิต ภาคการผลิตถูกคาดการณ์ว่าจะยังคงเป็นภาคที่มีส่วนที่ทำให้เกิดการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญในปี 2011 ประเทศมาเลเซียยังคงสามารถดึงดูดการลงทุนที่มีคุณภาพให้เข้ามาในภาคการผลิตเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการแข่งขันของประเทศในด้านการลงทุนในเทคโนโลยีระดับสูงในภูมิภาค โดยมีโครงการที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมดในปี 2011 รวม 846 โครงการด้วยกัน ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนจำนวน 56.1 พันล้านริงกิต เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2010 นั้นมีจำนวนโครงการเท่ากับ 910 โครงการโดยมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 47.2 พันล้านริงกิตและมีแหล่งที่มาที่สำคัญของการลงทุนจากต่างประเทศในโครงการที่ได้รับการอนุมัติในปี 2011 ใน 5 อันดับแรก คือ ประเทศญี่ปุ่น, สาธารณรัฐเกาหลี, ประเทศสหรัฐอเมริกา, ประเทศสิงคโปร์ และประเทศซาอุดีอาระเบีย ซึ่งมูลค่าการลงทุนทั้ง 5 ประเทศดังกล่าวนั้นคิดเป็นร้อยละ 66 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด

ภาพรวมภาวะการลงทุนโดยตรงกับต่างประเทศในประเทศฟิลิปปินส์ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติในปี 2010 ทั้งหมด มีมูลค่าถึง 196.1 พันล้านเปโซ ซึ่งเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 61.1 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2009 ที่มีมูลค่าการลงทุนอยู่ที่ 121.8 พันล้านเปโซ โดยที่การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาทำการลงทุนภายในประเทศฟิลิปปินส์นั้นเป็นการลงทุนในภาคการผลิตมากที่สุด ซึ่งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจำนวนมากไหลเข้าไปสู่ภาคการผลิตทั้ง 4 ไตรมาสในปี 2010 มีมูลค่าการลงทุนอยู่ที่ 162.9 พันล้านเปโซ หรือคิดเป็นร้อยละ 83.1 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด ตามมาด้วยภาคบริการเอกชน ซึ่งมีมูลค่าการลงทุน 10.9 พันล้านเปโซ หรือคิดเป็นร้อยละ 5.6 ตามมาด้วยภาคการไฟฟ้า แก๊สและการประปาที่มีมูลค่าการ

ลงทุน 8.5 พันล้านเปโซ หรือคิดเป็นร้อยละ 4.3 ของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติทั้งหมด โดยที่แหล่งที่มาของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติในปี 2010 ที่เข้ามาในประเทศไทยฟิลิปปินส์ คือ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเนเธอร์แลนด์ และประเทศเกาหลีซึ่งเป็นผู้นำในการลงทุนของประเทศไทยทั้งหมด โดยมูลค่าการลงทุนของประเทศญี่ปุ่นอยู่ที่ 58.3 พันล้านเปโซ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 29.8 รองลงมาคือประเทศเนเธอร์แลนด์ มีส่วนแบ่งคิดเป็นร้อยละ 18.8 หรือคิดเป็นมูลค่าการลงทุน 36.8 พันล้านเปโซ และประเทศเกาหลี มีมูลค่าการลงทุนอยู่ที่ 31.2 พันล้านเปโซ คิดเป็นร้อยละ 15.9 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการอนุมัติ

ภาพรวมเศรษฐกิจและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ภาพเศรษฐกิจของประเทศไทยทั้งปี 2554 นั้นมีภาวะเศรษฐกิจที่ขยายตัวเพียงร้อยละ 0.1 โดยมูลค่าการส่งออกสินค้าขยายตัวร้อยละ 16.4 การบริโภคของครัวเรือนและการลงทุนภาคเอกชนขยายตัวร้อยละ 1.3 และ 7.2 ตามลำดับ ส่วนเงินเฟ้อทั่วไปอยู่ที่ร้อยละ 3.8 อัตราการว่างงานอยู่ในระดับต่ำเฉลี่ยร้อยละ 0.7 และดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุลร้อยละ 3.4 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (สศข., 2554) โดยที่ภาคอุตสาหกรรมในปี 2554 หดตัวร้อยละ 4.3, การใช้จ่ายภาคครัวเรือนปี 2554 ขยายตัวร้อยละ 1.3, การลงทุนภาคเอกชนในปี 2554 ขยายตัวร้อยละ 7.2, ภาคการค้าระหว่างประเทศ พบว่า ในปี 2554 การส่งออกรวมของไทยมีมูลค่า 225,366 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งขยายตัวร้อยละ 16.4 โดยตลาดสำคัญที่ยังคงขยายตัวได้ดี คือ จีน (ร้อยละ 27.6) เกาหลีใต้ (ร้อยละ 26.8) และอาเซียน (ร้อยละ 22.5) และภาวะการจ้างงาน พบว่า ทั้งปี 2554 มีการจ้างงาน 38.46 ล้านคน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.2 อัตราการว่างงานเฉลี่ยร้อยละ 0.7 เป็นต้น ในส่วนของภาวะการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย พบว่า เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในประเทศไทยในปี 2554 มีมูลค่ารวม 257,259.7 ล้านบาท ลดลงจากสถิติในปี 2553 ร้อยละ 16.6 เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิที่มีมูลค่าสูงสุดในปี 2554 ยังคงเป็นเงินลงทุนจากด้วยมูลค่า 110,752.1 ล้านบาท รองลงมาได้แก่ เงินลงทุนโดยตรงจากสิงคโปร์ ด้วยมูลค่า 30,590.4 ล้านบาท และเกาหลีใต้ ด้วยมูลค่า 22,040.6 ล้านบาท หากพิจารณามูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิ จำแนกตามประเภทธุรกิจ จะเห็นได้ว่า มูลค่าเงินลงทุนสูงสุดยังคงเป็นเงินลงทุนในภาคการผลิต ด้วยมูลค่า 190,129.1 ล้านบาท ขยายตัวจากมูลค่าในปี 2553 ร้อยละ 18.3 ซึ่งส่วนมากเป็นเงินลงทุนในกิจการผลิตยานยนต์ รถพ่วงและรถกึ่งพ่วง กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ และกิจการผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้ารองลงมาได้แก่ กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย มูลค่า 32,211.0 ล้านบาท และกิจกรรมเกี่ยวกับบอัสฮาริมทรัพย์ มูลค่า 27,181.2 ตามลำดับ

สำหรับผลการศึกษาของวัตถุประสงค์ข้อที่ 2. พบว่า การศึกษาปัจจัยต่างๆที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในทั้ง 4 ประเทศ โดยทำการเปรียบเทียบผลจากการทดสอบ Panel Unit Root ของตัวแปรต่างๆ ดังที่กล่าวข้างต้น ซึ่งสรุปผลได้ว่า ตัวแปรทั้งหมดมีคุณสมบัติ Stationary หรือมีความนิ่งของข้อมูล ณ ผลต่างระดับที่ 1 (at First Difference) และจากการทำการทดสอบ Panel Cointegration ตามวิธีของ Pedroni และ Kao นั้นสามารถสรุปผลได้ว่า ตัวแปรในแบบจำลองมี Cointegration กัน หรือมีความสัมพันธ์กัน และจากการทำการทดสอบ Hausman's Specification Test สามารถสรุปผลได้ว่า การคาดประมาณปัจจัยต่างๆที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทั้ง 4 ประเทศนั้นวิธี Random Effect Model นั้นมีความเหมาะสมที่สุดโดยสามารถสรุปผลได้ดังนี้

เมื่อนำขนาดของตลาด (GDP_{it}) มีการเปลี่ยนแปลงไปก็จะมีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย เนื่องจากการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจของประเทศในภาพรวม และขนาดตลาดที่มีขนาดที่ใหญ่ขึ้นก็จะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ประเทศผู้ลงทุนนั้นทำการพิจารณาในการที่จะเข้ามาทำการลงทุนในประเทศผู้รับการลงทุน เพื่อที่จะทำการแสวงหาตลาดที่เพิ่มขึ้น เพื่อตอบสนองต่ออุปสงค์ในประเทศนั้นๆ หรือทำการผลิตเพื่อทำการส่งออกไปยังต่างประเทศได้เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งจะทำให้ประเทศผู้ลงทุนนั้นสามารถทำการผลิตสินค้าได้ด้วยปริมาณที่มากขึ้นจนสามารถขยายการผลิตจนเกิดการประหยัดต่อขนาด (Economy of Scale) ดังนั้นจึงเป็นปัจจัยที่สามารถดึงดูดให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากขึ้นได้

เมื่อต้นทุนด้านแรงงาน (MWR_{it}) มีการเปลี่ยนแปลงไปก็จะมีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางตรงกันข้าม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 91 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย เนื่องจาก อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ยนั้นสามารถสะท้อนให้เห็นถึงด้านต้นทุนในการผลิตของประเทศผู้ลงทุนได้ ดังนั้นเมื่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีปัจจัยทางด้านต้นทุนที่เพิ่มสูงขึ้น ก็ย่อมส่งผลให้ประเทศผู้ลงทุนทำการพิจารณาในแง่ของต้นทุนและความสามารถในการได้มาในปัจจัยการผลิต (Availability and Cost of Input) จนมีการโยกย้ายฐานการผลิตไปในประเทศผู้รับการลงทุนที่มีอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ยที่ต่ำกว่า หรือทำการลดการลงทุนลงในประเทศผู้รับการลงทุนที่มีปัจจัยทางด้านอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ยที่เพิ่มสูงขึ้นได้

เมื่อระดับการเปิดประเทศ ($OPEN_{it}$) มีการเปลี่ยนแปลงไป ก็จะมีการส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย เนื่องจาก ระดับของการเปิดประเทศที่มากขึ้นก็จะมีผลขยายตัวของการค้าที่เพิ่มมากขึ้นและการเพิ่มขึ้นของอุปสงค์ภายในประเทศนั้นๆ ก็จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ดังนั้น เมื่อประเทศผู้รับการลงทุนมีระดับการเปิดประเทศมากยิ่งขึ้นก็จะส่งผลให้เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้เข้ามาทำการลงทุนเพิ่มมากยิ่งขึ้นได้

เมื่อระดับการเปิดเสรีทางการเงิน (PCF_{it}) มีการเปลี่ยนแปลงไป ก็จะมีการส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 91 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย เนื่องจาก ระดับการเปิดเสรีทางการเงิน หรือการเปิดเสรีทางการเงินที่มีการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นนั้นทำให้เกิดโอกาสที่สำคัญในการสร้างผลตอบแทนจากตลาดเงินและตลาดทุนที่เปิดกว้างขึ้นของประเทศผู้ลงทุน และส่งผลให้การทำธุรกรรมทางการเงิน ทั้งทางด้านการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศนั้นมีความสะดวก รวดเร็วมยิ่งขึ้น ซึ่งจะเพิ่มโอกาสในการระดมทุนและดึงดูดเม็ดเงินลงทุนใหม่ๆ ให้เข้าสู่ประเทศ ผู้รับการลงทุนนั้นๆเพิ่มมากขึ้น

ส่วนตัวแปรคุณภาพของแรงงาน (EI_{it}) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือดัชนีการศึกษา (Education Index) ไม่มีความสัมพันธ์หรือไม่มีการส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เป็นการระบุว่า ดัชนีการศึกษาไม่ได้มีการส่งผลกระทบในการเป็นปัจจัยที่ช่วยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากการประเมินคุณภาพแรงงานอาจจะต้องดูจากปัจจัยหรือมิติต่างๆ หลายปัจจัย คือ ผลผลิตภาพแรงงาน ทักษะมนุษย์ สมรรถนะ ซึ่งสามารถแยกออกเป็น การศึกษา การฝึกอบรม ทักษะ และบุคลิกภาพของแรงงาน (อายุ เพศ สุขภาพ พฤติกรรม ฯลฯ) ซึ่งตัวชี้วัดแต่ละตัวไม่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ก็ได้ทำการวัดดัชนีการศึกษาเพียงการวัดจากจำนวนปีที่ได้รับการศึกษาเฉลี่ยของผู้ใหญ่และปีการศึกษาที่คาดว่าเด็กจะได้รับการศึกษาเท่านั้น เลยทำให้ผลการศึกษาในส่วนของคุณภาพของแรงงาน (EI_{it}) หรือดัชนีการศึกษา (Education Index) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาสามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ และข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้

จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งพบว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นมีผลที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศผู้รับทุน แต่ถึงปฏิเสธไม่ได้ว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นก็มีความเสี่ยงต่อประเทศผู้รับทุนเช่นกัน จากปัจจัยต่างๆที่ทั้งประเทศผู้ลงทุนหรือประเทศผู้รับทุนเองก็ต่างมีความมุ่งหวังเพื่อให้เกิดประโยชน์ที่สูงที่สุดแก่ตนเองเสมอซึ่งผลประโยชน์ที่ได้หรือผลเสียที่เกิดขึ้นจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นไม่สามารถวัดออกมาอย่างชัดเจนได้ แต่อย่างไรก็ตามทั้งประเทศผู้ลงทุนและประเทศผู้รับทุนเองนั้นก็ต้องมีการพิจารณาถึงความมุ่งหวังของทั้งสองฝ่ายว่ามีความสอดคล้องตรงกันหรือไม่ และต้องรู้เท่าทันกันเสมอเพื่อการพิจารณาและไตร่ตรอง เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดและมีเป้าหมายที่สอดคล้องกันของทั้งสองฝ่าย ดังนั้นจากการศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ในสถานการณ์ปัจจุบันนี้คงปฏิเสธไม่ได้ว่าการเข้ามาของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นเริ่มมีบทบาทมากขึ้นทั่วทั้งโลก และในภูมิภาคเอเซียนนั้นก็มีการแข่งขันในการดึงดูดเม็ดเงินลงทุนส่วนนี้มากยิ่งขึ้นตามลำดับ ดังนั้นรัฐบาลหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องก็ควรมีการวางแผนหรือแนวนโยบายในการส่งเสริมและสนับสนุนต่อการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มีความสนใจที่จะเข้ามาทำการลงทุนภายในประเทศเพิ่มมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามานั้นมีส่วนสำคัญในการขยายการลงทุนและรวมไปถึงการขยายตัวทางด้านการผลิตภายในประเทศ

2. จากปัจจัยที่ประเทศผู้ลงทุนตัดสินใจเข้ามาทำการลงทุนในประเทศผู้รับทุนนั้นปัจจัยทางด้านการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรของประเทศผู้รับทุนและปัจจัยการย้ายที่ตั้งโรงงานที่มีปัญหาผลกระทบไปยังประเทศผู้รับทุนที่ไม่มีความเข้มงวดในการควบคุมและป้องกันผลกระทบ ดังนั้นรัฐบาลหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรมีการออกมาตรการการพิจารณาที่ชัดเจนและเข้มงวดในการประเมินถึงสถานการณ์ของทรัพยากรที่มีอยู่ในประเทศนั้นสามารถรองรับต่อการเข้ามาลงทุนจากต่างประเทศในแง่การลงทุนประเภทไหน สามารถรองรับการก่อให้เกิดผลกระทบที่จะเกิดขึ้นใน

ด้านไหน ได้มายน้อยเพียงใด เพื่อนำมาพิจารณาประเมินผลในการเจรจาต่อรองกับการเข้ามาของการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศได้ทันที และจะได้ต่อรองถึงต้นทุนที่จะเกิดขึ้นจากการใช้ทรัพยากรเหล่านั้นและการสูญเสียทางสังคมที่เกิดขึ้นกับสถานะสิ่งแวดล้อมที่จะถูกกระทบตามมา หลังจากที่เกิดการลงทุนนั้นๆแล้ว เพราะเมื่อเกิดความสูญเสียทางสังคมขึ้นแล้วการจะให้หน่วยงานไหน หรือจะให้พนักงานลงทุนไหนเข้ามารับผิดชอบภายหลังนั้นมักจะยากและเกิดความสูญเสียทางสังคมในระดับที่ใหญ่มากแล้ว เนื่องจากปัจจุบันนี้ประเทศไทยเกิดปัญหาในด้านของสถานที่บำบัดของเสียที่เกิดขึ้นจากอุตสาหกรรมในหลายๆพื้นที่และส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมรอบข้างเป็นอย่างมากทั้งน้ำเน่าเสีย มลภาวะทางกลิ่น และประชาชนได้รับผลกระทบในด้านสุขภาพและการดำรงชีวิตและการทำอาชีพ

3. อีกปัจจัยหนึ่งที่ประเทศผู้ลงทุนตัดสินใจเข้ามาทำการลงทุนในประเทศผู้รับทุนนั้นคือ การใช้ประโยชน์จากแรงงานที่มีค่าจ้างแรงงานต่ำ แต่ในขณะเดียวกันประเทศผู้รับทุนนั้นก็มีความคาดหวังจากการเข้ามาลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ ที่จะก่อให้เกิดผลทางด้าน การถ่ายทอดเทคโนโลยีที่ทันสมัยใหม่ๆ เทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ตลอดจนการถ่ายทอดองค์ความรู้ที่มาจาก การลงทุนนั้นๆ ให้แก่แรงงานในประเทศของตน และยังมีมุ่งหวังว่าการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาลงทุนในประเทศที่เพิ่มมากขึ้นนั้นจะสามารถก่อให้เกิดการจ้างงานที่เพิ่มขึ้นตามมา ดังนั้นเมื่อรัฐบาลหรือผู้ที่เกี่ยวข้องทราบถึงความมุ่งหวังของแต่ละฝ่ายแล้ว ก็ควรที่จะมีการวางแผนและ ออกมาตรการรองรับเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างแรงงาน ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการเข้ามาของการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ

4. ทางด้านประเทศผู้รับทุนนั้นก็ควรจะมีการเพิ่มศักยภาพของแรงงานภายในประเทศของตนให้ตรงกับความต้องการของนักลงทุนที่จะเข้ามาทำการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศให้ชัดเจน และควรมีการเพิ่มทักษะของแรงงานให้ได้ตรงกับความต้องการทั้งทางด้านเทคนิค ด้านภาษา ด้านความชำนาญเฉพาะทางต่างๆที่มี และทางด้านการศึกษาของแรงงาน เพื่อที่แรงงานจะมีความสามารถที่เพียงพอต่อการรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากผู้เชี่ยวชาญที่มาพร้อมกับการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศนั้นๆด้วยเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาวต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาร้อยต่อไปเพื่อทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้น มีข้อเสนอแนะที่สำคัญ 4 ข้อ คือ

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นรายสาขาที่เข้ามาทำการลงทุนในแต่ละประเทศ

2. ในการศึกษาครั้งนี้ ทำการศึกษาเพียง 4 ประเทศเท่านั้น หากผู้ที่จะทำการศึกษาร้อยต่อไปต้องการทำการศึกษาผลกระทบดังกล่าวก็ควรที่จะเพิ่มจำนวนประเทศที่ทำการศึกษาด้วย เนื่องจากในอนาคตกลุ่มประเทศในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเหล่านี้จะมีแนวโน้มที่มีเงินลงทุนจากต่างประเทศไหลเข้าที่สูงขึ้น อันเนื่องมาจากการเป็นกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างเป็นทางการและมีความเข้มแข็งของกลุ่มเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้น

3. พร้อมทั้งมีการวิเคราะห์ถึงตัวแปรที่ส่งผลกระทบในด้านอื่นๆ เพิ่มเติมจากการศึกษาในครั้งนี้ โดยเฉพาะตัวแปรทางด้านคุณภาพของแรงงานเพื่อจะได้มีการลงรายละเอียดของคุณภาพแรงงานได้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้ดียิ่งขึ้น เพื่อสามารถนำมาปรับใช้และพัฒนาได้ตรงจุดกับแรงงานที่มีในภาวะปัจจุบัน จะได้มีการปรับปรุง พัฒนาคุณภาพของแรงงานได้ตรงประเด็นมากยิ่งขึ้น

4. นอกจากนี้ข้อมูลที่นำมาใช้ในการศึกษานี้จะน้อยไปเนื่องจากข้อจำกัดของข้อมูล หากมีข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ที่มากขึ้นก็จะทำให้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- จักรพงษ์ ทิมจรัส. 2545. ผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชมพูนุท คชไกร. 2542. ผลกระทบจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อการส่งออกและการนำเข้าของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ณัฐพงษ์ ท่าดี. 2546. แบบจำลองปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ดิเรก ลีम्मธูรสกุล. 2554. การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม STATA 10. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. 2553. สถิติเศรษฐกิจและการเงิน (Online). <http://www.bot.or.th/Thai/Statistics/ContactPerson/Pages/Contact.aspx>, 2 มกราคม 2555.
- นนทิ สุวจิารัตน์. 2551. การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นิธิภัทร ตั้งจิรวงษ์, ธนพงศ์ วิบูลย์ศิริชัย, และปุลณรัตน์ พุทธิฤทธิชัย. 2551. ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย. โครงการทางธุรกิจสำหรับนักศึกษาปริญญาโทประเภทงานวิจัย บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นุชนารถ ปานทอง. 2553. ความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคของไทย. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บัณฑิต ชัยวิษณุชาติ. 2553. รายงานวิจัยเรื่องผลกระทบของการเปิดเสรีทางการเงินต่อการ
เจริญเติบโตทางเศรษฐกิจรายสาขาการผลิตของไทย.

รัตนา สายคณิต. 2530. เศรษฐศาสตร์การลงทุนทางตรงระหว่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์.

วันวิสา วิโรจนารมย์. 2551. การประมาณอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติใน
ประเทศไทย โดยการใช้การวิเคราะห์ข้อมูลพาแนลแบบไม่นิ่ง. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ศนิธิ รัตนสุรงค์. 2551. ผลกระทบจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อการเจริญเติบโต
ทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศอาเซียน. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
เศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สมชนก (กุ่มพันธ์) ภาสกรจรัส. 2551. หลักการจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ (Principles of
international business management). กรุงเทพมหานคร: แมคกรอ-ฮิล.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2554. บัญชีประชาชาติ (Online).
<http://www.nesdb.go.th>, 29 กรกฎาคม 2554.

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน. 2555. ภาวะการลงทุนจากต่างประเทศ (รายประเทศ)
(Online). http://www.boi.go.th/index.php?page=investment_foreign, 30 เมษายน 2555.

สุวินัย ภรณวลัย. 2532. ทฤษฎีบรรษัทข้ามชาติ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เสาวลักษณ์ กู้เจริญประสิทธิ์. เอกสารคำสอนวิชา 104401. ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะ
เศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อภิญา ภูมิชัยศักดิ์. 2553. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และการขยายตัวทางเศรษฐกิจ: กรณีศึกษาประเทศไทย. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อักรพงศ์ อินทอง. 2546. คู่มือการใช้โปรแกรม EViews (Online). http://www.nidambe11.net/ekonomiz/eview_doc/unit_root_cointegration.pdf, May 1, 2012.

อรุณี ปัญญาสวัสดิ์สุทธิ์. 2552. เอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชาทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มหภาค. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ASEAN statistical yearbook. 2008. **Foreign Direct Investment Statistics** (Online). <http://www.aseansec.org>, February 20, 2012.

_____. 2009. **Foreign Direct Investment Statistics** (Online). <http://www.aseansec.org>, September 29, 2012.

Association of Southeast Asian Nations. 2553. **ASEAN Investment Report 2011** (Online). <http://www.asean.org/resources/item/asean-investment-report-2011>, January 22, 2012.

Borensztein, E., J. De Gregorio, and J.W. Lee. 1998. **How does foreign investment affect economic growth?** (Online). <http://www.sciencedirect.com>, August 10, 2011.

Chen, C., L. Chan, and Y. Zhang. 1995. **The Role of Foreign Direct Investment in China's Post – 1978 Economic Development** (Online). <http://www.sciencedirect.com>, August 10, 2011.

Ho, O.C.H. 2004. **Determinants of Japanese Foreign Direct Investment in China: a sectoral analysis.** 16th Annual Conference of the Association for Chinese Economics Studies, Australia (ACESA).

Indonesian Investment Coordinating Board. 2012. **BKPM. The Domestic and Foreign Direct Investment 2012** (Online). <http://www2.bkpm.go.id/contents/p16/statistics/17>, October 4, 2012.

Jansen, K. 1995. **The Macroeconomic Effects of Direct Foreign Investment: The Case of Thailand** (Online). <http://www.sciencedirect.com>, July 13, 2011.

Li, X. and X. Liu. 2005. **Foreign Direct Investment and Economic Growth: An Increasingly Endogenous Relationship** (Online). <http://www.sciencedirect.com>, August 31, 2011.

Liu, X., H. Song, Y. Wei, and P. Romilly. 1997. **Country Characteristics and Foreign Direct Investment in China: A Panel Data Analysis**. Weltwirtschaftliches Archive.

Malaysian Investment Development Authority (MIDA). 2012. **Malaysia: Investment Performance** (Online). <http://www.mida.gov.my/env3/index.php?page=performance-report>, October 7, 2012.

Mann, C. 1993. **Determinants of Japanese Foreign Direct Investment in US Manufacturing Industries**. Journal of International Money and Finance.

National Statistical Coordination Board. 2012. **Foreign Direct Investment in Philippines Fourth Quarter and Annual 2010** (Online). <http://www.boi.gov.ph/pdf/statistics/Q4%202010%20FDI%20Report.pdf>, October 9, 2012.

Nonnemberg, M.B. and M.J. Cordoso de Mendonca. 2004. **The Determinants of Foreign Direct Investment in Developing Country**. Proceedings of the 32th Brazilian Economics Meeting.

Sun. 1998. **Macroeconomic impact of Direct Investment in China**. The World Economy 21.

The Board of Investment of Thailand. 2012. **Foreign Direct Investment** (Online).

http://www.boi.go.th/index.php?page=statistics_foreign_direct_investment, May 30, 2012.

The Republic of Indonesia. 2012. **Recent Economic Developments** (Online).

http://www.bi.go.id/NR/rdonlyres/53BAF683-4D5C-4A36-9412-D58E62F1B83A/25915/RED_April_2013.pdf, October 6, 2012.

Torres, O. 2007. **Panel Data Analysis Fixed & Random Effects (using Stata 10.x ver. 4.1)**

(Online). <http://dss.princeton.edu/training/Panel101.pdf>, May 1, 2012.

_____. 2007. **Data Analysis Notes: Links and General Guidelines** (Online).

<http://www.princeton.edu/~otorres/Stata/statnotes>, May 12, 2012.

United Nations Conference on Trade and Development. 2011. **Foreign direct investment**

(Online). <http://unctadstat.unctad.org/ReportFolders/reportFolders.aspx>, May 10, 2012.

United Nations Development Program. 2008. **Human Development Report** (Online).

<http://www.undp.org>, February 20, 2012.

Vu, T. B. and I. Noy. 2009. **Sectoral analysis of foreign direct investment and growth in the developed countries** (Online). <http://www.sciencedirect.com>, August 31, 2011.

World Bank. 2011. **World Development Indicators** (Online). <http://data.worldbank.org/data-catalog/world-development-indicators>, March 12, 2012

ภาคผนวก ก
การคำนวณค่าดัชนีวัดการศึกษา

การคำนวณค่าดัชนีวัดการศึกษา

วิธีการคิดคำนวณหาค่าดัชนีวัดการศึกษา (Education Index: EI) โดย United Nations Development Programme (UNDP)

$$\text{Education Index (EI)} = \frac{\sqrt{(MYSI)(EYSI)}}{0.951}$$

$$\text{Mean Years of Schooling Index (MYSI)} = \frac{MYS}{13.2}^a$$

$$\text{Expected Years of Schooling Index (EYSI)} = \frac{EYS}^b{20.6}$$

โดยที่ MYS คือ Mean years of schooling (Years that a 25-year-old person or older has spent in schools)

EYS คือ Expected years of schooling (Years that a 5-year-old child will spend with his education in his whole life)

^a Mean years of schooling (of adults) (years) is a calculation of the average number of years of education received by people ages 25 and older in their lifetime based on education attainment levels of the population converted into years of schooling based on theoretical durations of each level of education attended. Source: Barro, R. J.; Lee, J.-W. (2010). "A New Data Set of Educational Attainment in the World, 1950–2010"

^b (Expected years of schooling is a calculation of the number of years a child of school entrance age is expected to spend at school, or university, including years spent on repetition. It is the sum of the age-specific enrolment ratios for primary, secondary, post-secondary non-tertiary and tertiary education and is calculated assuming the prevailing patterns of age-specific enrolment rates were to stay the same throughout the child's life. (Source: UNESCO Institute for Statistics (2010). Correspondence on education indicators. March. Montreal.)

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาและผลการประมวล
จากโปรแกรมคอมพิวเตอร์

ตารางผนวกที่ 1 ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ณ ราคาปีฐาน
(โดยที่ปีฐานคือปี 2000)

(หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐ)

ปี/ประเทศ	อินโดนีเซีย	มาเลเซีย	ฟิลิปปินส์	ไทย
1990	109,150,506,063	47,206,007,492	61,098,682,100	79,359,850,156
1991	118,895,240,736	51,712,040,356	60,745,327,250	86,151,673,510
1992	127,480,073,500	56,306,715,078	60,950,405,317	93,115,648,058
1993	136,727,574,167	61,878,234,603	62,240,303,121	100,798,662,359
1994	147,036,924,428	67,578,484,058	64,971,173,187	109,857,624,323
1995	159,382,671,061	74,220,828,751	68,010,974,412	120,005,700,844
1996	171,563,947,985	81,644,916,395	71,986,809,923	127,087,651,039
1997	179,627,234,868	87,623,563,754	75,719,586,808	125,344,804,675
1998	156,048,063,636	81,174,981,725	75,282,895,149	112,171,099,813
1999	157,282,606,425	86,157,185,425	77,603,058,843	117,160,062,361
2000	165,021,012,262	93,789,736,842	81,026,294,681	122,725,247,706
2001	171,033,497,474	94,275,263,158	83,371,189,500	125,385,028,151
2002	178,729,107,603	99,357,631,579	86,410,818,147	132,052,469,496
2003	187,273,018,674	105,108,947,368	90,705,750,112	141,480,983,231
2004	196,694,488,177	112,238,947,368	96,780,891,472	150,456,640,790
2005	207,891,462,167	118,223,684,211	101,404,756,761	157,384,716,142
2006	219,327,471,266	125,138,421,053	106,721,360,539	165,400,160,325
2007	233,243,848,107	133,247,631,579	113,782,759,189	173,743,467,322
2008	247,270,439,238	139,653,485,881	118,507,880,852	178,059,776,977
2009	258,584,633,167	137,368,729,998	119,868,742,885	173,911,253,778
2010	274,370,865,147	147,250,929,612	129,017,441,694	187,494,613,811

ที่มา: World Bank

ตารางผนวกที่ 2 ดัชนีวัดการศึกษา (Education Index: EI)

ปี/ประเทศ	อินโดนีเซีย	มาเลเซีย	ฟิลิปปินส์	ไทย
1990	0.39	0.53	0.58	0.42
1991	0.40	0.55	0.58	0.43
1992	0.41	0.56	0.59	0.43
1993	0.42	0.57	0.60	0.44
1994	0.43	0.58	0.60	0.45
1995	0.45	0.59	0.61	0.46
1996	0.45	0.61	0.61	0.47
1997	0.46	0.62	0.62	0.48
1998	0.47	0.63	0.62	0.49
1999	0.48	0.64	0.63	0.51
2000	0.48	0.65	0.64	0.52
2001	0.49	0.67	0.64	0.53
2002	0.50	0.68	0.65	0.54
2003	0.51	0.69	0.65	0.55
2004	0.52	0.70	0.66	0.56
2005	0.53	0.71	0.67	0.56
2006	0.54	0.71	0.67	0.57
2007	0.56	0.71	0.67	0.58
2008	0.56	0.72	0.68	0.59
2009	0.58	0.73	0.68	0.59
2010	0.58	0.73	0.68	0.60

ที่มา: UNDP

ตารางผนวกที่ 3 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยเฉลี่ยต่อปี (Annual Minimum Wage Rate)

(หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐฯ)

ปี/ประเทศ	อินโดนีเซีย	มาเลเซีย	ฟิลิปปินส์	ไทย
1990	495.17	2968.71	1378.74	1241.13
1991	467.87	3180.95	1567.40	1394.67
1992	449.52	3792.26	1688.19	1598.66
1993	524.65	4008.14	1607.25	1765.92
1994	641.91	4302.42	1968.89	1901.20
1995	746.68	4867.82	2058.18	2050.96
1996	810.32	5391.95	2260.08	2131.58
1997	719.28	5233.08	2255.10	1827.08
1998	240.57	3937.36	1757.65	1429.66
1999	357.79	4251.93	1908.43	1563.72
2000	413.17	4444.04	1882.47	1474.13
2001	505.12	4901.89	1807.37	1355.45
2002	772.24	5090.79	1971.64	1401.88
2003	895.07	5330.92	1885.49	1486.94
2004	913.30	5507.02	1888.83	1542.67
2005	891.37	5782.80	2084.43	1610.82
2006	1087.91	6215.71	2415.44	1772.87
2007	1197.90	7032.63	2807.79	2019.66
2008	1219.31	7593.60	3077.15	2183.10
2009	1251.81	7394.23	2924.31	2161.10
2010	1496.33	8309.82	3467.16	2372.99

ที่มา: CEIC

ตารางผนวกที่ 4 มูลค่าการส่งออกสินค้าและบริการที่แท้จริง ณ ราคาปีฐาน
(โดยที่ปีฐานคือปี 2000)

(หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐฯ)

ปี/ประเทศ	อินโดนีเซีย	มาเลเซีย	ฟิลิปปินส์	ไทย
1990	35,829,013,060	35,039,429,204	19,697,938,616	29,869,261,663
1991	42,556,868,056	40,565,266,960	20,932,082,981	34,391,461,848
1992	48,391,869,272	45,674,784,285	21,828,623,313	39,140,034,782
1993	51,347,519,043	50,946,812,721	23,186,634,182	44,222,360,359
1994	56,452,263,593	62,107,590,603	27,775,481,296	50,536,225,300
1995	60,811,041,590	73,886,001,955	31,118,611,116	58,341,514,436
1996	65,408,368,398	80,704,168,965	35,912,335,236	55,118,291,542
1997	70,510,204,447	85,135,344,411	42,071,393,719	59,105,365,923
1998	78,395,483,151	85,553,489,760	33,222,171,761	63,976,763,163
1999	53,461,815,409	96,815,150,406	36,599,883,360	69,754,313,419
2000	67,621,169,360	112,369,210,526	41,622,635,330	81,953,020,977
2001	68,057,312,552	104,694,210,526	38,681,618,884	78,501,709,083
2002	67,229,102,385	110,376,315,789	40,485,058,335	87,916,654,582
2003	71,186,462,734	116,042,894,737	42,311,219,913	94,136,491,210
2004	80,816,802,685	134,677,368,421	47,710,115,766	103,171,193,878
2005	94,233,454,015	145,858,157,895	50,072,917,986	107,514,523,297
2006	103,096,605,731	155,469,473,684	56,380,903,020	117,348,518,787
2007	111,904,127,846	161,793,421,053	60,185,337,532	126,525,065,416
2008	122,572,463,895	164,571,107,151	58,575,036,879	132,967,980,083
2009	110,695,022,933	147,246,544,012	53,987,411,580	116,348,245,279
2010	127,216,085,719	161,839,000,984	65,308,950,663	133,441,158,067

ที่มา: World Bank

ตารางผนวกที่ 5 มูลค่าการนำเข้าสินค้าและบริการที่แท้จริง ณ ราคาปีฐาน
(โดยที่ปีฐานคือปี 2000)

(หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐฯ)

ปี/ประเทศ	อินโดนีเซีย	มาเลเซีย	ฟิลิปปินส์	ไทย
1990	30,396,851,074	31,953,254,135	21,137,015,912	38,449,350,683
1991	35,177,293,867	40,008,397,401	20,900,709,936	43,424,052,081
1992	38,234,386,547	42,558,516,341	22,717,493,735	47,318,524,486
1993	39,830,491,769	48,957,285,696	25,330,681,292	53,576,675,207
1994	47,914,177,997	61,507,810,460	29,004,222,218	61,305,186,621
1995	57,946,929,890	76,083,968,791	33,649,452,691	73,546,537,034
1996	61,924,849,747	79,801,076,865	39,281,765,189	73,101,377,035
1997	71,037,694,824	84,449,151,153	44,581,018,981	64,842,423,153
1998	67,279,705,392	68,611,685,994	38,028,456,091	50,805,916,113
1999	39,913,523,473	75,859,366,557	38,674,556,442	56,135,074,334
2000	50,264,686,526	94,349,736,842	43,236,089,474	71,358,061,023
2001	52,365,680,577	86,580,000,000	43,759,571,704	67,435,986,290
2002	50,140,425,316	91,935,789,474	48,162,179,451	76,675,019,679
2003	50,924,488,022	96,103,947,368	49,429,638,742	83,116,900,093
2004	64,497,541,766	114,975,263,158	52,491,338,919	94,238,998,190
2005	75,958,076,692	125,220,526,316	54,200,440,580	102,723,700,308
2006	82,477,305,887	135,406,315,789	56,083,728,812	106,142,728,708
2007	89,953,261,974	143,447,105,263	57,049,714,314	110,855,631,537
2008	98,950,897,503	146,504,000,920	57,962,709,696	120,682,330,532
2009	84,130,571,897	128,602,906,257	53,270,032,428	94,746,189,724
2010	98,670,620,084	147,995,142,208	65,267,008,198	115,127,332,524

ที่มา: World Bank

ตารางผนวกที่ 6 มูลค่าการไหลของเงินทุนภาคเอกชน (Private Capital Flows: PCF)

(หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐฯ)

ปี/ประเทศ	อินโดนีเซีย	มาเลเซีย	ฟิลิปปินส์	ไทย
1990	1,000,000,000	2,077,730,024	480,000,000	2,265,283,622
1991	1,470,000,000	4,168,626,215	654,000,000	1,765,829,591
1992	1,689,000,000	4,061,029,946	268,000,000	2,890,827,508
1993	3,453,000,000	4,297,044,204	812,000,000	7,026,253,600
1994	5,377,000,000	2,692,571,992	1,558,000,000	3,534,863,530
1995	7,843,000,000	3,742,606,774	2,269,000,000	5,303,448,886
1996	10,599,000,000	4,810,125,828	6,652,000,000	5,102,864,149
1997	1,867,000,000	4,888,753,284	1,677,000,000	7,809,783,141
1998	- 2,118,800,000	2,446,504,220	1,199,000,000	7,539,976,106
1999	- 3,657,970,963	1,448,421,053	4,429,000,000	5,645,594,140
2000	- 6,461,085,479	- 770,526,316	1,562,000,000	2,683,238,510
2001	- 3,221,194,295	- 124,736,842	1,362,000,000	3,753,811,865
2002	1,366,935,489	- 100,263,158	2,223,000,000	1,563,150,746
2003	1,654,367,283	2,081,842,105	750,000,000	4,521,122,168
2004	2,897,238,926	10,951,578,947	-1,604,000,000	8,871,214,852
2005	9,460,842,729	- 2,706,621,325	5,140,000,000	13,101,909,661
2006	6,465,074,993	3,489,031,619	5,861,000,000	12,754,220,529
2007	7,819,410,000	2,643,952,066	4,003,000,000	1,569,990,751
2008	5,182,974,868	- 31,788,220,942	-2,342,000,000	2,276,156,706
2009	12,964,477,810	- 6,917,529,286	979,000,000	- 5,084,196,118
2010	23,908,316,805	- 4,345,788,393	5,326,000,000	11,195,514,091

ที่มา: World Bank

ตารางผนวกที่ 7 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้า

(หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐฯ)

ปี/ประเทศ	อินโดนีเซีย	มาเลเซีย	ฟิลิปปินส์	ไทย
1990	1,093,000,000	2,332,455,289	530,000,000	2,443,549,743
1991	1,482,000,000	3,998,448,522	544,000,000	2,013,985,971
1992	1,777,000,000	5,183,358,086	228,000,000	2,113,021,867
1993	2,004,000,000	5,005,642,760	1,238,000,000	1,804,040,985
1994	2,109,000,000	4,341,800,916	1,591,000,000	1,366,440,825
1995	4,346,000,000	4,178,239,335	1,478,000,000	2,067,936,429
1996	6,194,000,000	5,078,414,948	1,517,000,000	2,335,837,475
1997	4,677,000,000	5,136,514,576	1,222,000,000	3,894,755,071
1998	- 240,800,000	2,163,401,816	2,287,000,000	7,314,804,931
1999	- 1,865,620,963	3,895,263,158	1,247,000,000	6,102,677,671
2000	- 4,550,355,286	3,787,631,579	2,240,000,000	3,365,987,583
2001	- 2,977,391,857	553,947,368	195,000,000	5,067,170,388
2002	145,085,549	3,203,421,053	1,542,000,000	3,341,612,007
2003	- 596,923,828	2,473,157,895	491,000,000	5,232,270,340
2004	1,896,082,770	4,624,210,526	688,000,000	5,860,255,943
2005	8,336,257,208	3,966,012,726	1,854,000,000	8,055,353,138
2006	4,914,201,435	6,076,119,971	2,921,000,000	9,452,928,924
2007	6,928,480,000	8,590,185,404	2,916,000,000	11,323,987,645
2008	9,318,453,650	7,375,907,980	1,544,000,000	8,531,083,131
2009	4,877,369,178	1,387,393,683	1,963,000,000	4,976,284,679
2010	13,303,654,878	9,509,265,445	1,713,000,000	6,306,251,509

ที่มา: World Bank

ตารางผนวกที่ 8 ผลการคาดประมาณ โดยใช้ Fixed Effect Model

Dependent Variable: AFDIINFLOW
 Method: Panel Least Squares
 Date: 10/16/12 Time: 19:27
 Sample: 1990 2010
 Periods included: 21
 Cross-sections included: 4
 Total panel (balanced) observations: 84

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	28.69798	7.249501	3.958614	0.0002
BGDP	17.16589	2.668025	6.433932	0.0000
FEI	-71.68149	14.80825	-4.840645	0.0000
GMWR	0.186912	0.095317	1.960943	0.0536
HOPEN	-1.220050	3.205200	-0.380647	0.7045
JPCF	-1.700297	0.645572	-2.633784	0.0103

Effects Specification

Cross-section fixed (dummy variables)

R-squared	0.658351	Mean dependent var	3.561786
Adjusted R-squared	0.621909	S.D. dependent var	2.880960
S.E. of regression	1.771477	Akaike info criterion	4.082462
Sum squared resid	235.3598	Schwarz criterion	4.342906
Log likelihood	-162.4634	Hannan-Quinn criter.	4.187158
F-statistic	18.06547	Durbin-Watson stat	1.622409
Prob(F-statistic)	0.000000		

ที่มา: จากการประมวลผลโดยโปรแกรมทางสถิติ

ตารางผนวกที่ 9 ผลการคาดประมาณ โดยใช้ Random Effect Model

Dependent Variable: AFDIINFLOW

Method: Panel EGLS (Cross-section random effects)

Date: 10/16/12 Time: 19:28

Sample: 1990 2010

Periods included: 21

Cross-sections included: 4

Total panel (balanced) observations: 84

Wallace and Hussain estimator of component variances

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	-5.076739	2.717085	-1.868450	0.0655
BGDP	4.524816	0.723009	6.258315	0.0000
FEI	-9.962641	6.299288	-1.581550	0.1178
GMWR	-0.135263	0.078029	-1.733490	0.0870
HOPEN	6.555763	2.206832	2.970667	0.0039
JPCF	0.819700	0.431339	1.900362	0.0611

Effects Specification		S.D.	Rho
Cross-section random		0.847359	0.1509
Idiosyncratic random		2.009953	0.8491

Weighted Statistics			
R-squared	0.549798	Mean dependent var	1.637305
Adjusted R-squared	0.514528	S.D. dependent var	2.623413
S.E. of regression	2.007334	Sum squared resid	314.2925
F-statistic	12.75321	Durbin-Watson stat	1.557462
Prob(F-statistic)	0.000000		

Unweighted Statistics			
R-squared	0.510646	Mean dependent var	3.561786
Sum squared resid	337.1132	Durbin-Watson stat	1.532338

ที่มา: จากการประมวลผลโดยโปรแกรมทางสถิติ

ตารางผนวกที่ 10 ผลการทดสอบ Hausman's Specification Test

Correlated Random Effects - Hausman Test

Equation: Untitled

Test cross-section random effects

Test Summary	Chi-Sq. Statistic	Chi-Sq. d.f.	Prob.
--------------	-------------------	--------------	-------

ที่มา: จากการประมวลผลโดยโปรแกรมทางสถิติ

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ – นามสกุล

นางสาวกนิษฐา ไทยศิริ

วัน เดือน ปี ที่เกิด

วันที่ 19 เดือน เมษายน พ.ศ. 2528

สถานที่เกิด

จังหวัดลพบุรี

ประวัติการศึกษา

วิทยาศาสตร์บัณฑิต

สาขาเศรษฐศาสตร์เกษตร

คณะเศรษฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

